

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
DARK
VAMPIRE
CURSE

NIKKI ST. CROWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

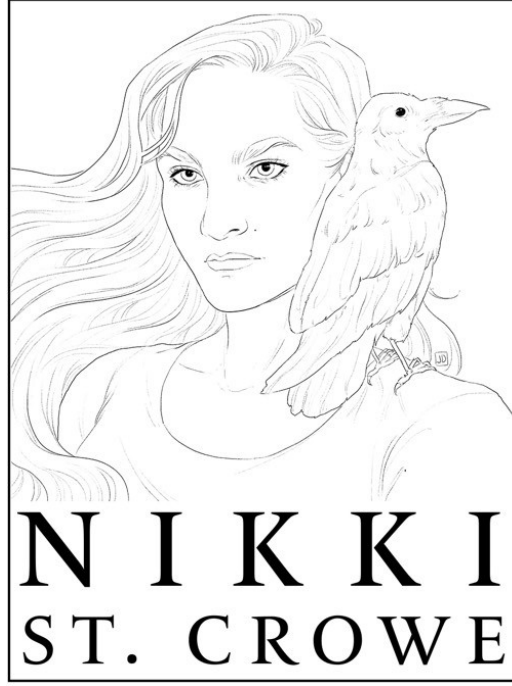
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIK BİR VAMPIR LANETİ

NIKKI ST. CROWE

Telif Hakkı © 2021 Nikki St. Crowe

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Haber Bülteni

- BÖLÜM 1
- BÖLÜM 2
- BÖLÜM 3
- BÖLÜM 4
- BÖLÜM 5
- BÖLÜM 6
- BÖLÜM 7
- BÖLÜM 8
- BÖLÜM 9
- BÖLÜM 10
- BÖLÜM 11
- BÖLÜM 12
- BÖLÜM 13
- BÖLÜM 14
- BÖLÜM 15
- BÖLÜM 16
- BÖLÜM 17
- BÖLÜM 18
- BÖLÜM 19
- BÖLÜM 20
- BÖLÜM 21
- BÖLÜM 22
- BÖLÜM 23
- BÖLÜM 24
- BÖLÜM 25
- BÖLÜM 26
- BÖLÜM 27
- BÖLÜM 28
- BÖLÜM 29
- BÖLÜM 30
- BÖLÜM 31
- BÖLÜM 32
- BÖLÜM 33
- BÖLÜM 34
- BÖLÜM 35
- BÖLÜM 36

[BÖLÜM 37](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Nikki St. Crowe](#)

[Yazar Hakkında](#)

HABER BÜLTENİ

Ücretsiz kitaplara, bonus içeriklere ve gelecek kitaplarla ilgili haberlere özel erişim mi istiyorsunuz? Gelişmelerden haberdar olmak için Nikki'nin haber bültenine kaydolun!

<https://www.subscribepage.com/nikkiscrowe>

BÖLÜM 1

EMERY

Emery Blake zihinleri okuyabiliyordu. Ve hayatının yirmi beş yılı boyunca bunu kapatmanın bir yolunu henüz bulamamıştı. Bu da hemen hemen her ilişkisini mayın tarlasına çeviriyordu.

Patronu bir sonraki kavşaktan hızla geçerken, onun iç düşüncelerini duymaktan başka bir şeye odaklanmaya çalıştı.

Tanner Bernard Jenison III ondan sadece iki yaş büyüktü ama nasıl yönetileceği hakkında pek bir şey bilmemesine rağmen milyonlarca dolarlık bir geliştirme şirketinin başındaydı.

Emery onun asistanıydı ve Tanner *asistanın tek kullanımlık iç çamaşırıyla* eşanlamlı olduğunu düşünen bir adam olsa da, onun insanları okuma becerisine sahip olduğunu biliyordu.

Yeteneğini öğrendiğinde ne yapacağını sadece hayal edebiliyordu. mecazi değil *gerçek*.

Onun sırlarına sahipti. Onları satarak bir servet kazanabilirdi. Sonra da öğlene kadar uyuyan ve erkek arkadaşlarını iskambil destesi gibi karıştıran kuzeniyle paylaştığı pis daireden çıkabilirdi.

Ama Emery bir pislik değildi ve ahlaki pusulası doğru kuzeyi biliyordu.

Bunun yerine, Tanner için çalışmak, onun kışını öpmek, pisliğini temizlemek ve onun iğrenç düşüncelerini duymuyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştı.

Terfiye *bu kadar yakındı*. Tanner bunu sadece üç ay önce düşünmüştü. Kabul etmek gerekir ki o gece şarap içiyordu ve Şarap Tanner duygusal biriydi, ama o zaman bunu düşündüyse, *şimdi* de düşünebilirdi.

Eğer Emery bu gece gizemli ve son derece güçlü milyarder Rhys Roman'la anlaşmayı imzalayabilirse-

Emery kesinlikle kendini bıraktı.

Lanet olsun, Tanner!

Ağına bir nane şekeri attı, yüzü bomboştı.

Rhys Roman ne tür bir kızdan hoşlanır ki? Belki de Em'e açık saçık bir şeyler giymesini söylemeliydim. Hayır, hiç hoş değil, dostum. Sekreterine bir iş anlaşması için açık saçık giyinmesini söyleyemezsin.

Sekreter mi? Resmi unvanı Yönetici Asistanıydı.

Emery, Tanner'ın dikkatini dağıtmak umuduyla yüksek sesle boğazını temizledi ama işe yaramadı.

Em eskiden çok seksiydi. Sanırım Michael onu gerçekten mahvetti. Kız terk ediliyor ve aniden hayatı bitiyor.

Emery arabanın yolcu camına döndü ve dişlerini sıktı. Tanner'ın ne düşündüğü önemli değildi.

Ve evet, belki de ayrıldığından beri birkaç parti fazla çikolatalı kurabiye yemişti. Ve belki de Twizzlers ve kırmızı şaraba biraz fazla düşkün olmuştu. Ve evet, neredeyse her gece dışarıdan sipariş veriyordu çünkü hayatınız darmadağın olurken kimin yemek yapmaya vakti vardı ki?

Lanet olası Michael.

Ayrıldıklarında neredeyse beş yıldır birlikteydiler.

Michael tüm bu zihinsel alanın tek istisnasıydı. İlk tanıştıklarında düşünceleri mesafeli ve sıcaktı. Onun hakkında her zaman iyi şeyler düşünürdü. Ve Emery hakkında düşünmediği zamanlarda, dünyadaki aşırı plastik kullanımı sorununu çözmenin yolları üzerine beyin fırtınası yapıyordu.

Gelecek vadeden bir yenilenebilir kaynak şirketinde baş bilim insanı olarak, sadece plastik şişeler ve poşetler hakkında düşünerek saatler geçirdi.

Yıllar geçtikçe, Emery onları duymayı tamamen bırakana kadar düşünceleri hoş bir arka plan gürültüsü haline geldi. Bu büyük bir rahatlamaydı. Sürekli onun düşüncelerine takılıp kalmadığında, o mayınları aramadığında onun yanında kendisi olmak o kadar kolaydı ki.

Ve sonra bir gece, Emery'nin en sevdiği tarihi dramının bir bölümünü izlerken onu hazırlıksız yakaladı. Bu onun diziyi dördüncü izleyişi, Michael'ın ise belki de ikinci izleyişiydi.

Düşünceleri dağıldı.

Ona ne zaman söylemeliyim?

Ona ne söyleyecekti? Bakışlarını televizyondan ayırmadı ve adamın kafasını kurcalayan her neyse, onu *la-la-la* ile geçiştirmeye çalıştı.

Ama her zamanki gibi merakı onu alt etti.

Bunu daha fazla yapamam.

Lanet olsun.

Ona şimdi söylemeliyim. Ona bunun artık benim için işe yaramadığını ve ayrılacağımı söylemeliyim.

O anda Emery kelimenin tam anlamıyla kalbinin kırıldığını düşündü. Sanki tam ortasından çatlıyor ve parçalara ayrılıyordu.

Hayatınızın güllük gülistanlık olduğunu düşünürken bir anda uçurumun kenarından aşağı yuvarlandığını fark etmek ne korkunç bir duyguydu. Ve daha da kötüsü, bu konuda hiçbir şey yapamıyordunuz.

Emery, Michael'a onun düşüncelerini duyduğunu söyleyemedi.

Ona nerede yanlış yaptıklarını ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğini soramazdı.

Sonraki üç hafta boyunca, mükemmel bir kız arkadaş olmaya çalışarak kendini bir simit haline getirdi. Şikayet etmedi. Dırdır etmedi. Kendini küçük ama özenli, sakın ve verici yaptı. Her köşe başında seks yapmaya başladı.

Ve sonra, çoğu geceyi banyoda kusarak geçirdi, çünkü tam bir sinir topuydu.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Michael sonunda ona söyleyecek kadar cesaret topladığında, tüm itirazları dilinin ucunda kurudu. Pamuk şeker gibi, bir an var, bir an yok.

Michael bir hafta sonra daireden taşındı ve Emery raflardaki tüm boş alanlara bakıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Lanet hayatının geri kalanında yalnız kalacaktı. Herkesin tıka basa dolu zihin dünyasının mahrem ayrıntılarını duymak için lanetlenmişti.

Ormanda bir kulübe satın almayı ve oradan hiç ayrılmamayı ciddi ciddi düşündü.

o.

Hayat daha acımasız olabilir mi?

Tabii ki olabilir. Çünkü Emery'nin parası yetmediği ortaya çıktı.

Galler Bölgesi'nde sadece maaşıyla iki yatak odalı güzel bir daire. Saint Sabine'deki kira piyasası tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken, dilenciler kesinlikle seçici olamazdı.

Bu yüzden şimdi Sanayi Parkı'ndaki köhne bir apartman dairesinde kuzeninden bir oda kiraliyordu.

Her sabah bir trenin gürültüsüyle uyandığında, başının üzerinde bir çatı olduğu için şanslı olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Ama tanrım, daha fazlasını istiyordu. İçinde sıkışıp kaldığı hayattan kaçmak istiyordu.

Onun yanında Tanner, cadde yokuş aşağı şehrin İkinci Mahalle olarak bilinen kısmına dökülürken vites küçülttü. Cadde tekrar geri dönmeden önce Garden Park'ın doğu tarafında kıvrılıyordu. Uzakta, ay ışığı Chantilly Limanı'nın karanlık sularında parılıyordu.

Emery şehrin bu bölgesini çok seviyordu. Bazen eski yüzyıldan kalma binalardan birinin üst katındaki çatı katlarından birini kiralamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdi. Hâlâ orijinal teneke tavanları, kurşunlu cam pencereleri ve benekli tuğla duvarları olan türden bir yer.

Ancak Second, Saint Sabine'in en pahalı mahallelerinden biriydi ve zam olsa bile bunu karşılaması pek mümkün değildi.

Rüyalar rüya olarak kalmak zorundaydı. Lanet olası bir mucize olmadıkça.

Tanner kırmızı ışıktaki durdu. Küçük spor araba yüksek sesle rölantide çalışıyordu. Göz ucuyla Emery'ye bir bakış attı ve "O oyun suratını hazırladın mı?" dedi.

"Ben oyun yüzümle doğmuşum."

Güldü ve başını salladı.

Emery eteğini yeniden ayarlayarak kalçalarından daha da aşağı çekti. Tanner kıyafetin açık saçık olmadığını düşünüyordu ama bu onun sahip olduğu en kısa etekti. Ona bu geceki görevden söz ettiğinde bazı moda tavsiyelerinde bulunmuştu ama açıkça vermek istediği türden tavsiyeler değildi bunlar.

"Seksi ama profesyonel bir şeyler giy," demişti. "Angelina Jolie'nin Michelle Obama'yla buluştuğunu düşün."

Angelina ve Michelle'i karıştıramazsınız! Onlar kendi başlarına güçlü kadınlardı.

Emery elindekilerle en iyisini yaptı ve kısa siyah eteğini sahip olduğu tek üst düzey gömlekle eşleştirdi. Kolsuz, düz beyaz pamuklu bir gömlekti ama yumuşacıktı. Kıyafetini tamamlamak için stilettolarını ve halka küpelerini takmıştı.

En yakın arkadaşı Morgan'ın tavsiyesiyle, Morgan'ın son doğum gününde ona aldığı makyaj setini kullanarak dumanlı bir göz yapmıştı.

Emery onun çok vahşi görüldüğünü düşündü.

Tanner onun şiş ve üzgün görüldüğünü düşündü.

Eğer onu öldürdüyse, bundan paçayı kurtarabilir miydi?

İlk kez yeteneklerinin iki yönlü olmasını dilemiyordu. Tanner'ın kafasına bir iki düşünce yerleştirebilseydi...

Ama ondan ne almaya çalışacaktı?

İstediği şey saygıydı ve Tanner'ın parladığı anlar olsa da saygı onun ilgi alanına girmiyordu.

Trafik ışığı değiştiğinde Tanner gaza bastı ve hızlı spor araba kavşaktan hızla geçti. Emery kapının koluna yapıştı. O da

Tanner'la düzinelerce iş toplantısına katılmıştı ama hiç bu kadar heyecanlanmamıştı.

Tabii ki bu diğer toplantılar gibi değildi. Ve Rhys Roman sıradan bir iş adamı değildi.

Ve teknik olarak, bir toplantıları bile yoktu. Tanner arkadaşlarından birinden Bay Roman'ın gecenin erken saatlerinde Club Shade'de görüldüğü haberini aldı.

Tanner "onunla karşılaşmayı" umuyordu. Sonra da kanatlandılar.

Emery bu şekilde iş yapmayı sevmiyordu ama Tanner aylardır Bay Roman'ın ilgisini çekmek için yarışıyordu. Eğer daha iyisini bilmeseydi, Tanner'ın Rhys Roman hayranı olduğunu düşünürdü.

Birkaç dakika içinde Club Shade'in yanındaki otoparka park etmişlerdi. Emery, Tanner'ın önünde aceleyle dışarı çıktı ve nemli yaz havası ıslak bir battaniye gibi üzerine çöktü.

Lütfen bu kulüpte klima olsun.

Saint Sabine'in 1700'lerin sonlarına kadar uzanan yedi orijinal bölgesi vardı. İkinci Bölge, süper eski tuz kutusu binaları, 18th yüzyıl depoları ve 1900'lerin başlarındaki art deco binaların bir karışımıydı.

İkinci Bölge Konseyi'nde kim varsa tarihi binaları korumaya özen gösteriyordu. Saint Sabine'de çok fazla bina kalmamıştı. Ancak eski binalar aynı zamanda klima almanın daha zor olduğu anlamına geliyordu.

"İkinci'den nefret ediyorum," diye düşündü Tanner caddenin önüne geldiklerinde. "Balık ve eski deri gibi kokuyor."

Emery nefes aldı. Balığın kokusunu kesinlikle alabiliyordu ama çok zayıf ve uzaktaydı. Balıkçı iskeleleri Club Shade'in iki mil kadar güneydoğusundaydı. Caddenin karşısında, Glady's'in köşesinde bir grup caz müziği çalıyor, müzikleri çevredeki binalardan yansıyor. İkinci kattaki ferforje balkonlardan sarkıtılan ip ışıklar, taşan çiçek kutularının içine girip çıkıyordu. Hava çiçek ve sokak yemeklerinin kokusuyla parfümlenmişti.

Bir insan İkinci'den nasıl nefret edebilir ki? Çok canlı, güzel ve sihir doluydu.

Emery, İkinci Dünya'da yaşamak için böbreğini bile verirdi.

"Haydi," dedi Tanner ve onu Club Shade'in büyük çift kapısına doğru götürdü. Pop müziğin nabız gibi atan ritmi sokağa süzülüyordu. Siyah tişörtlü, kaslı bir adam onlara kapıyı açtı ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı.

Tanner elini saçlarında gezdirdi ve onlar içeri girerken kendine sessiz bir moral konuşması yaptı.

Sen bir köpekbaliğsın. Bir kaplan köpekbaliğı. Hayır, bir çekiç başlı köpekbaliğı. Bu anlaşma senin olmalı.

Emery'ye gülümsedi. Emery de ona gülümsedi. "Önden buyurun," dedi.

Giriş loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve tavandan sarkan cam kürelerde ateş dans ediyordu. Böyle bir şeyi bina denetiminden nasıl geçirmişlerdi? Böyle bir şey kolayca yangın çıkarabilirdi.

İnsanlar lobide oyalandı, bazıları ağır öpüşme seanslarında kucaklaştı.

Kızlardan biri Emery'yi gözlerini dikmiş bakarken yakalayınca sırtıttı ve Emery'nin de katılması için parmağını salladı.

"Oh, hayır, teşekkürler," dedi ve yüzündeki kızarıklığın arttığını hissederek aceleyle uzaklaştı.

Lobi, demir bir merdivene açılan taş bir kemerle son buluyordu. Müzik o kadar gürültülüydü ki Emery'nin kemiklerini sızlattı. Havaya kıvranan bedenlerin baş döndürücü kokusu sinmişti.

Tanner onu iterek geçti ve demir merdivenlerden inmeye başladı. Emery inerken dengesini korumak için elini tırabzanın üzerinde gezdirdi. Merdivenlerin açık ızgaralı metal olduğunu ve her adımda ayakkabısının topuğunun içeri girdiğini düşünürsek, belki de ince topuklu ayakkabılar pek akıllıca bir seçim değildi.

Alt kata ulaştıklarında Emery, ölümüne yol açmadığı için kendini sessizce tebrik eden bir beşlik çaktı.

Kulübün dönen ışıkları altında kalabalığı tarayan Tanner'ın arkasından yaklaştı.

Toplu parti yapmanın iyi yanı, çoğu insanın ya sarhoş ya da kafası güzel olmasıydı ve sarhoş zihinler ayık zihinler kadar düşünmüyordu.

Emery'ye nefes alması için yer açtı. Ki bu iyi bir şeydi.

Tüm odağını ve cazibesini Rhys Roman'a saklamak zorundaydı. Şimdi, gizemli milyarder neredeydi?

BÖLÜM 2

RHYS

Rhys'in bir zamanlar çıplak dişleriyle bir gırtlak parçalama dürtüsünü kontrol edebildiği zamanlar olmuştu.

Bu lanetten önceydi.

Kafasının içindeki kana susamışlık bir şekilde Club Shade'in ses sisteminden gelen tekno müziğin ritmini takip ediyordu. Kulübün titrek ışıkları altında dans eden ölümlü bedenlerle çevriliydi ve akıl sağlığı ile yırtıcı içgüdüğü arasındaki çizgi gittikçe inceliyordu.

Buradaki her bir insanı tüketmesi on dakikadan az sürerdi.

O yaşlıydı ve onlar önemsizdi ve o lanet olası hakimiyetini kaybediyordu.

"Rhys." Dane, Club Shade'in arka tarafındaki özel kabine doğru geldi, kara kaşlarının arasında bir tutam sıkıntı vardı.

Dane, Rhys'in ikinci adamıydı. Rhys'in Dönüştürülmüşlerinden biri değildi ama Rhys ona öyleymiş gibi güveniyordu. Rhys'in ilk Dönüştürülmüş vampiri olan ve şu anda kayıp olan piç Ramses'ten daha fazla sadakat göstermişti.

"Ne oldu?" Rhys ısırdı.

Dane masadaki viski kadehlerinden birini kaptı ve arkasına attı. Masa boş ve en az bir düzine dolu bardakla doluydu. Bazen alkol kana susamışlığı köreltiyordu. Bazen de azaltmazdı.

Üç kız yanlarına yaklaştı ve Rhys'in görüş alanında kasıtlı olarak oyalandılar.

İçlerinden biri diğerinin kulağına fısıldadı, "Rhys Roman'ı sikmenin bir tanrıyı sikmeye en yakın şey olduğunu duydum."

Diğerlerinden daha cesur olan üçüncü kız bir adım daha yaklaştı. Dantelli siyah bir sutyenin üzerine file bir gömlek giymişti ve eteği o kadar kısaydı ki külot da olabilirdi. Şakaklarında ve köprücük kemiği boyunca simler parlıyordu.

Dikkat çekecek şekilde giyinmişti ama Rhys'in bakışları boğazında titreşen güzel mavi damara takıldı.

"Arkadaş ister misin?" diye mırıldandı.

Müziğin ritmi kayboldu. Sadece Rhys ve damarlarındaki kanın dalgalanması vardı.

Kesici dişleri jilet gibi keskinleşirken, vücudu inanılmaz derecede hareketsizleşti, kasları gerildi ve saldırmaya hazır hale geldi.

Üçünü de bir dakikadan kısa sürede tüketebilirdi. Dişlerini etlerine geçirebilir ve nefesleri boğazlarından kesilene kadar onları içebilirdi.

Bunu, kanlarının tatlı tadını düşündükçe kalbi daha çok çarpıyordu...

"Küçük evcil hayvanlar," dedi Dane ve kollarının genişliğiyle onları yönlendirdi, "korkarım bu gece değil."

Rhys gözlerini kırptırdı ve kabine geri döndü. Başparmağıyla işaret parmağını burnunun köprüsüne götürdü, kafatasında harcanmamış açlığın donuk ağrısı çiçek açtı.

Kızlar reddedilmekten yakınıyorlardı ama Dane acımasızdı. Rhys'in en çok değer verdiği özellik buydu. Dane her zaman işini bitirirdi.

Masaya tek başına döndüğünde Dane, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

Rhys'in sözlerinin ucunda saklamaya zahmet etmediği bir hırıltı vardı.

Rhys iyi falan değildi.

Dane bir nefes verdi. "Eğer *iyiysen*... Sana arkada ihtiyacım var."

"Neden?"

"Cole'un başı biraz belaya girdi."

Rhys bir hareket bulanıklığı içinde kulübeden çıkıp ayağa kalktı. "Nereye?"

"Bu taraftan."

Dans pistinden VIP odalarına giden loş koridordan aşağı indiler. Müzik azalmıştı ama derin nabızı beton zeminde hâlâ titreşiyordu. Rhys'in ekstra duyuları sayesinde müziğin ritmini yarım mil öteden bile seçebilirdi.

Rhys insan bedenlerinin arasından sıyrıldığında nihayet kan kokusunu almıştı. Kanın tatlı bakırimsı tınısı, havadaki ter ve keskin alkol kokusunu bastırıyordu.

Bunu daha önce nasıl gözden kaçırdı? Kendi kan tutkusuna çok kapılmıştı.

Daha ne kadar zamanları vardı? Gücünü kaybediyorsa, çoktan aşağı doğru kaymaya başlamış olabilirlerdi.

Cadı laneti bir geri sayım saatiyle birlikte gelmemişti ama Rhys yine de sona yaklaştığını hissedebiliyordu.

Dönüşmeden önce Rhys bir prensti, çılgın bir kralın oğluydu.
Ve şimdi kendisi de delirmek üzereydi.

Ne kadar şiirsel.

Dane soldaki üçüncü kapıyı itti ve Rhys onun etrafından içeri süzüldü.

Etrafı katliam ve kanla çevrili olan Rhys'in gözleri kaydı. En koyu siyahla çevrili, parlayan mavi gözler. Vampir gözleri. Açlığın gözleri.

Bir canavarın gözleri.

Neyse ki, vampirler dışında odadaki herkes çoktan ölmüştü.

"Ne bok yedin sen?" Rhys kaşlarını çatarak Cole'a baktı.

Genç vampir kadife bir kanepenin üzerinde gelişigüzel sallanıyordu. Gömleği yırtılmıştı ama teni bozulmamıştı. Kan, sıçramalar ve lekeler halinde üzerini kaplamıştı. Dişleri hâlâ dışarıdaydı ama gözleri ağır ve toktu.

Cole güldü. "Dangalak kanıyla sarhoş oldum." Yer cesetlerle kaplıydı.

Tam olarak altı.

Kan kokusuna ucuz vücut spreyinin pis kokusu da karışmıştı.

Rhys adamların üzerine yürüdü ve Cole'u gömleğinin yakasından tutup ayağa kaldırdı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Tamam. Tamam." Cole teslim olmak için ellerini kaldırdı ve Rhys onu bıraktı. "Poker oynuyorduk ve içlerinden birini hile yaparken yakaladım. Sonrası yokuş aşağı gitti."

"*Yokuş aşağı* demek hafif kalır," dedi Dane.

"Başka ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Bilmiyorum Cole, onları büyülemek mi? Onları dans ettirmek mi? Gitmek mi? Sanki paraya ihtiyacın varmış gibi."

"Mesele para değildi." Cole masadan bir şişe Jack aldı ve uzun bir yudum aldı. Kartlar masaya ve yere saçılmıştı.

"Ne hakkında olduğu gerçekten umurumda değil," dedi Rhys. "Şimdi bu pisliği temizlemek zorundayız."

Cole'un cevabı "Mmm," oldu.

Rhys homurdanarak şeyi Cole'un elinden kaptı ve geri fırlattı. Alkol boğazını yakıyordu ama ne istediği ne de ihtiyacı olan şey buydu.

Bu boku daha ne kadar bir arada tutabilirdi?

Cole'un akşam yemeğinde marketin ortasında alem yapmasına ne kadar var?

Alkol midesinde soğurken Rhys şişeyi bir kenara bıraktı ve ortalığı gözden geçirdi. Şu anda ceset taşıyacak gibi hissetmiyordu. Avlanmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

"Zoz'u ara," dedi.

Yaşlı adam cesetlerden kurtulma ve cesetlerin ardından temizlik yapma konusunda uzmanlaşmış bir hortlaktı, bu yüzden herhangi bir kötülüğün tespit edilmesi imkansızdı.

Rhys onu sıkıştığında kullandı.

Dane etrafına bakındı. "Ucuz olmayacak."

"Umurumda değil. Bunun için zamanım yok." Rhys pembe bir atlet giyen kaslı bir adamın üzerinden geçerek kapıya doğru ilerledi. Kan ona bulaşmadan önce buradan gitmeliydi. Her şey ona ulaşmadan önce.

Ancak katliamdan uzaklaşırken önünde bir figür belirdi ve ince ayarlanmış içgüdüleri hemen devreye girdi.

Rhys göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçti ve davetsiz figüre uzandı ama eli doğrudan *içinden* geçti.

Kim değil, *neydi*. Bir Kahin.

Hayaletler, ölüm kehanetleri, korkunç uyarılar ve şifreli tahminler yayınlamak için yoktan var oldular.

Kahinler Kraliçesi Ciri tarafından kontrol ediliyorlardı, Rhys'in müttefiki sayılmayacak bir kadın. Düşman da değildi.

"Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor," diye mırıldandı Dane.

Kahinler her zaman genç kızlardı, saçları ay kadar beyaz, gözleri renksizdi. Her zaman beyaz tüllü elbiselerin etrafına şeffaf beyaz pelerinler giyerlerdi.

Birçok ölümlü hayalet hikâyesi Kahinlerin görülmesi üzerine kuruluydu. Rhys bunların nereden geldiğinden tam olarak emin değildi; hayaletler miydi? Yoksa bir zamanlar ölümlü müydüler? Ciri hiçbir zaman detaylar konusunda açık sözlü olmamıştı.

Rhys'in bildiği şey, onların bu dünyaya ait kokmadıklarıydı. Tam olarak kelimelere dökmek zordu ama bir Kahin ortaya çıktığında, hava Rhys'in bilinçaltını, içindeki canavarın iplerini dürten bu derin, ilkel kokuyu alıyordu.

Ramses'in, Kahinlerin tüm doğaüstü varlıkların ortaya çıktığı başka bir dünyadan, Alius'tan geldiğine dair bir teorisi vardı.

Ama Rhys bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Alius bir masal, bir şehir efsanesiydi.

Ramses, Rhys'in şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha zekiydi ama bazen çok fazla şey okuyordu.

Şimdi Kahin konuştuğunda, sesi bir mağaradaymış gibi kendi etrafında yankılanıyordu. "Lanetinin anahtarını arıyorsun."

"Bana söylemeye geldiğiniz şey buysa, vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Rhys iki yüz yıldan uzun bir süredir lanetinin anahtarını arıyordu ve Ciri'den neredeyse o kadar uzun bir süredir yardım istiyordu. Ciri'nin cevabı her zaman şu olmuştu: "Kendini bu pislige sen bulaştırdın. Şimdi kendini kurtar."

Ama bu noktada, ne kadar uzun süre direnirse Rhys ve Dönüşmüş'ünün şehir için o kadar büyük bir tehlike oluşturacağını biliyor olmalıydı. Çünkü lanet onun tüm soyunu etkiliyordu. Eğer o delirirse, hepsi delirirdi. Ve kontrolünü kaybeden her vampir tüm doğaüstü topluluk için bir riskti.

İşte tam da bu yüzden diğer birkaç vampir evi onun hayatına kastetmişti. Rhys onları tam olarak suçlayamazdı. Kendisi de aynısını yapardı.

Neyse ki öldürmesi kolay değildi.

VIP odası sıkı sıkıya kapalı olmasına rağmen Kahin'in pelerini hayali bir esintiyle dalgalanıyordu.

"Anahtarı iki parça halinde bulacaksın," diye devam etti

Kahin. Cole sırttı. "Oh, bir hazine avı."

"Kapa çeneni," dedi Dane.

Rhys gözlerini kıstı. "Devam et."

"İlk bölüm," dedi kız, "TS Jenison."

Rhys omzunun üzerinden Dane'e baktı. Dane omuz silkti.

TS Jension, babasının oğluna ait bir geliştirme şirketi idi. Tanner

Jenison'ın laneti bozmakla ne alakası vardı? Ve *sonra*.

"Bina yüzünden," dedi Rhys.

TS Jenison, Inc şu anda bir zamanlar Ravenwood cadılarına ait olan bir binada bulunuyordu. İki yüzyıldan uzun bir süre önce laneti taşıyan aynı cadılar.

Ravenwood'lar hâlâ şehirde yaşıyorlardı ama Rhys her birini öldürmekle tehdit ettikten sonra ortalıktan kaybolmuşlardı. Cadılar vampirler kadar uzun yaşamıyorlardı ve öldürülmeleri çok daha kolaydı.

Ama Rhys şu anki Ravenwood neslinin zaten laneti nasıl kaldıracaklarını tam olarak bilmediğinden şüpheleniyordu, o halde onları köklerinden söküp atmanın ne anlamı vardı?

Ona yardım edemezlerdi. Ve bu durum uzadıkça, *kimsenin yardım edemeyeceğine* daha çok inanmaya başladı.

"İkinci bölüm ne?" diye sordu.

Hayalet figür arkasını döndü ve pelerini dalgalandı. "Kız."

"Lanet olsun. Hangi kız?" Rhys onu durdurmak istercesine ona doğru bir adım attı ama Kahin kayboldu ve arkasında sadece parıldayan beyaz bir sis bıraktı.

Lanet Ciri ve lanet Kahinleri.

Rhys gözlerini kapadı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Bu çok yardımcı oldu," dedi Dane. "Ciri'nin Kahinlerine daha iyi iletişim becerileri öğretmesi gerekiyor."

Rhys'in düşünmeye ihtiyacı vardı. Kafasını boşaltması gerekiyordu.

Dane ve Cole'a, "Zoz'u bu pisliğe bulaştırın. Arka kapıdan gelsin. Sonra siz ikiniz doğruca eve gelin."

Cole gözlerini devirdi. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok ya da-"

"Eve gideceksin," dedi Rhys. "Yoksa gün doğana kadar ölmüş olursun." Cole homurdandı. "Peki. Buzzkill."

"Nereye gidiyorsun?" Dane Rhys'e söyledi.

"Daha sonra evde olacağım."

Rhys odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak kan ve ter kokusunu içine hapsedti. Keşke yükselen kana susamışlık dalgasını durdurabilseydi.

Zamanları tükeniyordu ve o da kontrolünü kaybediyordu. Eğer dikkatli olmazsa, karşılaştığı bir sonraki kişiye dişlerini geçirebilirdi.

BÖLÜM 3

EMERY

Hadi, Rhys Roman, neredesin?

Emery bir düzine insana Rhys'i görüp görmediklerini sormuş ve cevaplarını boşuna okumuştı. Bir grup kız onu gecenin erken saatlerinde Club Shade'in arka tarafındaki özel kabinlerden birinde gördüklerini söylemişlerdi ama Emery sonunda kulübün etrafını dolaştığında kabin boştu.

Bu adam hayalet gibiydi.

Zengin, güçlü, herkesin bir parça koparmak istediği ama yine de kimsenin alt edemediği bir hayalet.

Bu Emery'nin gerçekten kazanmak istediği bir meydan okumaydı. Ve onun tüm gizli düşüncelerini, en karanlık sırlarını bilecek eşsiz bir konumdaydı. Bunu kesinlikle yapabilirdi.

Rhys Roman onun geldiğini asla göremezdi. Keşke onu bulabilseydi.

Adamın tam olarak neye benzediğini bilmemesi de yardımcı olmamıştı. İnternette hiç fotoğrafı yoktu. Özçekim yoktu. Medya fotoğrafları yok. Bir iş fotoğrafı bile yoktu.

Tamamen körlemesine koşuyordu.

"Bir şey var mı?" Tanner onu daha sonra bulduğunda sordu. "Hiçbir şey yok."

Tanner küfretti ve kafasının arkasını kaşıdı. Rhys'le bir anlaşma yapmak için yanıp tutuşuyordu. Emery gibi o da mücadeleyi kazanmak istiyordu.

Saint Sabine'deki her işadınının her şeyden çok arzuladığı bir şey varsa, o da Bay Roman'la anlaşma yapmaktı. Tanner'ın arzusu kısmen gurur, kısmen de açgözlülüktü. Şehrin güneydoğu ucundaki el değmemiş sahile sahip olmak ve üst düzey bir otel ile lüks apartman daireleri inşa etmek istiyordu.

Romalı aile kendini bildi bileli bu arazinin sahibiydi.

Tüm doğu sahilinde en çok rağbet gören bölgeydi. Saint Sabine'den Japonya'ya kadar herkes Rhys'e bu araziye satın almak için akıl almaz miktarlarda para teklif etmiş ve Rhys her birine hayır demişti.

Tanner adamın başka bir ihtiyacı ya da isteği olduğunu, Rhys'e arazi ya da en azından kiralanması karşılığında verebileceği bir şey olduğunu umuyordu.

İşte Emery burada devreye girdi.

Bu toplantıdan önce bir ton araştırma yaptı ama ona avantaj sağlayacak hiçbir şey bulamadı. İnternette saatlerce araştırma yaptıktan sonra hâlâ herkesin sahip olduğu yüzeysel bilgilere sahipti: Rhys Roman, Saint Sabine'in en zengin adamıydı ve bazılarına göre tüm New England'ın en zengin adamıydı. Medya otuzlu yaşlarının başında olduğundan şüphelense de kimse yaşını tam olarak tespit edememişti. Roman ailesinin adı şehirde her zaman öne çıkmış olsa da, Rhys yaklaşık on bir yıl önce birdenbire ortaya çıkmıştı.

Kısa sürede güçlü bir figür olduğunu kanıtladı ve şehrin kuzey yakasında bir dizi harap bina satın aldı, onları yerle bir etti ve yeni ticari ve konut alanları inşa etti. Oradan, şimdi milyonlar değerinde olan birkaç gelecek vaat eden teknoloji şirketine yatırım yaptı ve daha sonra sanat sahnesine geçti ve Saint Sabine Müzesi'ne genişlemesi ve gelişmesi için on milyon bağışladı.

Emery'nin söyleyebildiği kadarıyla bekârdı ve son on bir yıldır da öyleydi.

Bunun bir önemi
yoktu. Hem de hiç.

"Gidip bir içki alacağım." Tanner müziğin sesini duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Barmene bir şey biliyor mu diye soracağım."

"Tamam. Sanırım tuvalete gideceğim. Bir dakika sonra burada buluşuruz."

Yollarını ayırdılar ve Emery girişinde bir tabela asılı olan bir koridor bulana kadar kulübün çevresinden dolaştı. İlk tabelada VIP ODALARI, ikincisinde ise TUALETLER yazıyordu.

Burada kulübün dönen ışıkları tam olarak içeri giremiyordu ama her on metrede bir duvarlarda alçak ışıklı aplikler asılıydı. Yayıkları ışık havuzu görmesi için yeterli değildi, bu yüzden karanlığın içinde tökezlerken elini duvara dayadı.

İleride bir kapının açılıp kapandığını duyabiliyordu. Birisi, "Bir içki daha içmeliyim," diye düşündü, sonra da, "Uzun zamandır yaptığım en iyi sikişti," dedi.

İğrenç.

Onların geçmesi için yer açmak üzere yana kaydı ve bunu yaparken çok uzun, çok sağlam bir figüre çarptı.

Bir hışımla geri sıçradı, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanmaya başladı ve tam devrileceğini düşündüğü anda soğuk bir el onu

bileğinden tutup onu dik tuttu.

"Özür dilerim," dedi. "Seni orada görmedim."

"Muhtemelen zayıf, ölümlü görüşün yüzünden."

"Affedersiniz?" Burnunu kırıştırdı ve yukarı baktı, sonra biraz daha yukarı.

Adam 1.80'in birkaç santim üzerinde olmalıydı. İlk bakışta yüzü gölgeler içindeydi ama sonra bir ışık huzmesine dönüştü ve Emery keskin bir nefes aldı.

Lanet olsun.

Emery adamın elmacık kemiklerinin kesikliğinden hemen etkilendi. Aklına gelen tek kelime yırtıcıydı ve bu kelime de canlı mavi gözlerle uyumluydu.

Ve o bakışlarını ona çevirdiğinde, aniden biraz başı döndü, biraz sayıklamaya başladı.

Dudaklarını yaladı, ıslaklık haydut bir ışık huzmesinde parlıyordu.

"Benim gözlerim zayıf değil," diye karşılık verdi ona, yönünü bulmaya çalışarak. "20/20 görüşüm var. Sadece burası karanlık."

"Mmm," dedi, sanki aniden sıkılmış gibi.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu ki? Muhtemelen iç çamaşırıyla mısır gevreği yiyor ve kendi geçirmelerine gülüyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse, bunu yaparken çok iyi görünüyordu.

Emery ne zaman günah kadar ateşli bir erkeğin yanında kendini aşağılık hissetse, kendini daha iyi hissetmek için onun düşüncelerine odaklanırdı. Hiçbir erkek mükemmel değildi. Bu adam bile. Sakladığı bazı utanç verici sırları olmalıydı.

Ancak... odağını ona çevirdiğinde bulduğu tek şey sessizlikti. Gözlerini kıstı, kaşları çatıldı.

Ne haltlar dönüyordu?

"Bir sorun mu var?" diye sordu adam.

Kahretsin, o da mı İngiliz'di?

Ve sesinin derin gürültüsünde, yumuşak, resmi konuşma tarzında eski bir şeyler vardı. Emery'nin hoşuna gittiği anlaşılan bir şeydi bu çünkü kulübün ağır sıcağına rağmen vücudunda bir ürperti dolaşıyor, meme uçları dikleşiyor, kalçalarının arasına sıcaklık yayılıyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Yüzü tanrısal ve sesi günah gibi olsa bile, seksi bir adama yaltaklanacak bir tip değildi.

Ve neden onun düşüncelerini duyamıyordu?

Çoğu gün denemek zorunda bile kalmıyordu.

"Küçük kuzu," dedi, sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşerek, "belki de gitme vaktin gelmiştir."

"Ha?"

Ön kolunu taş duvara dayayarak daha da yaklaştı. Nefesi viski ve çavdar gibi kokuyordu.

Emery onun gözlerinin güneşe tutulmuş bir safir gibi parladığına yemin edebilirdi.

Ama bu kulübün ışıkları ya da göz yanılması olmalı.

"*Sana gitmen gerektiğini* söyledim." Sesi tehlikeyle gürlüyordu.

Emery'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Birden kendini yanlış karanlık ormana girmiş bir çocuk gibi hissetti.

Yaklaş küçüğüm ve seni yememe izin ver.

Emery bir adım geri çekildi. Adam onu yansıttı, ürkütücü derecede doğal olmayan bir hız ve zarafetle hareket ediyordu.

Onunla ilgili her şey çelişkiliydi. Sözleriyle ona gitmesini söylüyordu ama bedeni başka bir şey söylüyor, yaklaşıyor, enerjisi neredeyse onu içine çekiyordu.

Adam gitmeni söylüyor, muhtemelen gitmelisin.

Ama aniden adamın gözlerinin okyanus ışıltısına ve karnının altına inen sıcaklık dalgasına hapsoldü.

Nefesini verdiğinde, sesi daha çok bir iç çekiş gibi çıktı.

Adam daha da yaklaştı. Emery'nin boğazında bir nefes düğümlendi. "Emery!" Tanner koridorun sonundan seslendi.

Gözlerini kırptırdı ve geri çekildi.

Kalbinin gümbürtüsü ve müziğin hızlı davul sesi arasında bile Tanner'ın düşüncelerini sanki yüksek sesle söylenmiş gibi duyabiliyordu.

Tanner, *o adamdan garip hisler aldığını* düşünüyordu. *Emery'nin başı dertte olabilir.*

Patronundan ne kadar nefret etse de, bu tür durumlarda her zaman onu savunurdu.

Bir keresinde, bir reklam yöneticisi bir toplantıdan sonra ona tokat atmış ve Tanner adamı özür dilemeye zorlamış, sonra da iki hafta ücretsiz izne çıkarmış.

Bu tür bir nezaket için her zaman minnettardı, özellikle de patronundan, ama buna ihtiyacı yoktu... değil mi?

Emery kafasını kaldırıp adama baktı ve onun etini delecek kadar keskin bir ifadeyle Tanner'a baktığını gördü.

"Emery, işte buradasın," dedi Tanner elinde içkisiyle koşarak gelirken.
"Ben-" Gizemli adama baktı ve sözünü yarıda kesti.

Gözleri irileşirken ağzı bir karış açık kaldı.

"Rhys," dedi Tanner. "Rhys Roman mı?"

Vay anasını!

O Rhys Roman mıydı?!

"Tanışıyor muyuz?" Rhys, sesi derin ve çakıllı, sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden konuştu.

"Henüz değil." Tanner elini uzattı. "Ben Tanner Jenison of-"

Rhys hemen, "TS Jenison," diye cevap verdi.

"Beni tanıyorsun!"

Tanner benim onurumu korumaktan Rhys'in onuruna bir kutlama partisi düzenlemeye geçti.

Tanner, Rhys ve Roman Enterprises'a ne kadar hayran olduğunu anlatıp dururken Rhys dikkatini tekrar Emery'ye çevirdi. Ama bu kez bakışları sanki yüzünde belirli bir şey arıyormuş gibi dikkatle inceliyordu.

Emery onun ilgisinin ağırlığı altında kıpırdanarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bunu yaparken Rhys'in gözleri boğazına kaydı.

Kalbi göğsünde vahşi bir şey gibi çarpan Emery, sertçe yutkundu ve nefesini tutmaya çalıştı.

Rhys'in burun delikleri alevlendi. Koridordaki karanlığa rağmen gözbebekleri bir şekilde büyümüşü.

Emery'nin kafası yine biraz karıştı.

Eğer daha iyisini bilmeseydi, sarhoş olduğunu düşünürdü. Ama henüz içki içmemişti. İçmiş miydi? Bu geceyle ilgili her şey bir lekeye dönüşüyordu.

"Sohbet için vaktin var mı?" Tanner sordu.

Rhys gözlerini kırptırdı ve Emery, Rhys'in yoğun bakışları altında hipnotize olmuş bir yılan gibi sıçrayarak uyandı.

Cidden, onun nesi vardı?

"Gel," dedi Rhys ve gölgelerin arasında kayboldu, sesi kayarak dışarı çıktı. "Bu tarafta bir VIP odam var."

Tanner gözlerini Emery'ye dikti, heyecanı kafasının içinde olduğu kadar yüzünden de okunuyordu.

İşte bu. Bunu yapacağız!

Rhys onları koridordan geçirerek zengin erik ve siyah kadifeyle döşenmiş boş bir VIP odasına götürdü.

Kapı arkalarından kapandığında, Emery'nin kürek kemikleri arasındaki gerilim artmış, kaçma içgüdüğü damarlarında kükremeye başlamıştı.

Rhys'in etrafındaki herkes böyle mi hissediyordu? Eğer öyleyse, ününün bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. Adam cehennem gibi korkutucuydu.

Rhys arka köşedeki mini bara giderken, "Otur," dedi. Tanner itaatkâr bir şekilde oturdu, düşünceleri oradan oraya savruluyordu.

Roman'ın harika saçları var. Vay be. Nasıl hem rahat ve boktan hem de gösterişli görünmesini sağlıyor? Bütün pomadları denedim. Hiçbiri saçımda böyle işe yaramıyor. O gömleği nereden aldığını merak ediyorum. Adam düz siyah bir tişört giyiyor ve bir şekilde kral gibi görünüyor.

Emery söz konusu tişörtün Rhys'in pazularının yükselip alçalmasına, gövdesinden sarkarak düz bir karın kası düzlemine işaret etmesine hayran kaldı. Rhys'in o tişörtü çıkarınca nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu.

Rhys Roman'la ilgili her şey seksi ve çok erkeksiydi. "Ne içersin?"

Rhys omzunun üzerinden bir kadehi arkaya atarken sordu karanlık bir şey.

"Oh uh... ne yiyorsanız artık," dedi Tanner.

"Sizi temin ederim Bay Jenison, benim yediğimi istemezsiniz." Tanner güldü. "Tamam, buzlu burbon."

Beni aşıyor olabilirim, diye düşündü Tanner. Hayır, siktir et. Bu anlaşmayı yapacağım. Bunu yapabilirsin. Çekiç başlı köpekbalığı! Bu iş sende.

Bazen Tanner'ın iç konuşmaları Emery'nin kusmak istemesine yetiyordu. Ve bazen, şimdi olduğu gibi, onun için biraz üzülyordu. Emery'nin onun özel düşüncelerini gözetlediğinden haberi yoktu.

Biri kafasının içine girse, utancından ölürdü. Twizzlers, tüylü pijamalar ve diz boyu rahat çoraplar hakkında hayal kurarak gülünç miktarda zaman geçiriyordu. Ve bazen, gerçekten sıkıldığında, en sevdiği TV şovundaki anti-kahramanla takılma fantezisine kapılırdı. Senaryolar her zaman farklıydı ama hayali seks birinci sınıftı.

"Ve siz, Bayan...." Rhys sözünü kesip omzunun üzerinden Emery'ye baktı. Duvar apliklerinden birinin altın rengi ışığı yüzüne tam olarak vuruyor, güçlü çenesini ve günahkâr ağzını ortaya çıkarıyordu.

"Sadece Emery," dedi. "Ve eğer varsa sek viski alacağım." Adam cevap vermedi, o da bunu var olduğuna dair bir onay olarak kabul etti.

"Burası VIP odanız mı?" diye sordu adam içkileri doldururken. Elindeki işe odaklanması gerekiyordu ve daha sonra Emery'nin onu tekrar avlaması gerekirse bunu bilmek faydalı olabilirdi.

"Club Shade benim," dedi, sırtı hâlâ onlara dönüktü. "Yani evet."

Tanner bunu biliyor muydu? Tanner ona doğru bir omuz kaldırdı ve başını salladı. Görünüşe göre bilmiyordu. Kulüp Rhys'in halka açık emlak portföyünde değildi. Elinde iki bardakla yanlarına geldi ve onlara içki ikram etti. Emery kendininkini alırken parmakları onunkilere değdi ve içinden bir heyecan geçti

Onu.

Eğer vücudu sadece bir parmak ucuna bile böyle tepki veriyorsa, eli başka bir yerde olsa ona neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Sadece bu öneri bile Emery'nin kalçalarını birbirine sürtmesine neden oldu.

Rhys karşılarındaki kanepeye oturdu ve uzun kollarını arkaya doğru açtı.

Dinlenirken bile pazuları gömleğinin kollarında kabarıyordu. Emery ellerinin üzerinde, kollarının etrafında dolanan damarların izini sürmekten kendini alamıyordu. Her zaman elleri seven bir kız olmuştu. Ne kadar damarlı olursa o kadar iyiydi.

"Bay Jenison," dedi Rhys, "konuşmak istediğiniz konu neydi?"

Tanner, Rhys'in rahatlığına uymak için kanepede arkasına yaslandı. Bu onun taktiklerinden biriydi, potansiyel bir iş ortağını yansıtarak içgüdüsel olarak diğerine aynı seviyede olduklarını söylemek.

Emery bunun Rhys gibi biri üzerinde işe yarayacağından şüpheliydi. Kimse onun seviyesinde değildi.

"Öncelikle," dedi Tanner, "Roman Enterprises ile yaptıklarınızdan ben ve yönetim kurulumun çok etkilendiğini söylememe izin verin. Culver Park'ta yaptığınız genişleme tam da o bölgenin ihtiyacı olan şeydi ve yaptığınız mimari seçimler çok yerindeydi. Sizin kalibrenizde biriyle çalışmak istiyoruz ve umarım bu konuda bu kadar ileri gitmeme kızmazsınız. Eğer dinlemeye açık olursanız size bazı fikirlerimizi sunmak isteriz."

Rhys sakın bir sesle,
"Değilim," dedi. Emery
içkisini yudumlarken
boğuldu.

Tanner kafasının içinde aynı kelimeyi defalarca tekrarlıyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Nedenini sorabilir miyim?" diye denedi.

Rhys dik oturdu. Omuzları düzleştirdi. Vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti. Şimdi onlara bakışında belirgin bir şekilde üstünlük taslayan bir şey vardı. Sanki partisine vals yaparak gelmiş iki ördek gibiydiler ve şimdi onların vaklamalarından sıkılmaya başlamıştı.

"Nedenini bilmek ister misin?" dedi. "Çünkü tam olarak ne istediğinizi biliyorum. Hepinizin ne istediğini biliyorum. Şehrin güneydoğu ucundaki boş araziye istiyorsunuz. Sizden önce gelen herkese söylediğimi size de söyleyeceğim. Onu alamazsınız.

"Bana sunacak eşsiz bir şeyin olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şekilde özel olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, değilsin. Bu konuşmayı senden önce gelen üç düzine erkekle yaptım ve hepsi de tıpkı senin gibi başarısız oldu."

Rhys ayağa kalktı. Onların üzerinde yükseliyordu.

Emery yanaklarına kan hücum ederken gözlerini kaçırdı. Adamın büyüklüğü ve gücü onu bunaltmıştı.

Mini bara döndü ve Rhys sürahiyi çekince sürahinin kapağı pat diye açıldı. Kendine o koyu, yoğun sıvıdan bir kadeh daha doldurdu ve içti.

Sırtı onlara dönük olan Tanner, Emery'ye baktı ve gözleri fal taşı gibi açılarak, *"Bir şey yap!" dedi. Bana yardım et!*

Özür dileyerek ona baktı. Tanner onu buraya sihrini kullanması için getirmişti ama bu lanetli yetenek Rhys üzerinde işe yaramıyor gibiydi ve o da bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Ve eğer Tanner'a yardım edemezse, o zaman düşüşü destansı olacaktı. Hayatının geri kalanında kuzeniyle birlikte o pis dairede sıkışıp kalacaktı.

Bu düşünce kalbinin sıkışmasına ve midesinin ağrımasına neden oldu.

Tanner yüzünü ovaladı, çenesinin sert yapısında hayal kırıklığı vardı. Emery hayatının geri kalanını o boktan dairede geçiremezdi.

Ayağa fırladı, odayı geçti ve Rhys'in sadece birkaç santim ötesinde durdu.

İçini bir ürperti kapladı.

Ona bu kadar yakın olmak vücuduna tuhaf şeyler yapıyordu. En iyi arkadaşı Morgan'ın bazı erkeklerin daha çekici olduğuna dair bir teorisi vardı, çünkü yüzeyin altında normal erkeklerden çok daha fazlası vardı.

Morgan bunu "bir buzdağı gibi" diye açıkladı.

Güç. Akıl. Manyetizma. Ham güç.

Rhys bunların hepsine ve daha fazlasına sahipti.

Fırsatını bulduğu her kadını baştan çıkarabilecek türden bir adamdı. Emery'den dizlerinin üzerine çökmesini istese, bunu yapar mıydı? Adamın sikini ağzının içinde düşünmek onu birden ıslattı. Sakso çekmeyi sevdiği için değil, şu anda aynı şeyi hayal ediyormuş gibi ona baktığı için.

"Emery," dedi.

Kızın adı ağzından bir emir gibi çıktı. "Evet?" diye cevap verdi.

"Benim toprağımı istiyor," dedi ve Tanner'a başını salladı. Adamın geri kalanı kıpırdamadan duruyordu. "Ne istiyorsun?"

"Ben...iyi...."

Yanakları kızardı. Adamın gözlerinin tekrar parladığına yemin etti. "Ben de Tanner'la aynı şeyi istiyorum."

Ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, ne kadar doğru olduklarından tam olarak emin olamadı.

Evet, terfi etmek, daha yüksek bir maaş, daha iyi bir daire istiyordu ama... aslında *daha fazlasını* istiyordu.

Hayatının geri kalanında yalnız olacaksa, en azından sevdiği bir hayatta yalnız olmak istiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda hayatıyla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Bu hayat onu yıpratıyor, çiğ hissettiriyor, dünyayı renksiz gösteriyordu.

Michael'la bir şeyler inşa ettiğini düşünmüştü ama her şeyin ne kadar kolay dağılabileceğini fark etmişti.

Ama tek başına da olsa daha iyi bir hayat kurmanın tek yolu bu anlaşılmayı yakalamaktı.

Zihin okuma yeteneği olsun ya da olmasın, bunu aşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Yeni bir taktiğin zamanı gelmişti.

"O araziyi neden bu kadar uzun süre elinizde tuttunuz?" diye sordu. "Koruma nedenleriyle mi? Çünkü eğer öyleyse, sizi temin ederim ki geliştirme ekibimiz her zaman-"

"Değil."

Tamam, birinci ıska.

Sanki bu garip yeteneğini bir şekilde kontrol ediyormuş gibi gözlerini kıstı.

Çalış lanet olası!

Birinin zihnini okumayı hiç düşünmek zorunda kalmamıştı.

Kafalarının içine girmek bir kapı aralığıysa, tokmağı çevirmesine hiç gerek yoktu. Kapı ona otomatik olarak açıldı.

"Fikrinizi değiştirecek bir şey var mı?" diye sordu.

Rhys baharat ve misk kokusunu da beraberinde getirerek bir adım daha yaklaştı.

Emery dudaklarını yaladı. Rhys bunu yaparken onu izledi ve içindeki her şey patlamaya hazır bir yay gibi sıkıca sarıldı.

Rhys, "Neye bulaştığınızı bildiğinizi sanmıyorum," dedi.

Başka biri olsa bu sözleri hakaret olarak algılayabilirdi, ama bunun yerine Emery'nin karşı koymak için ayağa kalkmak istediği bir meydan okuma gibi gelmişti.

"Yıllardır bu işin içindeyim. Sizi temin ederim Bay Roman, ne yaptığımı biliyorum."

Yüzü hala okunamıyordu, "Hayır, bilmiyorsun" dedi.

Hayal kırıklığı içinde kabardı. "Bay Roman, TS Jenison'da milyonlarca dolarlık anlaşmaların denetlenmesine yardımcı oldum. Bay Jenison benim ekibin ayrılmaz bir parçası olduğumu doğrulayabilir ve-"

"Pekâlâ," dedi Rhys, onun sözünü keserek. "Bana ne yaptığını göster." "Ha?"

Kim bu adama ayak uydurabilir ki?

"Bana TS Jenison'ın ofislerini gezdir." Bir adım daha atarak aralarındaki boşluğu kapattı. Kızın gidebileceği hiçbir yer yoktu. Zaten neredeyse duvara yaslanmış durumdaydı. "Bana ne yaptığını göster," diye ekledi alçak ve uğursuz bir sesle.

Şimdi meydan okuma daha çok bir tuzak gibi geliyordu.

Ve daha iyi düşünmesine rağmen Emery'nin her yeri karıncalanıyor ve cehennem gibi yanıyordu. Rhys'in yanında olmak, asma bir köprünün kenarından geçmek gibiydi, rüzgâr hızla esiyor ve nefesini kesiyordu.

Rhys Roman neden sıkıcı bir ofis binasını görmek istiyordu ki? Tanner onun arkasından el çırpı. "Bunu yapabiliriz. Bunu kesinlikle yapabiliriz."

Tamamdır."

Rhys arkasını döndü ve bakışlarının yokluğu Emery'yi neredeyse bir ip gibi tekrar serbest bıraktı.

Tanner ellerini birbirine sürttü. "Size TS Jenison'ı gezdirmeyi çok isterim."

"Sen değil," dedi Rhys.

Tanner kaşlarını çattı.

"Affedersiniz?" "Emery'nin rehberim olmasını istiyorum."

Tanner ona geçen haftanın sucuğuymuş gibi baktı. "Sen benim size etrafı gösterecek *asistan*?"

"Evet."

"Neden?"

"ünkü senden hoşlanmıyorum."

Tanner bir nefes verdi, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve içinde büyük bir öfke nöbeti geçiriyordu. *Lanet olsun! Bu lanet herif! Ne tür bir oyun oynuyor bu? Meşhur Rhys Roman'ın sekreterimi becermek isteyeceği kimin aklına gelirdi? Eminim sapıka dom fantezileri falan vardır.*

Emery tkrğyle boğuldu ve bu öksürüğe dönüştü.

Rhys ona döndü, kaşlarının arasında bir atıklık vardı. "Sen iyi misin?"

"Ne? Oh. Tabii. Evet. Tamamen iyi."

Kaşları daha da çatıldı.

Rhys onunla seks yapmak istemiyordu. Gerçi eğer yapsaydı....

Hayır. Hayır. Aklının bu konuda dolaşmasına izin vermiyordu. Rhys Roman neredeyse bir film yıldızı kadar seksiydi. Yunan Tanrısı kadar seksi. O kadar yakışıklıydı ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Onunla ilgilenmesine imkn yoktu. "Anlaştık mı

Bay Jenison?" Rhys sordu.

Tanner bir nefes verdi. "Tamam. Elbette." Yanına geldi, anlaşma için elini uzattı. "Emery sana TS Jenison'ı gezdirebilir-"

"Yarın," dedi Rhys.

"Elbette, yarın," diye yanıtladı Tanner.

Görünüşe göre, yarın ne yapacağının bir önemi yoktu.

Adamlar sarsıldı. Emery tekrar Rhys'in kafasına odaklandı ve sinsice içeri girmeye çalıştı. Yine de mutlak bir sessizlikle karşılaştı.

Anlaşma sağlandıktan sonra Rhys kapıya gitti ve çekerek açtı. Gmbrdeyen müzik bir anda içeri girdi. Koridordan geçen birkaç kişi kapıda kimin durduğunu görene kadar içeri baktı. Sonra bakışlarını düzeltip aceleyle uzaklaştılar.

"şimdi izninizle," dedi Rhys.

"Elbette." Tanner, Rhys'le birlikte dışarı çıkacakmış gibi sehpanın etrafında koşuşturdu ama kapıya ulaştığında Rhys çoktan gitmişti.

BÖLÜM 4

RHYS

Rhys VIP odasından çıkar çıkmaz boğulmak üzere olan bir adam gibi nefesini içine çekti.

O kadın.

Kimdi o?

Koridorda neredeyse onu ısıracaktı.

Elini kıkına soktu, dişlerini boğazına geçirdi... Taş gibi olmuştu.

Kana susamışlık gözlerinin kenarlarının beyazlaşmasına ve diş etlerinin ağrımasına neden oluyordu.

Lanet olsun.

Ve onu yarın tekrar mı görmek istiyordu?

Onunla bir saat daha dayanırsa şanslı sayılırdı. Ne sikim düşünüyordu bu?

Ama eğer o kızsaa.

Rhys tesadüflere inanmazdı.

Kahin ona TS Jenison ve kıza ihtiyacı olduğunu söyledi ve sonra bir kızla Tanner Jenison'a rastladı.

Lanet olsun.

Rhys karanlık koridoru arka çıkışa kadar takip etti. Bir saniye sonra kutular, kasalar ve çürümüş yiyeceklerle çevrili ara sokakta durduğunda kendini çok daha iyi hissetti. Burada farelerden başka bir şey yoktu ve o kadar da uzağa *gitmemişti*.

İkinci Bölge'yi yürüyerek geçmesi iki dakikadan az sürdü. Bahçeden geçerek Roman Evi'ne geldi.

Dane ve Cole arka salondaydı ve Kat yanlarında oturuyordu, elleri Cole'un göğsünün üzerinde geziniyordu.

"Eee?" Rhys söyledi.

Kat çıplak omzunun üzerinden ona baktı, hırçın kırmızı dudakları kaşlarını çatmıştı. Rhys'in evine bağlı dört yüz yaşında bir cadıydı ve onun güvendiği tek cadıydı.

Omzu açık siyah bir elbise ve kalbi delebilecek topuklu ayakkabılar giymişti. Bu gece için planlarının ne olduğunu söylemek zordu. Kat her zaman öldürmek için giyinen bir kadındı.

"Şimdilik durumu iyi," dedi. "Ama bir kırılma hissediyorum, sanki lanet onu daha fazla etkiliyor."

Rhys, hiçbir yüzünde bir endişe belirtisi göremeden arkasını döndü.

Lanet olsun.

Diş etleri ağrıyan Rhys barın etrafından dolaşarak köşeye sıkışmış mini buzdolabına gitti. Açlıktan ölüyordu, başı dönüyordu ve her şey tersine dönüyordu. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Buzdolabının içinde soğutulmuş limon ve misket limonlarının yanı sıra birkaç şişe maden suyu ve iki düzine kan torbası buldu. Bir tanesini çıkardı, üstünü kapattı ve geri içti. Kanın bakırımsı tadı dilini yıkar yıkamaz kesici dişleri uzadı.

Zihninde Emery'nin bir görüntüsü parladı. İçinden beklenmedik bir hırıltı çıktı.

Arka kapıdan çıkıp kadının yanına koşmasına iki saniye kalmıştı, böylece kadının kıyafetlerini yırtabilir ve-

Sikeyim.

Gittikçe kötüleşiyordu. Daha da kötüye gidiyordu.

Çanta boşaldığında onu çöpe attı ve başını kaldırıp baktı. Kat, Dane ve Cole'un kendisine baktığını gördü.

"Nasılsın?" Kat sordu.

"İyiyim," diye homurdandı

Rhys.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye dikkat çekti Dane.

"Ve bunu söylemeye devam edeceğim," dedi. Çünkü zayıflığını kabul etmek asla bir seçenek değildi.

Başparmağıyla ağzının kenarındaki bir damla kanı sildi ve emdi. Şimdiden daha fazlasını istiyordu. Sertleşmiş ve açlıktan ölüyordu ve sikişmek, yemek ve-

"Dane bana Kahin'den bahsetti," dedi Kat bara geldiğinde. Dışarıda duran Johnny Black şişesini aldı, sonra tezgâhın üzerinden bir shot bardağı aldı ve bir tane doldurup ona uzattı. "İç," diye emretti ve bakışlarını ona dikti.

Kaşlarını çattı ama atışı geri aldı.

"Eskiden TS Jenison'da ne olduğunu biliyorsun," dedi ve ona bir saniye doldurdu.

Rhys onu da içtikten sonra barın arkasından çıktı. Deri yan koltuklardan birine çöktü, başını arkaya yasladı. "Tabii ki ben

yap."

"Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Dane, "Saatler sonra içeri girip etrafa bir göz atarız," diye önerdi.

Gecenin sefahatinden hâlâ biraz sarhoş olan Cole, "Bu fikri sevdim," dedi.

"Kimse içeri girmiyor." Rhys gözlerini ovuşturdu.

"Tamam, yani..." Dane sözünü kesti, bekliyordu.

"Yarın TS Jenison'da bir randevum var zaten." Dane, "Bu çok hızlı oldu. Bunu nasıl başardın?"

"Club Shade'den çıkarken Tanner Jenison'a rastladım."

Rhys odadaki kolektif enerji değişimini hissetti. Çoğunlukla şok ve endişeydi.

"Ve kız," diye ekledi Rhys.

"Kız gibi mi?" Dane sordu.

"Eğer o Kız olmasaydı, bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Tanner ve She ile birlikteydi...."

Rhys, Emery'yi yeterince özetleyecek doğru kelimeyi, doğru tanımla bulmaya çalışırken duraksadı. Yirmili yaşlarındaydı, ona göre kısa boyluydu, tahmin etmesi gerekirse 1.80'in sadece birkaç santim üzerindeydi. Şeker ve miras güller gibi kokuyordu. Tatlı kokuyordu ama giysileri bunun tam tersiydi, daha koyu, daha keskin. Koku, kıyafetten daha çok gerçeği anlatırdı ve Rhys onun hem esmer hem de tatlı mı olduğunu, yoksa birinin diğerine benzemeye mi çalıştığını merak etti.

Ona karanlık şeyler gösterebilirdi.

"Neydi o?" Kat sordu. "Hepimizi merak içinde bırakıyorsun."

Rhys sandalyeye çöktü ve ellerini ortasının üzerinde kavuşturdu. "Bilmiyorum. Üzerinde bir Ravenwood cadısı kokusu aldığımı yemin edebilirim ama çok zayıftı ve ona aitmiş gibi görünmüyordu. Belki de TS Jenison'da çalışan bir ya da iki Ravenwood vardır. Belki de kız beni onlara götürecektir."

Dane ayağa kalktı ve yakındaki masadan dizüstü bilgisayarını aldı. "Adı neydi?"

Rhys, Dane şifresini girerken bilgisayarın fanının vızıltısını duydu.

"Emery."

Beş dakikadan kısa bir süre sonra Dane kadının tam adını ve internet profilini bulmuştu. "*Toskana Güneşi Altında*'yı seviyor," dedi ve

onun profilini. "Ve *The Witcher*."

"Eminim öyledir," dedi Kat sırtarak.

"Soyadı ne?" Rhys sordu. "Emery Blake."

Kat kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Blake orijinal bir Sabine soyadı değil. Evlendi mi?"

"Hayır. Bekarım."

Rhys'in midesi çalkalandı.

"Memleketinin neresi olduğu yazıyor mu?" Kat

sordu. "Görünüşe göre Saint Sabine."

Kat adım atmaya başladı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Rhys sordu.

"Sanırım kızın bizi bir Ravenwood'a götürebileceği teorimiz en akla yatkın olanı. Ancak bu bir Kahin için son derece zayıf bir bağlantı gibi görünüyor. Eğer kız bizi basitçe bir Kuzgunağacı'na götürüyorsa, o zaman lanetin kilidini açacak anahtarın o olmadığı söylenebilir, değil mi? O sadece bir yol olabilir."

Kat düşünürken adım atmaya devam etti. "O geceyi tekrar gözden geçirelim," dedi. "Lanetin gerçekleştiği gece. Bana tam olarak ne olduğunu söyle-"

Rhys'in omuzlarına bir ürperti çöktü. O geceyi tekrar hatırlamaktan nefret ediyordu. Sandalyeyi itti ve ayağa kalktı.

"Gitmek zorundayım." "Ne, şimdi mi?" Kat dedi ki. "Ama kız-"

"Aile soyunun izini sür. Oradan başla." Kapıya doğru gitti.

"Nereye gidiyorsun?" Dane sordu.

"Sarhoş bir pisliğin boğazını parçalamak için," dedi, kabullenmiş bir şekilde. Eğer lanet olası aklını kaybedecek ve kan arzusuna teslim olacaksa, bunu yaparken dünyaya bir iyilik de yapabilirdi.

"Çok geç kalma baba," diye bağırdı Cole gülerek.

"Siktir git," dedi ve sonra gecenin içinde kayboldu.

BÖLÜM 5

EMERY

Club Shade'den ve Rhys Roman'la karşılaşmasından sonra Emery'nin eve döndüğünde yapmak istediği tek şey siyah taytını ve annesinden miras kalan yırtık pırtık Yellowstone kazağını giyip kanepeye kıvrılmak, şarap içip beş kiloluk Twizzlers kutusunu açarken kendini iyi hissettiren bir televizyon izlemektir.

Ne yazık ki kapıdan içeri girdiğinde kuzenini ve teyzesini köhne yemek masasında, Emery'nin umursamadığından emin olduğu bir konuda hararetli bir tartışma içinde buldu.

Teyzesi ve kuzeni konuşmayı bırakıp ona baktılar.

Beth'in elinde bir bira vardı, kehribar rengi bardağından buğu damlıyordu. Dairede klima yoktu, bu yüzden Emery zamanının çoğunu yatak odasında, yüksek kapasiteli vantilatörünün önünde geçiriyordu.

Emery anahtarlarını kapının yanındaki kancaya asarken, "Hey," dedi. "Merhaba," diye cevap verdi Beth.

"Merhaba hayatım," dedi Nina Teyze.

Nina ve Beth, Emery'nin baba tarafından akrabalarıydı ve Emery adamlarla hiç tanışmamış olsa da (adam Emery daha doğmadan çekip gitmişti - bu yüzden kimse onun adını bile anmıyordu), Nina ve Beth her zaman Emery ve annesinin hayatlarına dahil olmuşlardı.

Ama Emery Beth'le birlikte büyümüş olsa da, hiçbir zaman tam olarak arkadaş olmamışlardı.

Emery, Beth'in ona bir şekilde kendisinden aşağı biriymiş gibi baktığı izlenimine kapılmıştı ki bu da Emery'nin okulda her zaman çok başarılı olduğunu ve on altı yaşından beri sürekli bir işte çalıştığını göz önünde bulundurunca onu son derece rahatsız ediyordu. Buna karşılık Beth zar zor mezun olmuştu ve hayatı buna bağlı olsa bile bir işte tutunamazdı.

Bir dairesi olmasının tek nedeni annesinin binanın sahibi olması ve Beth'in orada bedavaya yaşamasına izin vermesiydi.

Beth'in neredeyse hiç çaba sarf etmemiş olması ve bir şekilde hâlâ Emery'den daha fazlasına sahip olması Emery'yi rahatsız ediyordu.

"Bu gece ne yapıyorsunuz?" Emery sordu.

Nina Teyze Emery'nin yanına geldi ve saçının bir tutamını Emery'nin kulağının arkasına attı. "Sadece en sevdiğim iki kızımı kontrol etmek istedim. Nasılsın canım?"

Nina Teyze Emery'ye Beth'ten çok daha nazik davranıyordu ama Emery yine de Nina'nın Emery'yi pek *sevmediği* izlenimini edinmişti. Ona tahammül ediyordu.

Belki de bu, Nina Teyze'nin Emery'ye borçlu olduğunu düşündüğü bir tür aile göreviydi, çünkü bir gece kaçıp bir daha geri dönmeyen onun kardeşi idi.

"Ben iyiyim," dedi Emery ama aklı hemen Rhys'e gitti.

İyiden de öteydi. Neredeyse uçuyordu ve bunu kutlamak için biraz şarap istedi.

Yorgun görünüyor, dedi Nina'nın düşünceleri. *Solgun görünüyor*.

Emery teyzesinin düşünceleri karşısında kaşlarını çattı. Solgun görünmüyordu!

Güneşte çok fazla vakit geçirmemeye dikkat ediyordu. Evsiz olmanın üzerine bir de cilt kanserine ihtiyacı yoktu.

Teyzesinin yanından geçip buzdolabını açtı. Işık titreyerek paket yemek kutularının, eski baharatların ve küflenmiş peynirlerin üzerinde parladı.

Emery'nin kırmızı harman şişesi görünürde yoktu. "Şarabımın nerede olduğunu biliyor musun?"

Beth'in gözleri telefonundaydı ve bir akışta geziniyordu. "Görmedim," dedi düşünceleri *"İçtim,"* derken. *Şarap bu biradan çok daha iyiydi.*

Emery'nin göğsünden öfke fışkırdı. Lanet olsun.

Beth'in iç konuşmalarıyla ilgili tuhaf olan şey, Emery kuzenine yönelik bitmek bilmeyen kızgınlığıyla meşgulken aslında Emery'yi ne kadar az düşündüğüydü.

Beth gerçekten de Emery'yi o kadar az mı düşünüyordu? Hepsi mi?

Emery sanki iki kez kontrol ediyormuş gibi buzdolabına döndü. toplantıdan önce ayrıldığında şarabın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Bir şey söylemeli mi?

Nina Teyze onun tarafını tutabilirdi. Bazen Emery'yi şaşırtabilirdi.

Ama hayır, sonuçta buna *değmezdi* ve Emery yorulmuştu.

Emery iç çekerek buzdolabından bir şişe su aldı. "İyi oldu. Yarın için akşamdan kalmaya ihtiyacım yok."

Bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz. Rhys Roman'la baş başa vakit geçirmek üzereyken olmazdı.

Karnında kelebekler uçuşuyordu.

"Yarın büyük gün mü?" Nina Teyze keskin kaşlarını kaldırarak sordu.

"Her gün büyük bir gündür, Nina Teyze." Emery yatak odasına doğru yöneldi.

Emery için her gün, kendini içinde bulduğu bu cehennemden kurtulabilmek için işleri yoluna koyma şansıydı.

Nina Teyze, "Kendine iyi bak hayatım," dedi. Hah.

Beth'in kendine baktığı gibi mi?

"Yapacağım. Teşekkürler Nina Teyze."

Emery hızlı bir çıkış yaparak yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Aklını vereceği daha iyi şeyler vardı.

Rhys Roman gibi.

Club Shade'den ayrıldığından beri düşüncelerini o tüketmişti. Tanner'la birlikte ofise dönerken Tanner'ın iç konuşmalarını neredeyse hiç duymamıştı çünkü tek görebildiği, duyabildiği ve düşünebildiği Rhys Roman'dı.

Bu adamda öyle bir şey vardı ki... Emery onu özetleyecek bir kelime bulmaya çalıştı ama aklına gelen tek şey yiyip *bitirmek* oldu.

Bakışları sanki ona sahip olmak istiyormuş gibi onu tarıyordu. Gözleri sanki onu görünce heyecanlanmış gibi parlıyordu.

Bu, Emery'nin biraz çılgınca hissetmesine neden oldu, sanki ondan istediği her şeyi yapabilecekmış gibi.

Telefonunu şifonyerinin üzerine koyarak kablosuz kulaklıklarını taktı ve en iyi arkadaşı Morgan'ı aradı.

Morgan ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Merhaba," dedi, yüzü kameraya dönüktü.

"Çılgın bir gece geçirdim ve bunu birine anlatmam gerekiyor."

"Devam et." Morgan'ın koyu renk, kıvrıkcık saçları yüzüne dağılmıştı. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı ve bu da Emery'ye en iyi arkadaşının bir şişe şarabın en azından yarısını bitirdiğini gösteriyordu. Morgan şarap içerken hep biraz kızarırdı.

Morgan hâlâ kameraya arkasını dönmüştü ve gözleri önünde duran şeyin üzerinde geziniyordu.

"Şu anda ne yapıyorsun?" Emery sordu.

"Bir bulmaca." Morgan kutunun ön yüzünü kaldırdı. Eski fotoğraf makinelerinden oluşan bir seriydi. Morgan için resim, meydan okuma kadar önemli değildi. İyi bir bulmacayı severdi. Başka bir hayatta, Morgan kolaylıkla Lara Croft ya da bir Goonie olabilirdi.

"Yapbozunuzu bir kenara bırakın," dedi Emery. "Çünkü bunu duymak isteyeceksin."

"Sizi temin ederim, aynı anda hem bulmaca çözüp hem de dinleyebilirim, ama devam edin." Çenesini avucunun içine aldı ve dikkatini Emery'ye çevirdi. "Bu iyi olsa iyi olur."

"Bu gece Rhys Roman ile tanıştım."

Morgan doğruldu. Gözleri biraz daha büyüdü. "Öyle mi?" "Düşündüğün kadar ilgi çekiciydi."

Morgan büyürken annesinin ya da büyükannesinin yaptığı gibi batıl inançlarla ya da mistisizmle ilgilenmiyordu ama meydan okumayı seviyordu. Rhy'nin sosyal medyadan uzak durma ve dolayısıyla bilinmezliğini koruma becerisi her zaman ilgisini çekmişti.

"O bir İngiliz, bunu biliyor muydun?" Emery söyledi.

"Gerçekten mi? Bu garip, değil mi? Roma ailesi Saint Sabine'in kuruluşundan bu yana burada yaşıyor."

"Beni kesinlikle hazırlıksız yakaladı."

"Tamam, peki ne dedi? Ne yaptı?"

Emery, Tanner gelmeden önce koridorda yapılan yoğun görüşmeden başlayarak karşılaşmayı anlattı.

"Sonra da benden yarın ona ofisi gezdirmemi istedi," diye bitirdi Emery. "Ben. Tanner değil. Buna inanabiliyor musun?"

"Evet," dedi Morgan. "Ama bahse girerim Tanner çılgına dönmüştür." Hiçbir fikri yoktu.

Emery, Morgan'a zihin okuyabildiğini söylerse onun kendisine inanacağından şüphelenmesine rağmen, arkadaşının kendisinden kaçmasını istemiyordu. Morgan son derece özel bir insandı ve ona yaklaşmak olağanüstü zordu. Kolay kolay güvenmezdi ve kalbini sanki Kraliyet Mücevherleri gibi korurdu.

Emery tabiri caizse gemiyi sallamak istemedi.

Neyse ki Emery'nin yeteneği telefonda hiç çalışmamıştı, bu yüzden şu anda Morgan'ın düşünceleri mutluluk verici bir sessizlik içindeydi. Birlikte oldukları zamanlarda bile Morgan'ın onun hakkında düşündüğü tek bir şey bile olmamıştı.

"Yarın ne giyeceksin?" Morgan sordu. "Hiçbir fikrim yok. Bir kıza yardım etmek ister misin?"

"Tabii ki." Morgan telefonunu aldı ve dairesine doğru yürüdü. Kanepesine uzandı. Tavandan sarkan tel ışıklar tepesinde parlıyordu. "Rhys bu gece ne giyiyordu?"

"Sade bir tişört. Yine de pahalı görünüyordu."

"Tamam, sanırım abartısız lüksü seviyor, o yüzden cüretkâr olma. Sözde bir milyarder, değil mi? Milyarderler istedikleri her şeye sahip olabilirler."

insanlar da dahil olmak üzere, çok fazla uğraşmayın."

Emery küçük dolabına gitti, askıları karıştırdı ve bir çift dar siyah chino pantolon çıkardı. Onları telefonun önünde tuttu. "Peki ya bunlar?"

"Bu işe yarayabilir." Morgan şarabından bir yudum aldı. "Oh, bunları kan kırmızısı ipek bluzla dene."

Emery soyunup chino pantolonunu giydi, ardından dolaptan bluzunu alıp başının üzerine geçirdi. Kısa kollu ve en hafif kumaştandı, bu yüzden tenine yumuşak bir okşayış gibi geliyordu.

Aklına hemen Rhys'in kulüp koridorunun karanlığında daha da yaklaştığı geldi ve göğüs uçları dikleşti.

Lanet olsun. Onun düşüncesine bile böyle tepki veriyorsa, yarını nasıl atlatacak?

Bluzu pantolonun içine sokarken ve deve kahverengisi deri kemeri takarken onu aklından çıkarmaya çalıştı.

"Muhteşem," dedi Morgan, şarap kadehini yüzüne yaklaştırarak. Yanakları kızarmaya başlamıştı. "Saçlarını at kuyruğu yap. Sarkık küpeler tak."

Emery, mücevherlerini birkaç kat külotun altına sakladığı şifonyerin üst çekmecesini açtı. Beth asla mücevher takmazdı ama Emery'yi kızdırmak için hırsızlık yaptığına inanmazdı.

Mücevherler bir bölme kutusunda saklanıyordu, bu yüzden üstünü açtı ve seçenekleri taradı. Bir çift altın iplik küpe seçti.

"Yani Rhys Roman," dedi Morgan, "kendini beğenmiş bir piç miydi? Ateşli bir milyarder olsaydım, kendini beğenmiş bir piç olurdum. Bekle, seksi miydi?"

Emery yatak odasının kapısının arkasına astığı ucuz aynadaki yansımasını kontrol etmek için döndü. "Gülünç derecede ateşli. Ve kendini beğenmiş piç..." Tanner'a ondan hoşlanmadığını açıkça söylediği anı düşündü. "Kendini beğenmiş doğru kelime değil. Belki de..." Emery düşünürken alt dudağını çiğnedi. "Aklıma acımasızlık geliyor."

"Mmmm." Morgan şarabının geri kalanını içti ve bardağı bir kenara koydu. "Acaba ateşli, acımasız bir milyarderle sevişmek nasıl bir şey? Sence tüm ilgiyi o mu çekiyor?"

Emery tekrar koridora, Rhys'in yakınlığına, ona ve onun alanına hükmetme şekline gitti. Bariz cevap evet, tüm ilgiyi üzerine çekmişti gibi görünüyordu ama aklının bir köşesinde Rhys'in bunun yerine ona yalvartmaktan hoşlanabileceğine dair rahatsız edici bir his vardı.

Ve bunu düşünmek klitorisinin zonklamasına neden oldu.

Emery yutkundu ve telefona arkasını döndü. "Söylemesi zor. Sanırım erkenden yatmalı ve yarın için biraz dinlenmeliyim."

Morgan telefonun önündeki boş şarap bardağını salladı. "Ben de boşum ve bitirmem gereken bir bulmaca var."

Emery güldü. "Ne vahşi bir hayat sürüyorsun."

"Vahşi ve yoğun. Yarın daha sonra beni bilgilendir, tamam mı?" "Anlatacağımı biliyorsun."

Vedalaştılar ve Emery görüşmeyi sonlandırdı. Kıyafetini yeniden giydi ve küpelerini şifonyerinin üzerine bıraktı, böylece her şey sabaha hazırды.

Ve yatakta uzanırken, oturma odasındaki televizyonun sesi durmaksızın devam ediyordu, yavaşça uykuya daldı, yarının iyi geçmesini ve Rhys Roman'ın sonunda pes etmesini ve TS Jenison'la bir anlaşma yapmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu. Ve belki de sonunda, *nihayet*, Emery bu daireden sonsuza dek kurtulabilecekti.

BÖLÜM 6

EMERY

Emery, hazırlanmak için bol bol vakti olsun diye alarmini erkene kurmaya dikkat etmişti. Sekizi biraz geçe odasından çıktı ve koridorda parmak uçlarında ilerlerken kuzeninin açık yatak odasının kapısında durakladı.

Bu garipti. Beth asla öğleden önce kalkmazdı. Aslında Emery kuzeninin sabah sekizin varlığından bile haberdar olmadığına inanıyordu.

Beth'in yerde, kendi kusmuğundan oluşan bir havuzda boğulmadığından emin olmak için başını açık kapıdan uzattı ama hayır, oda boştu, yatak yapılmamıştı.

Beth sabahın sekizinde hangi cehenneme gitti?

Benim sorunum değil. Ve umurumda da değil.

Emery dışarı çıktı.

Bir latte içmek için yerel bir kafeye uğradıktan sonra, saat dokuzdan on beş dakika önce ofise varmıştı. Tanner henüz gelmemişti, şaşırtıcı değildi. Genelde saat ona doğru gelirdi.

Bir gün önce bitiremediği bazı evrakları dosyalamakla meşgul oldu, ardından postalanması gereken bir sözleşmenin kopyalarını çıkardı.

Emery arada sırada ofisin karşısındaki asansörü kontrol ediyor, çok uzun boylu, çok ateşli bir milyarder görebilmeyi umuyordu.

Onu gördüklerinde ve Emery için orada olduğunu anladıklarında tüm ofis aklını kaçıracaktı...

Bir ofis ortamında kaçınılmaz olarak devam eden popülerlik olayını pek sevmezdi, ama bunun ışıltısının tadını çıkarmazsa lanet olsun!

Saat on biri biraz geçe, Tanner nihayet gözlerinin altında torbalar ve yüzünde çatık kaşlarla çıkageldi. Görünüşe göre dün gece yollarını ayırdıktan sonra dışarı çıkmıştı. Rhys'le buluşmalarından sonra berbat bir ruh hali içindeydi ve hatta şehir merkezine doğru hızla giderken, "Rhys Roman neden onu gezdirmemi istemiyor?" diye sızlanmıştı.

Sanki Rhys buna zaten cevap vermemiş gibi.

Gerçek şu ki, Emery TS Jenison hakkında Tanner'dan daha çok şey biliyordu. Biri kafasına silah dayasa muhtemelen fotokopi makinesinin yerini bile bulamazdı.

Tanner kendini ofisine kapattı ve saat bire kadar ortalıkta görünmedi. Dışarı çıkıp yüzünü gösterdiğinde ise, "Bugünlük gidiyorum. Rhys ile olan toplantıyı mahvetme."

"Bu sadece bir tur," dedi Emery. "Çok fazla bir şey yok."

Tanner ona baktı. Düşünceleri kafasında uçtu. *Rhys tam bir pislik. O adamdan nefret ediyorum. Belki de Em'e göz kulak olmak için kalmalıyım.*

Emery kısa bir an için Tanner'ın kötü ruh haline yumuşadı. Ama sonra, *hayır*, diye düşündü. *Rhys istediği kadını elde edebilir. Emery'yle vaktini boşa harcamasına imkan yok. Onun yerine gidip sarhoş olacağım.*

"Yarın görüşürüz," dedi Tanner ve gitti.

Patronu gidince Emery dikkatini internetle dağıtmaya çalıştı. Rhys Roman hakkında yeni bir arama yaptı ama sonuçların ilk yedi sayfasında listelenen her makaleyi zaten okumuştı.

Gözleri ekrandan asansör boşluğuna kaymaya devam etti.

Saat arka planda tik-tak ediyordu. İnsanlar işlerini bırakmaya başladı, bilgisayarları kapandı, masa lambaları söndü.

Rhys onu ekiyor muydu?

Saat neredeyse altıyı gösterdiğinde, Emery'nin büyük umutları suya düştü ve yandı.

Haklıydı. Morgan ona her zaman çok saf olduğunu, insanların gerçekten ihtiyacı olan şey bir orta parmakken onlara çok sık şüpheyi yaklaştığını söylerdi.

Tabii ki Rhys Roman onu görmeye gelmiyordu. Elbette Rhys

Roman onu ekmişti çünkü-

Ofis telefonu çaldı.

Arayanın kimliğinde isim görünmüyordu.

Alışılmadık bir şey değildi ama mesai saatleri dışında olduğu düşünüldüğünde kesinlikle ilginçti.

Ahizeyi kaldırdı ve belli belirsiz bir sesle, "Alo, Tanner Jenison'ın ofisi, ben Emery," dedi.

"Emery," dedi diğer uçtan derin, karanlık bir ses.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve karnında kelekler uçuşmaya başladı. "Bay Roman," diye cevap verdi çünkü bu sesi artık her yerde tanıyabilirdi. Bir kasırgada kör olabilirdi ama yine de o sesi tanırdı.

"Özür dilemeliyim," dedi. "Bugün biraz geç kaldım. Hâlâ ofiste misin?"

"Evet, kesinlikle. Buraya hep geç gelirim."

Yarı doğru. Elinden gelse kalmayacaktı. İşini *o kadar da* sevmiyordu. Ama itiraf etmek istediğinden daha sık olarak, bir gün karşılığını alacağı umuduyla boşluğu dolduran kişi oydu.

Emery'nin zihninin arkasında yine Morgan'ın sesi vardı ve ona dikkatli olmazsa yavaş yavaş bir paspasa dönüşeceğini hatırlatıyordu.

"Saat kaçı düşünüyordun?" Emery sordu. "Gün batımından sonra."

Gün batımından sonra randevu almak için tuhaf bir yoldu. "Kulağa hoş geliyor. Burada olacağım."

"Görüşürüz o zaman," dedi ve telefonu kapattı.

EMERY güneşin şehrin silüetinin ardında batışını izledi ve kalbi yerinden fırladı. Ve asansörün üzerindeki ışık, kabinin yukarı doğru hareket ettiğini göstermek için yandığında, Emery masasının üzerinde kusabileceğini düşündü.

Sonuçta onu ekmedi.

Ve gün batımından sonra olayı hakkında cidden yalan söylemiyordu.

Sadece birkaç dakikası kalmıştı, aceleyle ofisindeki dolaba gitti ve kapağını çekerek açtı. Kapının arkasına yapıştırılmış küçük bir dolap aynası vardı ve Emery kendine hızlıca bir göz attı. Bütün günü Rhys'in gelmesini enayi gibi bekleyerek geçirdiği için iyi görünüyordu.

Dudakları geniş bir sırıtişla geriye çekildi, dişlerini kontrol etti, sonra elini ağzına götürdü ve içine nefes aldı. Öğle yemeğindeki salatasında yediği soğandan hiçbir şey hissetmemişti, bu iyiydi. Bütün gün bunun için kendini tekmelemişti.

Rhys'in koku alma duyusu ne kadar iyiydi? Belki de her ihtimale karşı bir parça sakız atmalıydı. Ama daha çantasındaki paketi bulamadan asansörün sesi duyuldu, kapılar açıldı ve Emery birdenbire geniş kabinlerin arasından Rhys Roman'a bakmaya başladı.

Dünya daraldı.

Emery'nin kollarında tüyler diken diken oldu. Boğazı daraldı.

Gün uzadıkça ve Rhys'i görüp haber alamadıkça, bir gün önceki alışverişin tamamını hayal ettiğinden endişelenmeye başladı. Kafasındaki saçma fantezilerde kaybolmayı seviyordu. Ne zaman

Emery'nin çocukken okulda başı derde girdiğinde, bu hep dikkatini vermediği için olurdu.

Annesi müdüre, "Bu kız tam bir hayalperest," diye açıklıyordu. "Bir gün büyüüp yazar olabilir. Benim fikrimi soracak olursanız, hayal kurmayı teşvik etmelisiniz."

Müdür asla yapmadı. Emery sınıfın ortasında, gözleri açık ama aklı çoktan gitmiş bir halde uyuyakaldığı için birden fazla ceza aldı. Gününüzün büyük bölümünü herkesin düşüncelerini duyarak geçirdiğinizde, bu cehennem çukurundan kaçmanın tek yolu ortadan kaybolmaktır.

Ama bunu uydurmamıştı, çünkü Rhys buradaydı.

Ve şimdi... şey, o *buradaydı* ve bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ofisin diğer ucundan ona el salladı ve sessizce bilinçaltına kazımak için tekrar tekrar "takılma, *takılma*" diye düşünürken kabinler arasında ilerledi.

Tanner bu haberi duyunca bayram ederdi. "Tek bir işin vardı," derdi, "ve onu da batırmadan odanın karşısına bile geçemedin!"

Neyse ki, herhangi bir aksilik olmadan başardı. Bunu başarı olarak kayıtlara geçirin.

Şimdi diğerine geçelim.

Rhys'le ofisin ortasında karşılaştıklarında "Selam," dedi.

Binanın ses sisteminden müzik çalıyordu ama Rhys'i gören Emery'nin kulaklarına sessiz ve uzak geliyordu.

Bu gece siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve düz siyah bir bomber ceket giymişti. Sarı kirli sakalları yüzünü kaplıyordu ve kirli sarı saçları aynı anda hem çok lüks hem de çok rahat bir şekilde taranmıştı.

Karanlık bir yaz gecesi gibi kokuyordu.

Bir saat önce geç saate kadar kalmak zorunda olduğu için sinirlenmiş olabilirdi ama şimdi buradan başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordu.

Emery hiçbir zaman bulmaca çözen biri olmamıştı, Morgan gibi değil ama nedense Rhys Roman'ın gizemini çözmek istiyordu.

"Hey," dedi. "Beni buldun."

"Ben de öyle." Yüzü bomboştu. Onu gördüğü için onun kadar heyecanlı görünmüyordu. Yine de, onu toprağından ayrılmaya ikna etmeye çalışıyorlardı ve o zaten onlara hayır demişti, yani...

Emery ona bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. Ofisin yapay ışığında, parlak mavi gözleri neredeyse beyaz görünüyordu.

"Emery arkasını döndü ve bir yarışma programı sunucusuymuş gibi kolunu açtı, "İşte sihrin gerçekleştiği yer burası. TS Jenison'ın yönetim ofisleri. Mimarlık ve tasarım dördüncü kattadır. İnsan kaynakları ve müşteri hizmetleri üçüncü katta ve..."

Rhys'e döndü. Rhys ofise doğru bakmıyordu. Onun yerine gözlerini ona dikmişti.

Karnı topuklarına kadar indi. Hay
sikeyim.

Ona baktığında, külotunu ateşe verip başının etrafında sallamak istedi.

Tamam, hayır. Bu çılgıncaydı.

Toparlan.

"Kusura bakmayın, kat planımızın bir dökümünü değil, bir tur istediniz. Nereden başlamak istersiniz?"

"En alttan başlayalım ve yukarı doğru ilerleyelim. Anladığım kadarıyla bu bina Saint Sabine'deki en eski binalardan biri ve ben tarihi severim."

Gerçekten ilgilendiği bir şeyi yakalama fırsatını gören Emery yüksek sesle, "Ah! Evet!" dedi. Geri çekildi ve boğazını temizledi. "Evet, orijinal bina bodrum ve sonraki iki kattan oluşuyor. Eğer istediğiniz tarihsel, bodrum başlamak için harika bir yer."

"Önden buyurun." Adam geri çekilerek onun asansöre binmesine izin verdi. İçeri girdi ve B düğmesine bastı. Rhys yanındayken asansörün kapıları kapandı. Şimdi onunla birlikte altıya altı küçük bir kutunun içindeydi. Adamın kokusu onu boğuyordu. Tanrım, bu kokunun içinde kaybolabilirdi.

Farkında bile olmadan onun derin nefesini içine çekerken buldu kendini o.

Rhys onun yanındaki arka duvara yaslandı, elleri ceketinin içindeydi. Cepler. Göz ucuyla ona bir bakış attı. Saçlarının alnının üzerinde yükselen bir dalga gibi dalgalanması hoşuna gitmişti. Adem elmasının boynundan dışarı fırlayışını, dudaklarının hafifçe aralanışını, sanki dili dışarı fırlayıp kızın dudaklarından aşağı inecekmiş gibi...

Burun delikleri alevlendi ve bakışları onunkilere doğru fırladı. Gözleri tekrar onun üzerinde parlamaya başlar başlamaz, Emery'nin içi karanlık bir odaya girmiş ve ışık düğmesini bulamamış gibi gerildi.

Nefesini içine çekti. Emery titredi.

Rhys'in Saint Sabine'de kötü şöhretli olmasına şaşmamalı. Bu noktaya kadar onunla sadece birkaç dakika geçirmişti ve şimdiden

Düzgün düşün.

Ama her şey bu buluşmaya bağlıydı.

Morgan'ın kayıtsızlığının bir kısmını toplaması gerekiyordu.

Morgan asla Rhys Roman gibi birine yaltaklanmazdı.

Asansör bodrum katına yerleşti ve kapılar açıldı. Emery birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. Bunu yapabiliirdi.

Rhys'in onu özellikle istemesinin bir nedeni vardı ve doğru seçim yaptığını kanıtlayacaktı.

"Hadi gel." Ana koridora çıktı. Sağ tarafta dosya depoları, sol tarafta da malzeme depoları vardı. Tam karşıda, eskiden yandaki Saint Sabine Bankası ve Cephaneliği'ne giden eski bir erişim tüneli vardı. Banka o zamandan beri yıkılmıştı ve tünel de tuğlayla örülmüştü. Ama Rhys'in hoşuna gidebilecek güzel bir hikâyeydi.

Onu koridorun sonuna kadar götürdü. TS Jenison bodrumun bu ucuna yeni floresan lambalar yerleştirme zahmetine girmemişti, bu yüzden yolu aydınlatmak için ellerinde sadece eski cam aplikler vardı. Ampuller yeraltındaki boşlukta yumuşak altın renginde parlıyordu.

Yürürlerken Emery, Rhys'e TS Jenison'un bir zamanlar içkili bir yer, sonra da bir mafya ailesinin karargâhı olduğuna dair söylentileri anlattı. Bunlara gerçekten inanıp inanmadığından emin değildi. Ona hikâyeleri anlatan kuzeniydi ve Beth her zaman palavracı biri olmuştu.

"Hangi aile?" Rhys koridorun sonuna geldiklerinde sordu.

"Wood ailesi," diye cevapladı gururla.

"Wood ailesi," dedi Rhys. "Evet, bu doğru."

"Demek biliyordun," dedi alaycı bir tavırla. "Sadece beni test mi ediyordun?"

Elini tuğlalarla örülü tüneldaki uyumsuz tuğlaların üzerinde gezdirdi.

"Buraya daha önce de gelmişim ama bu tüneli hiç görmemişim."

"Bekle...yaptın mı? Ne zaman?" "Uzun zaman önce."

"O zaman neden..." Gözlerini ona dikti. "Bu bir tür şaka mı?"

Sonunda ona geri döndü. "Sizi temin ederim, bunda komik bir şey yok."

"Ama bu tam olarak *nedir*?"

Rhys sanki bir şey dinliyormuş gibi tuğlalı tünelin kemerine doğru eğildi. "Diğer tarafta ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Çöktüğünü duydum."

"Bodrum katında başka tahtalı ya da tuğlalı odalar var mı?"

Emery kaşlarını çattı. "Sanmıyorum?" Bu, arazisi hakkında karar vermesini nasıl etkilemişti?

"Yukarı çıkıp bir sonraki katı görmek ister misin?" diye sordu, "Eğer bu eski tuğlaların havalı olduğunu düşünüyorsan, insan kaynaklarındaki Berberi halısı aklını başından alacak."

Ona döndü, dudaklarında bir gülümsemenin ilk ipucu belirdi. "Bu kadar övgüyle bahsettiğiniz Berberi halısının kökeni nedir? Doğu Avrupa mı? Belki de Kuzey Atlantik?"

İlk başta Rhys'in kendisiyle bir tür oyun oynadığını düşünüp sinirlenmişti ama şimdi, *eğer* durum buysa, sanki Rhys onu masaya davet ediyormuş gibi hissediyordu.

Sadece oyunun tam olarak ne olduğunu bulması gerekiyordu. Belki o zaman kazanabilirdi.

"Oh lütfen." Ona kibirli bir şekilde el salladı. "Doğu Avrupa Berberileri geçen sene kaldı. Bizimki Ohio'nun merkezindeki bir fabrikada makinede dokundu."

Güldü. Gerçekten güldü ve Emery'nin içi aydınlandı. Bir sonraki bakışında gözlerinde yeni bir eğlence ve ilgiye çok benzeyen bir şey vardı.

"Neden bana şu Berberi halısını göstermiyorsun?" dedi.

"Elbette. Benim için bir zevk. Bu taraftan Bay Roman. Belinizi bağlayın." "Sıkıca kuşandım."

Milyarder gizemli adam Rhys Roman'ın iyi inşa edilmiş duvarlarını yıkmanın anahtarının Berber halıları hakkındaki esprili şakalar olduğunu kim düşünebilirdi?

Bu iş bittiğinde Tanner ona borçlu kalacaktı. Bu anlaşmayı yapacaktı, lanet olsun. Yaptığı son şey olsa bile.

BÖLÜM 7

RHYS

Rhys henüz yüzyıllık laneti bozabilecek bir anahtara benzeyen bir şey görmemişti ama tuğlalarla örölü tünel kesinlikle ihtiyatlıydı.

Rhys ve Dane 1900'lerin başında TS Jenison binasına girmiş ve Ravenwood cadılarının geride bırakmış olabileceği herhangi bir şey aramışlardı. Bodrumda tünel yoktu. Ama bu orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Cadı ailelerinden herhangi biri illüzyon yaratma yeteneğine sahipti.

Ravenwood cadıları özellikle doğa büyüü konusunda yetenekliydi ve tuğla da kesinlikle bir doğa unsuruydu. Tüneli gizlemek bir Ravenwood için kolay bir illüzyon olabilirdi.

Asıl soru, tünelin neden şimdi kendini gösterdiğiydi? Tüm Ravenwood cadıları ölmüş olsa bile büyüü hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Emery TS Jenison'un bazı faaliyetlerini ve gelecek projelerini anlatırken Rhys kendini onu incelerken buldu.

Eğer Kahin'in Club Shade'de bahsettiği kız oysa, kimdi o zaman? Ve Rhys'e bu lanet olası laneti düzeltmesi için ne verebilirdi?

Asansör beşinci kata çıkarken Emery arka duvara yaslanmış, Beşinci Bölge'nin merkezindeki yeni gelişmeler hakkında sohbet ediyordu. Elleriyle işaretler yapıyor, sesi yükseliyor, heyecandan kalp atışları hızlanıyordu. Kalkınma ve altyapı hakkında konuşmayı seviyordu, ama daha çok koruma ve mirasın korunması hakkında konuşmayı seviyordu.

Ve heyecandan kanı damarlarında hızla pompalanıyordu. Rhys onun boynunda filizlenen damara odaklandı.

Tadı nasıl olurdu? Tatlı ya da ekşi ya da keskin ya da-

Asansörün kapısı açıldı ve gece kapıcısı beşinci kattan onlara göz kırptı.

"Hey, Harry!" Emery inerken şöyle dedi.

"İyi akşamlar Emery," dedi Harry ve beyzbol şapkasını ona doğru salladı. "Geç geldin."

"Bu gece bir görevdeyim, Harry. Bu Bay Roman. Ona perdenin arkasındaki sihri gösteriyordum."

Harry elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Rhys aniden bastırđıđı açlığını bastırđı ve kesici dişlerinin giderek keskinleşen görüntüsünü göstermemek için ağzını sıkıca kapalı tuttu. Titredi, hiçbir şey söylemedi. Yaşlı adam kaşlarını çattı.

Sırtındaki kamburluğa ve koyu renk saçlarındaki aklara bakılırsa altmış yaşlarında olmalıydı. Ama kalp atışları güçlüydü ve Rhys bunu kafasının arkasında duyabiliyordu.

Tekrarlayan bir dah-dum, dah-dum.

"Seni rahat bırakayım," dedi Harry. "Sadece çöpü atmam kaldı, sonra bu gecelik işim bitecek. Sizi görmek güzeldi Bayan Blake. Sizi de Bay Roman. İkinize de iyi geceler."

"Sen de," dedi Emery.

Harry geldikleri asansöre bindi ve kısa süre sonra gitti. Şimdi sadece Rhys ve Emery vardı.

Şimdi Rhys kafasının içinde Emery'nin kalbinin attığını duyabiliyordu. Rhys dişleri zonklayıp diş etleri ağrırken dudaklarını yaladı.

Kahretsin, buradan gitmesi gerekiyordu. Kan arzusu bu kez onu ele geçirmişti ve Emery'nin güvenliği ile boynunun dişleri tarafından parçalanması arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kan ihtiyacı boğazının arkasına vuruyor, onu bunaltıyordu. Emery konuşuyordu ama sesi çok uzaktaydı.

Sadece bir ısırık.

Bir ısırıktan zarar gelmez.

Ve sonra, belki de onu duvara doğru itecek ve onu becerecek, ısırarak ve biraz daha becerecek ve-

Arka planda bir şey çaldı.

"Onu ben almalıyım," dedi Emery. "Tanner olabilir." Arkasını döndü. "Muhtemelen sana iyi davranıp davranmadığımı merak ediyordur."

Rhys, Emery ona arkasını döndüğü anda belanın yaklaştığını anlamıştı. Sırtındaki kasların çukurlaşmasından ve telefona yetişmek için koşarak uzaklaşmaya hazırlanırken dizlerinin gevşekçe bükülmesinden anlamıştı.

Rhys'in burun delikleri alevlendi. Görüşü tünelleşti ve damarlarına adrenalin doldu.

Onu durdurmaya çalıştı. Ama yeterince uğraşmadı. Gerçek şu ki, bunu istediğinden emin değildi.

Emery koşarak ofise girdiğinde Rhys pes etti ve peşinden gitti. Onu.

BÖLÜM 8

EMERY

Emery bir an kabinler arasında hızla ilerlerken, bir an sonra ağırlıksızdı ve bir rollercoaster'a binmiş gibi uçuyordu, dünya etrafında bulanıklaşmıştı. Dünya dönmeyi bıraktığında ofisin diğer tarafındaydı ve Rhys ona doğru bastırmıştı, eli boğazına sarılmıştı, uzun, soğuk parmakları çene çizgisi boyunca etine giriyor ve onu başını geri çekmeye zorluyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Nasıl-

"Yapma. *Hareket etme.*"

Rhys'in sesi kısık ve boğuk bir şekilde kulağına geliyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Rhys boğazının altından hırladı ve Emery sesin göğsünde gümbürdediğini hissetti, ona o kadar yakındı.

"Sen ne-"

"Emery," dedi, adını bir uyarıya dönüştürerek.

Neler oluyordu? Tanner bir kez olsun gerçekten haklı mıydı? Ondan kendisiyle kalmasını istemeli miydi?

Aman Tanrım.

Bu, hayatında zihin okuma yeteneğinin arızalı olmamasını dilediği tek andı. Belki bu sayede psikopat milyarder hakkında ipucu bulabilirdi.

Rhys gözlerini kapadı ve tüm vücudu titredi. "Emery," dedi sessizce. "Gitmene izin vereceğim. Ama beni dinlemen istiyorum."

"Tamam," diye ciyaktı.

Annesi, Emery çocukken onu oturtmuş ve ona dünyada gizlenen tehlikeleri anlatmıştı. Hava karardıktan sonra hiçbir yere yalnız gitme. Karanlık sokaklarda yürüme. Kim olduğunu ve nereye gittiğini bilmediğin birinin arabasına binme. Bir yabancidan şeker almayın.

Ama annesi ona karanlık, yakışıklı milyarderlerin ofiste oynadıkları tuhaf tahakküm oyunları hakkında hiçbir ders vermemişti.

Çünkü bu buydu, değil mi?

Yoksa Rhys neden onu elinde rehin tutarken aynı zamanda bunu yapmak için kendisiyle savaşıyormuş gibi davransın ki?

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Ve belli ki Rhys Roman'ın fikrini deęiřtirebileceęini dūřünen saf bir aptaldı.

"Seni bıraktığımda," dedi, "gitmeni istiyorum."

"Ofis mi?"

"Evet."

"Ama benim
telefonum-" "Bırak
onu."

Başını hızlıca salladı. Adamın tutuşu gevşedi. Ağırlılığının bir kısmı Emery'nin üzerinden kalktı, ama onun bununla nasıl mūcadele ettiğini hissedebiliyordu, sanki kafası ona bir řey yapmasını sōylerken vūcudu başka bir řey yapmasını sōylüyordu. Tıpkı Club Shade'de koridorda ilk karşılaştıklarında olduğu gibi.

"Seni bıraktığımda," dedi tekrar, "kaçma. Anladın mı?"

Onun bakıřlarıyla karřılařmak gibi bir hata yaptı ve gōrdūęu řey karřısında nefesi kesildi. Adamın gōzleri yine parlıyordu. Bu sefer inkār etmek mūmkūn deęildi. Bu bir ıřık oyunu ya da bir gece kulūbünde yanıp sōnen ıřıklar deęildi.

Gōzleri *parlıyordu*.

En koyu siyahla çevrelenmiş parlak, canlı mavi.

Ve daha da kōtūřu, diřleri aęzından çıkmıřtı. Gerçek diřler gibi.

Ne oluyor be?

Emery yıllar önce arkadaşlarıyla bir şenlik ateşinin etrafında otururken, okūltizm fanatiği kızlardan birinin Saint Sabine'deki vampirlerle ilgili bir hikaye anlattığını hatırlıyor.

"Onlar eski filmlerdeki solgun yaratıklar değil," demişti kız. "Yakışıklı, çekici, cazibeli ve zekiler. Saint Sabine'in vampirleri asla geldiğini gōremeyeceęiniz canavarlar."

Ama bu sadece korkutmak için uydurulmuş aptalca
bir hikayeydi, değil mi? Vampirler gerçek değildi.

Gerçek değil ha? Peki dişleri nasıl aıklıyorsun?

Rhys derin bir nefes alarak elini Emery'nin boğazından çekti ve bir adım geri çekildi.

Emery donmuř bir halde yōnūnū
bekliyordu. "Yavař yūrū," dedi.

Elleri titreyerek bir adım attı. Asansōrlerle arasındaki mesafe on futbol sahası kadar gōrūnūyordu.

Bir ayaęı dięerinin önūnde yūrūmeye devam etti.

Arkasına bakmaya cesaret edemedi ama Rhys ile arasındaki boşluğun genişlediğini hissetti. Yani onu takip etmiyordu. Bu iyi bir şeydi.

Kabin labirentindeki her adım dayanılmazdı.

Şakaklarında boncuk boncuk ter vardı. Kalbinin hızlı atışı yüzünden nefesini tutamıyordu.

Yavaş temposuna rağmen, sanki bir saattir eliptik egzersiz yapıyor gibiydi.

Bu gece hayatta kalırsa, bundan sonra her şeyi doğru yapacaktı. Annesinin uyarılarını ciddiye almaya başlayacaktı. Eline geçen tüm sebzeleri yiyecekti. Sürekli olarak geri dönüşüm yapmaya ve gıda bankalarına bağışta bulunmaya başlayacaktı. Ve kesinlikle yabancılardan şeker almayacaktı. Oh, ve bir daha asla mesai saatleri dışında ofiste seksi ama bir o kadar da tehlikeli bir milyarderle buluşmayı kabul etmeyecekti.

Lütfen bu oyun her neyse hayatta kalmama izin verin.

Artık kazanmak istemiyordu. Sadece hayatta kalmak istiyordu.

Asansöre ulaştığında Emery yavaşça elini düğmeye uzattı. Arabanın beşinci kata çıkmasını beklerken, kafasını dağıtmak için içinden "Bad Romance" şarkısını söyledi.

Sonunda asansörün kapıları açıldı ve Emery içeri adım attı. Yavaşça kat paneline döndü ve zemin katın düğmesine bastı.

Kapılar arkasından kapanmadan hemen önce ofisten dışarı baktı ve Rhys'i hiçbir yerde göremedi. KAPILAR KAPALI düğmesine tekrar tekrar bastı. "Haydi. Hadi."

Ofiste hiç hareket yoktu. Rhys'in nereye gittiğine dair bir belirti yoktu.

Kapılar kapandığında Emery arabanın arkasına yaslandı.

BÖLÜM 9

RHYS

Rhys koştu.

Saint Sabine'in kuzey ucundan güney ucuna kadar olan yedi mili  dakikadan kısa bir sürede geçip İkinci'ye geri döndü. Bulabildiği ilk zavallıyı yakaladı ve kafasındaki ve midesindeki açlığı bastırmak için dişlerini adamın boynuna geçirdi. Adam ona zorlukla karşı koydu.

Damarlarında dolaşan kana susamışlık yatıştı ama dinmedi. Rhys kanı geri içerken adamın kanı keskin ve keskindi.

Adamın kalbi yavaşladığında, Rhys ondan ayrıldı ve adamı bir p konteynerinin arkasındaki bir sokağa bıraktı.

Emery'nin görüntüsü aklına geldi. Onun korkusunun kokusu. Kahkahasının sesi. Kalbinin kt küt atışı.

Açlık geri döndü. Rhys'in teni yanıyordu ama dokunulduğunda buz gibiydi.

Daha fazlasına

ihtiyaı vardı.

Daha fazlasına

ihtiyaı vardı.

Ara sokaktan hızla çıktı ve başka bir talihsiz ruh buldu.

Bu damara dokunduğunda, bir başkasıyla harareтли bir tartışmaya giren bir adamı yakaladı ve onu da içti.

Duramadı.

Canavar ona sıkıca tutunmuştu ve Rhys hiçbir kan miktarının onu bir daha doyuramayacağından endişeleniyordu.

RHYS kaburgalarında bir çizmenin sivri ucuyla uyandı.

Yuvarlandı, başı dönüyordu, ağrıyordu ve kızgındı. Onu uyandırmaya cüret edeni öldürecekti.

Ama gözlerini açtığında Kat'in botun diğer ucunda, Dane'in de onun yanında durduğunu gördü.

"Eğlenceli bir gece geçirdiniz, değil mi?" Dane söyledi.

Rhys yüzünü ovaladı ve sonra gözlerini tavana dikti. Yatak odasıındaydı. Bu iyiye işaretti. Hayatı boyunca birden fazla yabancı yerde uyanmıştı.

Dün gece ne oldu? Anıları bulanık ve uzaktı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı. Tek alabildiği koku kandı.  st  başı kan içindeydi. Ama söyleyebildiği kadarıyla, Kat ve Dane dışında odada yalnızdı. Bir başka iyiye işaret.

Rhys bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve dirseklerini dizlerine dayadı. Başını kaşıdı ve sonra ellerinin kan içinde olduğunu fark etti. Lanet olası bir duşa ihtiya ı vardı.

"Ne oldu?" Kat sordu.

"TS Jenison'da Emery ile birlikteydim ve sonra-" Lanet olsun. Emery.

Sarsılarak ayağa kalktı. Oda yüzüyordu ve başı çarpıyordu. Çok fazla kan vardı. Çok fazla lik rle ıslanmış kan. Ama sarhoşlarla sarhoş olduğu için pişmanlık duyarken, cinayet çılgınlığı yapmayacak kadar mantıklı olduğu için memnundu.

Yirmi birinci yüzyılda bu pisliği örtbas etmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Emery'yi aramalıyım."

Neden? Ne yaptığını neden umursuyordu ki?

Umurunda olmamalıydı ama yine de umurundaydı.

Ondan  z r dilemek istedi. Kendini açıklamak istiyordu ama bu özrün nasıl olacağını h l  bilmiyordu. Vampir tarafının bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Bundan geri dönmek zor olacaktı.

Kat onu durdurmak için elini uzattı. "Yavaşla. Kız bekleyebilir." Kat'ın onu zapt edecek fiziksel gücü yoktu ama büyüsü kesinlikle vardı.

Kat bir Kızılı rek cadısıydı ve Kızılı reklerin beden büyüsü konusunda yetenekleri vardı. İyileştirme. Yaralama. Kalpleri patlatmak, beyinleri uçurmak. Ama onun büyüsü bir vampir üzerinde, özellikle de Rhys kadar yaşlı bir vampir üzerinde aynı etkiyi yaratmıyordu.

Dane açık balkon kapısının yanındaki berjer koltuklardan birine çöktü. H l  gece miydi? Ya da belki yine geceydi. Bu çok daha mantıklıydı. Bu da Emery'nin bütün günü muhtemelen bir gece önce olanlarla boğuşarak geçirdiği anlamına geliyordu. Rhys polisin kapısına dayanmamasına şaşırmıştı.

Dane bir torba kanın kapağını açtı. Soğuk kan, damardan alınan kan kadar iyi değildi ama yine de işe yarıyordu.

"Eğer laneti kırmanın anahtarı bu Emery denen kızsaa," dedi, "umarım gidip onu emip sikmemişsindir. Şu anda böyle bir zarara ihtiyacımız yok."

Rhys hızla odanın karşısına geçti, çantayı Dane'in elinden çekip aldı ve mideye indirdi. Hava almak için geri döndüğünde Dane kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Bende daha fazlası var, göt herif," dedi Dane. "Tek yapman gereken sormaktı."

Dane, Ramses'ten sonra Rhys'in en eski dostuydu ve Rhys ile Dönüşmüş'ü Ravenwood lanetinden muzdarip olduğu için Rhys, Dane'i yanında bulduğu için şanslıydı. Lanet sadece Rhys'in soyunu etkiliyordu. Şu anda akli başında birine ihtiyacı vardı. Özellikle de Ramses'i neredeyse iki aydır görmediği için.

Dane ve Rhys dört yüz yıl önce Kuzey Avrupa'daki bir savaş alanında tanışmışlardı. Rhys'in karnına saplanan Dane'in kılıcıydı.

İkisinin de vampir olduğunu anladıklarında Rhys, Dane'in boynunu kırdı ve onu çamura yüzüstü bıraktı.

Birbirlerini kısasa kısas öldürmeleri ve sakat bırakmaları, ateşkes ilan edip şerefine içki içmeden önce bir on yıl daha devam etti.

O zamandan beri çok iyi arkadaşlardı.

Rhys'in tehditkâr derecede sabırlı, inatçı ve azimli olduğu yerde, Dane istediğini alan ve asla özür dilemeyen kibirli, egoist bir teknoloji dehasıydı. Kolayca eğlenirdi, arayışlarında acımasızdı ve son derece sadıktı.

Roman Hanesi'nden olmamasına rağmen Rhys'e her zaman sadık kalmıştı, neredeyse hataya varacak kadar.

"Eğer daha fazla kan torbası varsa," dedi Rhys, "o zaman neden şikayet ediyorsun?"

Dane iç çekti. "Her zamanki gibi neşeli."

Kat elini kalça kemiğinin etrafında kıvırdı ve kara kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Jenison'daki zavallı kızı ısırmadığını söyle bana?"

"Onu ben ısırmadım," diye hırladı Rhys.

Ama bunu kesinlikle istiyordu.

O ofis binasından ona saldırmadan çıkabilmiş olması bir mucizeydi.

"Tamam, peki ne başardınız?" Kat sordu. "O binada kayda değer bir şey buldunuz mu?"

Rhys kanlı gömleğini yırtıp çöpe attı. Görünüşe bakılırsa yatak odasının yarısını yakması gerekecekti. "Bodrumda tuğladan bir tünel var, sanırım Dane'le binayı en son incelediğimizde büyülenmişti. Diğer tarafta önemli bir şey olabilir."

"Tamam. Peki planın nedir?" Kat sordu.

Mesai saatinden sonra gidip güvenlik görevlisini büyüleyeceklerdi. Ve bunu yaparlarsa Rhys, Emery'yi görmekten kurtulabilirdi.

Ama istiyor muydu? Ona bir şey söylemesi gerekmez miydi? Hayır. Bırakmalıydı. Onu bırakmalıydı.

Tabii *o kız* değilse. Bu lanet olası laneti düzeltmek için ihtiyacı olan tek ölümlü o değilse.

Ama neden o? Onunla ilgili özel bir şey bulamıyor ya da hissedemiyordu. "Emery hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Dane ikinci bir kan torbası aldı. "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Bilinen son adresi Heath'te kayıtlı ama daire şu anda başka birine kiralanmış. Soyadı da büyükannesinde bitiyor."

"Araştırıyoruz," dedi Kat. "Onun bir Ravenwood cadısı gibi koktuğunu söylemişsiniz. Bu konuda başka bir şey öğrendiniz mi?"

Rhys dolabına girdi ve askıdan yeni bir tişört çıkardı. "Garip bir şekilde, hayır." Onlarla yüzleşmek için geri geldi. "Aslında koku tamamen gitmişti."

"Belki başka bir illüzyon?" Dane önerdi.

Bu kesinlikle mümkündü. Bunca zamandır onunla oynuyor olabilir miydi?

Bu düşünceye duyduğu öfke karnında keskinleşti.

Eğer onu kandırdıysa, pişman olmasını sağlayacaktı.

"Hiç merak ettiniz mi, acaba Ciri sizi çılgın bir kovalamacaya mı gönderiyor, böylece saat arka planda ilerliyor ve siz de kendinizi yok ediyor musunuz?" Dane söyledi. "Tüm Roma Hanedanı bir hamlede mi?"

Rhys homurdandı. "Elbette bunu düşündüm."

Ciri ve Kahinleri ona hiçbir şey borçlu değildi. Ama Rhys'in Dönüşmüş vampirlerinin akıl sağlıklarını korumaları herkesin yararınaydı. Hepsi delirirse kan dökülür ve kaos olur. Özellikle de Rhys.

Ravenwood ailesi ölümlülerin ya da vampirlerin hayatlarını hiçbir zaman önemsememişti ve şimdi, modern çağdan çok önce yaptıkları lanetin, dünyanın şu anda nasıl işlediği düşünüldüğünde daha da büyük sonuçları olacaktı.

Bu felaket olur.

Eğer Kahin'in kehanetinde bir parça doğruluk payı varsa, Rhys onu takip etmek zorundaydı.

Bu da TS Jenison'a dönüp o duvarı yıkması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Emery bu işe nasıl dahil olmuştu?

Önce duvar, sonra Emery ile ilgilenebilir.

"Şu anda saat kaç?" diye sordu. Telefonu görünürde yoktu. "Yediyi biraz geçiyor," diye yanıtladı Kat.

"Mükemmel. O zaman başlamalıyız. İkiniz de geliyorsunuz." Kat gözlerini devirdi. "Ben ellerimi kirletmem. Bunu biliyorsunuz."

Ona doğru döndü. Etrafındaki hava çatırdadı. Onun sıçramaya hazır olduğunu hissetti. Kat söz konusu olduğunda incelik diye bir şey yoktu. Rhys'i bir harita gibi okuyabiliyordu.

"Sen de geliyorsun Kat."

"Ben senin Turned'lerinden biri değilim. Bana patronluk taslayamazsın." Odanın öbür ucuna fırladı.

Kat dünyadaki tüm avantajlara sahip olabilirdi -ölümsüzdü, büyülüydü, Rhys'i ve onun tüm numaralarını biliyordu- ama bir vampirin hızıyla boy ölçüşemezdi.

Kız tepki veremedi boğazına sarıldı. Dişlerini sıktı. Hava onun büyüyle titreşti ve Rhys'in kollarındaki tüyler elektriklenerek havalandı.

"Sen de geliyorsun," diye ısırıldı, dişleri alt dudağını sıyrıyordu.

Kat homurdandı. "Yoksa ne olur?"

Sesindeki meydan okuma komikti. Sanki ona karşı kullanabileceği yüz bir şey yokmuş ve bunların sadece yarısı şiddet içeriyormuş gibi.

Ona doğru sıırttı. "Yoksa ölümlü torunlarına altını nerede bulacaklarını söylerim."

Dehşet yüzüne vurdu. "Seni orospu çocuğu!" Elini adamın ön koluna koydu ve ona büyü yaptı. Büyü kemiklerini yaktı, derisini yaktı ve ardında kararmış bir et bıraktı.

Onu bıraktı ve deri kendini iyileştirirken kolunu salladı. Kat ona gıdıkladı. Dane güldü.

"Şimdi altınımı taşımak zorundayım," dedi.

"Sanki yine kokusunu alamayacakmışım gibi," diye karşı çıktı. "O benim altınım, lanet olsun."

"Toprağa gömülmenin kimseye bir faydası yok!"

Kükredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nasıl olsa boşa harcayacaklar. Brooke'un bugünlerde ne kullandığını gördün mü? Bir Mustang! Yedi yaşından küçük üç çocuğu var!"

"Çocuklar, çocuklar," dedi Dane. "Altın ve torunlar hakkında başka bir zaman tartışabiliriz. Şu anda elimizdeki göreve odaklanalım, olur mu?"

"Evet, gidelim," dedi Rhys. "Artık görevimizde aynı hizaya geldiğimize göre," diye homurdandı Kat, "duş alacağım ve sonra TS Jenison'a gidip o duvarı yıkacağız. Anlaşıldı mı?"

"Sıra bende mi?" Dane söyledi. "Hayır dersem ne olur?"

Rhys duşa doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Sonun okyanusun dibinde bir tabutta olacak," dedi.

Rhys kapıyı arkasından kapatırken Dane güldü. İkisi de onun şaka yapmadığını biliyordu.

BÖLÜM 10

EMERY

TS Jenison yine boştu ve Emery beşinci katta yalnızdı, ağır bir deja vu duygusu yaşıyordu.

Bırakın geceyi, günü nasıl geçirdiğinden bile emin değildi.

Eve varıp kapıyı arkasından kapatıp kilitledikten sonra yatağına uzanıp saatlerce tavana bakarak Rhys'le olanları anlamaya çalıştı.

Belki de bunu hayal ettiği düşüncesine geri dönüp durdu.

Tek açıklaması bu olmalıydı. Hayalleri artık o kadar canlıydı ki gerçek gibiydiler.

Annesi onunla gurur duyardı.

Emery şimdi ofisinin karşısındaki odacık labirentinde, olanları yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Göz açıp kapayınca kadar odanın bir ucundan diğer ucuna sürüklendiğinde ofisin ortasındaydı.

Judith adında bir kadına ait kabinin yanına geldiğinde Emery durup mesafeyi değerlendirdi. Bu doğru görünüyordu.

Yürümeye başladı ve adımlarını saydı.

Rhys'in onu duvara yapıştırdığı ofisin diğer tarafına ulaştığında 349'a kadar saymıştı.

Nasıl olmuştu da onu saniyeler içinde 349 metre çekmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Kesinlikle aklımı kaçırıyorum." Emery ofisine gitti ve masa sandalyesine çöktü. Başını arkaya atarak, yerden kalkmak için babetinin ayak parmağını kullanarak tembelce bir daire çizdi.

Belki de başından beri aklını kaçırıyordu. Bu insanların düşüncelerini duymasını açıklardı. Ya bunlar sadece kafasının içindeki rastgele seslerse? Halüsinasyon mu? Henüz beş yaşındayken annesine bunlardan ilk kez bahsettiğinde, annesi ona bir daha asla bahsetmemesini söylemişti.

Emery'nin annesinin öfke ve korkuyu eşit oranda yansıttığı tek andı.

Belki de Emery'nin deli olduğundan ve bu konuda konuşursa bir akıl hastanesine yatırılacağından korkuyordu?

Blake kadınları kesinlikle kötü şansla lanetlenmişlerdi.

Kendi annesi altı yıldan biraz fazla bir süre önce Saint Sabine'in hemen dışında bir köprü çöktüğünde ölmüştü. Arabası aşağıdaki vadiye düşmüş ve annesi de çarpmanın etkisiyle ölmüştü.

Emery bugüne kadar köprülerden geçerken hâlâ sorun yaşıyordu.

Ve Emery doğmadan önce, büyükannesi yıldırım çarpması sonucu ölmüş.

Belki de Emery'nin zihinsel bir çöküş yaşadığına inanmak o kadar da zor değildi. Blake laneti onu sonsuza dek ele geçirmeye geliyordu.

Belki de Emery kendini bir akıl hastanesine kapatmalı.

Doktor: Bugün sizi buraya getiren nedir?

Emery: İnsanların düşüncelerini duyuyorum ve sanırım bir vampirle tanıştım.

Vampir.

Çılgıncaydı.

Emery bir kâğıt çıkardı ve en üste RHYS ROMAN HAKKINDA BİLDİKLERİMİ yazdı. Sonra bunun altına bir liste hazırladı.

1. İnanılmaz bir hız.

2. Dişler.

3. Gözleri parlıyordu.

Emery düşünürken kalemi çenesine vurdu. Üç gerçek tam olarak lanetleyici değildi-

Oh, kahretsin.

4. Gün batımından sonra ofise geldim.

Keşke onu boynunda bir parça sarımsakla karşılasaydı.

Sarımsaktan tiksınmesi ihtiyacı olan kanıt olabilirdi!

Emery kendi kendine güldü ve notlarını okurken tekrar arkasına yaslandı. Belki de üçüncü bir şahsa, tarafsız birine, ona aptallık ettiğini söyleyecek birine ihtiyacı vardı.

Masasından cep telefonunu alıp sık kullanılanlar listesinden Morgan'ın adını tuşladı.

Morgan'ın yüzü ekranda belirdi. "Merhaba."

Emery hemen konuya girdi. "Hemlock'un çiftliğindeki şenlik ateşine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Ve o kız... adını hatırlamıyorum... bize vampirlerle ilgili bir hikaye anlatmıştı?"

Morgan, "Evet. Kızın adı Gabrielle'di. Ne olmuş ona?" "Ona inandın mı?"

"Vampirlerin gerçek olduğuna inanmam gibi mi?"

Emery yüzünü buruşturdu. Başka biri söylediğinde kulağa daha da kötü geliyordu ama belki de tam da ihtiyacı olan şey buydu - gerçekliğin soğuk bir sıçraması. "Evet. Vampirler."

Morgan parmaklarını yaladı. Telefonun kamerasının dışında bir çanta buruştu. "Ben periler için bir kase sıcak süt koyan çocuktum," dedi. "Deri ve file çoraplar giymiyor ve dişlerime sahte dişler yapıştırıyor olabilirim ama vampirlere inanmıyor *değilim*. Sadece henüz bana yeterli kanıt sunulmadı.

"Eğer bir vampirle tanışma şansım olsaydı, hiç düşünmeden kabul ederdim.

Neden soruyorsun?"

Emery gözlerini kapadı ve sandalyesinde dönmeye devam etti. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin Morgan onu yargılamayacaktı. "Ya Rhys Roman bir vampir ya da ben deliriyorum."

Morgan telefona yaklaştı. "Hayatta olmaz. Biliyor musun, şimdi sen söyleyince görebiliyorum."

Emery güldü. "Gerçekten mi? Birimizin bu konuda tamamen çıldırmadığına sevindim."

"Bana tüm detayları anlat. Her şeyi."

Emery de öyle yaptı. Rhys'in ona saldırdığı kısım hariç her şeyi. Ya da... onu odanın öbür ucuna uçurduğu ve sonra da ellerini boğazına dayadığı kısım hariç. O kısmı neden atladığından emin değildi. Rhys'i korumak için miydi?

Morgan, "Diyelim ki o bir vampir, neden TS Jenison'a gelmek istesin ki? Ölümsüzlük olayı yüzünden vampirlerin her şeye sahip olması gerekiyor, şimdi düşününce bu da onun milyarder olmasını açıklıyor. Peki ofise gelerek ne kazanacak?"

Emery sandalyede kendini bir kez daha itti. Taban altından gıcırdadı. "Bilmiyorum. Bodrumla çok ilgileniyor gibiydi."

"Belki de yüz yıl önce Chicago Mafyası gibi birini betona gömmüştür."

Emery güldü, Morgan'ın ciddiyetsizliği için minnettardı. Bu konuşmadan başka bir şey anlamasa bile bu kadarı yeterdi. Emery güneşin çoktan battığını fark ettiğinde, "Gitsem iyi olacak," dedi. Eğer vampirlere gerçekten inanacaksa, hava karardıktan sonra dışarı çıkmamaya çalışmalıydı.

Bir gece önce olanları analiz etmek için geç saatlere kadar çalışmış ve ofis çalışanları onun gülünç durumuna şahit olmamıştı. Ama şimdi bu onun için bir hata gibi görünüyordu. Rhys onu tekrar bulmak istiyorsa, hava karardıktan sonra TS Jenison aramaya gelmek için iyi bir yerdi.

"Rhys'i bir daha ne zaman göreceksin?" Morgan sordu. "Yoksa bir vampir avcısı çağırıp onu kazığa mı oturtacaksın?"

"Umarım asla. Peki bir avcuyu nasıl bulacaksın?"

"İnternet araştırması, eminim. Belki de bir vampir soygunu yapmalıyız. *Kayıp Çocuklar*'daki Corey'lermişiz gibi davranabiliriz."

Emery çantasını omzuna attı ve ofisindeki tepe lambasını kapattı. "Zaten yeterince işim var, bir de buna *milyarder vampir öldürmeyi* ekleyeyim."

Morgan yüksek sesle güldü. "Bu sorunu senden memnuniyetle alırım."

"Seni sonra ararım, tamam mı?"

Vedalaştılar ve Emery asansöre tırmanarak zemin katın düğmesine bastı. Bugün caddenin karşısına park etmeye özen göstermişti, böylece her ihtimale karşı lobiye ve güvenlik görevlisini net bir şekilde görebilecekti.

Ancak asansörün kapıları açıldığında Emery bunun ne kadar yararsız olduğunu fark etti.

Çünkü Rhys lobide duruyordu ve bu sefer yalnız gelmemişti.

BÖLÜM 11

EMERY

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Emery kapının düğmesine bastı. Rhys ona doğru bir adım attı. "Hayır!" diye bağırdı. "Geri çekil."

Rhys bir adım daha attı. "Bayan Blake, bekleyin-" "Kapat lanet olası!"

Birden Rhys onunla birlikte asansöre bindi, uzun boyu, geniş omuzları ve ezici erkekliği Emery'nin geri geri gitmesine ve duvara çarpmasına neden oldu.

Keşke üzerinde bir haç ya da biraz kutsal su olsaydı!

"Geri!" Çantasını karıştırdı ve elinin ilk dokunduğu şeyi, tükenmez kalemı çıkardı. "Yoksa seni bıçaklarım!"

Rhys kaşlarını çatarak ona baktı. "Tükenmez kalem hiçbir işe yaramaz."

"Bahse girerim bir gözü çıkarabilir," dedi ama bundan tam olarak emin değildi. Bir vampirin gözüne saplamak için ne kadar güç gerekirdi? Bir zeytine çatal saplamakla kıyaslanabilir miydi? Çünkü o bunu başarabilirdi. Ayrıca, iğrenç.

Emery kalemı avucunun içine aldı ve bir kazma gibi geriye doğru kaldırdı. "Bunu kullanmaktan korkmuyorum."

Rhys'in eli fırladı ve kalemı gevşek bir patates kızartmasıymış gibi onun elinden aldı.

"Hey!"

Onu kolundan yakaladı ve asansörden dışarı çıkardı.

"Bu o mu?" dedi uzun boylu, siyah saçlı bir adam Emery'yi bir aşağı bir yukarı süzerken. Adamın ağzında ukalaca bir eğim vardı, sanki onu kurt gibi ıslıklamasına ya da yemesine iki saniye kalmış gibiydi.

"*Hangisi?*" Emery sordu.

Rhys onu güvenlik masasına bıraktı. Gece bekçisi Lori, döner koltuğunda gözlerini kırpmadan oturuyordu. "Lori? İyi misin?"

Lori onu tanımadı. Gözünü bile kırpmadı. Ve kafası tamamen boştu.

Aklıma gelmişken, Emery kimsenin düşüncelerini duyamıyordu.

"Ona ne yaptın?" Emery sordu. "Ona ilaç mı verdin?"

"İyileşecek," diye homurdandı Rhys.

Dolgun kırmızı dudaklı ve keskin siyah kaşlı bir kadın, Lori'nin kulağının arkasındaki gevşek bir saç telini itti. "Büyülenmiş gibi," dedi kadın. "Bu

acıtmaz. Genellikle."

"Büyülenmiş mi?" Emery papağan gibi tekrarladı.

"Buna zihin uyuşturucusu diyebiliriz, küçük kız," dedi siyah saçlı adam. Kıza yaklaştı ve onu etkisi altına aldı. "İstersen senin üzerinde deneyebilirim."

Arkasından Rhys uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Siyah saçlı adam kaşlarını çatı, bakışlarında sorgulayıcı bir ifade vardı. "Rhys'in içini dışına çıkaran şey ne senin hakkında, ha?"

Emery sertçe yutkundu ve dudaklarını yaladı.

Bu ne anlama geliyordu?

Rhys'e bir bakış attı ama Rhys arkasını dönmüş, eli saçındaydı.

Nasıl ters çevirmişti? Ona ne yapmıştı?

"Siz burada ne yapıyorsunuz? Ne istiyorsunuz?" "Küçük kız cesur," dedi siyah saçlı olan.

"Kapa çenenin, Dane," dedi kadın. "Seninle tanışmak bir zevk, Emery. Ben Kat. Bu Dane ve sen de Rhys'le tanıştın. Buraya bir şey aramaya geldik, belki bulmamıza yardım edebilirsin."

Emery gözlerini Rhys'e dikti. "Yani dün gece bir şey mi arıyordun? Benimle buluşman sadece bir kılıftı."

Lobiye geçerek Rhys'in arkasında durdu ve parmağını ona doğrulttu. Bu kabadayılığın nereden geldiğinden emin değildi ama şimdi bunu sorgulayacak değildi. Büyük, korkutucu, son derece yakışıklı olası vampirin ondan korktuğunu bilmesini istemiyordu.

"Beni bir tür oyuna mı sürükledin? Tanner'ın sırlarını mı çalmaya çalışıyorsun?"

Rhys gülerek ona döndü. Ama sesi soğuk ve karanlıktı. "Sizi temin ederim, Tanner Jenison'ın sırları her neyse, onlara sahip olmak gibi bir arzum yok."

"Ne o zaman? Malzeme dolabımızı mı yağmalamak istiyorsun? Yapışkan notlarınız falan mı bitti?"

Kat homurdandı. Dane kısık bir sesle, "Belki de bunu sevdim," dedi. "Çok alıngan," dedi Kat.

"Bir büyük, Rhys'in bir hafta içinde ayaklarına kapanacağını söylüyor." "Tamamdır."

Emery iki elin bir anlaşma üzerinde titrediğini belli eden sesi duydu ama ne onların oyunlarına ne de Rhys'in kendisine yakın bir yerde selam vermesinin lezzetli düşüncesine aldanacaktı.

"O zaman burada ne işin var?" diye sordu Rhys'e.

Ellerini kalçalarına koydu ve yorgun bir şekilde nefes aldı. "O tünele girmem gerekiyor."

Geri çekildi. Şey... adamın böyle söyleyeceğini düşünmemişti.

"Neden?"

"Çünkü bir sorunum var ve çözümümün orada bulunabileceğini düşünüyorum."

"Ne tür bir sorun?" "Büyük bir sorun."

"Oh tamam. Yaptığımız şey bu. Büyük bir sorun. Rengi ne? Kahverengi mi? Mor mu? Yüksek mi yoksa alçak mı? Belki de demek istediğin-"

Rhys öne doğru eğildi, böylece gözleri onunkilerle aynı seviyeye geldi. Birkaç santim uzaktaydı. Nefesi nane ve daha topraksı bir şey kokuyordu.

Gözleri mavinin o imkânsız tonuna bürünmüştü ve onu sadece iki gündür tanınmasına rağmen, gözleri bunu yaptığında tehlikenin de peşinden geldiğini çoktan anlamıştı.

Gözler sadece renk değiştirip parlamıyordu.

İnsanlar bir odayı bulanık bir şekilde geçemezdi.

Ve insanlar kesinlikle diğer insanların zihinlerini kontrol edemezler.

Emery bunun ne kadar gerçek olduğunu anladığı anda vücudu uyuştı ve omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi.

Vampir.

O bir vampirdi.

Vampirler gerçektir.

Emery yakında bir gün bu gerçeğe gerçekten yüzleşmek ve dünya hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kalacaktı. Ama şu anda, bir vampir doğaüstü cinayet gözleriyle ona bakarken? Kesinlikle zamanı değildi.

Onu kımıldatamayacağını anlayınca, "Peki, tamam. Sorununuzla ilgili iyi şanslar. Benim gitmem gerek."

Kapıya doğru gitmeye başladı. Rhys bileğini yakaladı ve onu öyle hızlı döndürdü ki, kendini bir karnaval gezintisindeymiş gibi hissetti.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Benimle geliyorsun."

"Ne? Neden?"

Dane de onların tarafına geçti. "Çünkü senin de kehanetin bir parçası olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

"Tahmin," diye ekledi Kat, topukları arkalarındaki mermer zeminde takırdarken.

"Ne hakkında öngörü?"

"Onu büyüleyebiliriz," dedi Dane. "Soruları sıkıcı olmaya başladı."

"İş yerimin bodrumuna giren vampirlerle ilgili bir sürü sorum olduğu için özür dilerim."

Dane tsk-tsk yaptı. "Yani bizi çözdüğünü düşünüyorsun, öyle mi?" Rhys'e, "Ne olduğumuzu bildiğini bize söylemedin," dedi.

Rhys hiçbir şey söylemedi.

"Ben vampir değilim," diye araya

girdi Kat. "Ah. Pardon?" Emery söyledi.

"Özür dilemeye gerek yok. Ben bir cadıyım."

Emery yutkundu, gözlerini kırıştırdı. "Yani... vampirler ve cadılar-" "Gerçekler. Evet, evet. Devam edelim," dedi Dane.

Artık merdiven boşluğundaydılar ve sesleri açık alanda yankılanıyordu. Emery elini soğuk metal trabzanın üzerinde gezdirdi. Rüya görmediğinden emin olmasının tek yolu ona dokunmaktı.

"Çok sevdiğimi sandığım bu şehir hakkında bilmediğim başka neler var?"

Dane kaşlarını çattı. "Vampirlerin olduğu bir şehri sevemez misin? Dürüst ol, küçük kız. Biz senden daha uzun süredir buradayız. Rhys, lütfen onu büyüleyelim."

Rhys, "Onu büyülemiyorum," diye karşı çıktı.

"Bu bütün sorunlarımızı çözer," dedi Dane.

"Onu büyülediğim falan yok."

Biraz tehlikeli, biraz korkutucu ama aynı zamanda ateşli vampir onu cidden savunuyor muydu?

Belki Rhys sandığı kadar kötü biri değildi? Belki biraz cazibesini kullanırsa, bu beyhude görevden konuşarak kurtulabilirdi. Ağzından çıkan sözcüklerin bir çekiç kadar narin olması dışında. "Bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Gördün mü," dedi Dane, "küçük kız burada olmak istemiyor. Yol boyunca bizimle savaşıyor."

"Bana küçük kız demeyi kes," diye karşılık verdi.

Dane'in dikkati daha sonra ona baktığında sıcak ve eğlenceli bir hal aldı. "Kaç yaşındasın, yirmi üç mü? Yirmi dört mü?"

"Yirmi beş," diye düzeltti ve bununla gurur duyduğunu hissetti.

"Ben bundan beş yüz yıl daha yaşlıyım. Bana göre sen neredeyse bir zigotsun."

"Beş...yüz...." Beş...

Yüz...

yaşında

mı?

O kadar yılın düşüncesi bile Emery'nin göğüs kafesine ağır bir yük bindiriyordu.

Bu demek oluyor ki.

Dane, Orta Çağ, Fransız Devrimi ve Kral 8. Henry'nin hükümdarlığı sırasında buralardaydı.

Beyni bunun nasıl bir şey olduğunu bile hesaplayamıyordu. Kendisi gibi amatör bir tarih meraklısı için bile bazen tarih kitaplarında okuduğu hikâyeler kurgu gibi geliyordu çünkü modern beyni ortaçağ dünyası için hiçbir referans çerçevesine sahip değildi.

Dane bunu yaşamıştı.

"Peki ya Rhys?" diye sordu. "O kaç yaşında?"

"Rhys yaşı hakkında konuşmaz," dedi Dane.

"Neden bahsetmez?"

"Çünkü o yaşlı ve huysuz."

"Senden daha mı yaşlı?"

Dane'in yüz ifadesi, bir ebeveynin son kurabiyeyi yiyip yemediğini sorduğu bir çocuğun yüz ifadesine benzetilebilir... hem de son kurabiye yüzüne bulaşmışken.

Rhys beş yüz yıldan daha yaşlı mıydı?

Emery'nin bu bilgi karşısında başı dönmüştü. Beş yüz yıldan fazla yaşamış birini alt etmesinin imkânı yoktu. Bunu bildiği için, şu anda neyle karşı karşıya olduğunu bildiği için, Rhys'le karşı karşıya gelmenin dünya şampiyonu bir satranç oyuncusuyla dama oynamakla aynı şey olduğunu fark etti.

Kısacası, boku yemişti. Artık yapabileceği tek şey rolünü oynamaktı.

En alt kata ulaştıklarında Rhys bodrumun giriş kapısını itti. Asansörle aynı koridora açılıyordu, bu yüzden eski tünelin girişinin tam karşısında durdular.

Rhys tünel boyunca ilerledi ve kulağını tuğlaya dayadı. "Ne dinliyor bu?" Emery sordu.

Dane ona doğru eğildi. "Tuğlalar özel bir dil konuşuyor. Onların frekansını dinliyor."

"Gerçekten mi?"

Dane ona gülümsedi.

Kat, "Eşeklik etme." dedi.

Dane güldü.

Emery iç çekti. "Çok komik."

Rhys, "Şşşt," diye söylendi.

Hepsi sessizliğe gömüldü. Emery, etkileyici bir şekilde uzun boylu, muhteşem Kat ile geniş omuzlu, etkileyici bir şekilde kibirli Dane'in arasında dururken kıpırdanmamaya çalıştı.

Birkaç saniye sonra Rhys tuğla duvardan uzaklaştı. "Orada bir şey var."

"Gerçekten mi?" Dane koridoru geçti. "Ne gibi?" "Nabızı olan bir şey. İnsan değil.

Enerji." "Ravenwood mu?" Kat sordu.

"Raven ne?" Emery söyledi.

Hepsi ona havuç için yalvaran bir midilliymiş gibi baktı.

"Bu bir cadı soyadı," diye yanıtladı Kat.

Emery'nin üzerine garip bir his çöktü. Bir cadı soyadı mı?

Wood. Ravenwood. Cadılar ve büyü.

Belki de ruhsal bir çöküntü yaşıyordu.

Dane Rhys'e döndü. "Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Her iki adam da koridorun sonunda durmuş, tuğlayı inceliyordu. İkisi de yanlarında alet getirmemişti ve TS Jenison'ın ortalıkta duran balyozları da yoktu.

Rhys tuğlalarla örülü kemere doğru adım attı ve ellerini yumruk yaptı.

Emery homurdandı. Ne yani, yumruklayarak mı geçecekti yoksa- Oh.

Evet. Yapmak istediği şey tam olarak buydu.

İlk yumruğu birkaç tuğlayı parçaladı. İkinci yumruğunda duvarda bir delik açmıştı bile.

Emery'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Tamam, belki de bu heyecan vericiydi. Rhys'in açtığı delik, çökmüş bir tünele değil de bir açıklığa çıkıyor gibi görünüyordu. Orada herhangi bir hazine olabilirdi.

Bir adım daha yaklaştı ve Kat de onu takip etti.

"Ne görüyorsun?" Rhys açıklıktan bakınca Dane sordu.

"Parlayan bir şey."

"Dikkatli ol," diye uyardı Kat. "Eğer bu bir sihirse, ne kadar uçucu olduğunu bilemeyiz."

Rhys omzunun üzerinden ona baktı. "Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Tünelin ağzından yeni bir ürperti yayılmıştı ve Emery tüylerini diken diken etmek için ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Bir ürperti omuzlarını sarstı.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak Kat'e "Eğer cadıysan, cadı soyadın ne?" diye sordu.

"Benimki Redheart."

"Kulağa cadı gibi geliyor."

Kat başını salladı, gözlerinde gurur parlıyordu. "Kızılıyürek soyunun beden üzerinde güç sahibi olma yeteneği vardır. Ayrıca ölümsüzüz." Ellerini takdirle kıvrımlarının üzerinde gezdirdi ve bu başka bir kadında olsa kibirli görünebilirdi ama Kat'te Emery bunun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kadın muhteşemdi.

"Kaç tane cadı hattı var?" Emery sordu. Kat,

"Başlangıçta altı tane vardı" dedi.

"Başlangıçta mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Masallar," diye mırıldandı Rhys.

Kat ona kaşlarını çattı.

"Rhys bizim köken hikâyelerimize inanmıyor," dedi Dane sırtarak.

"Bunu şimdi kesinlikle duymak istiyorum," dedi Emery.

Rhys oflayıp pufladı ve tuğlaya vurmaya devam etti.

Kat, "Tüm doğaüstü varlıkların -vampirler, cadılar, hortlaklar, iblisler, şekil değiştirenler, vb- doğaüstü ve büyüünün orijinal dünyası olan Alius'tan geldiği söylenir," diye açıkladı.

Emery bahsi geçen diğer yaratıklara takılmamaya çalıştı.

Şeytanlar. Ghoullar mı? Şekil değiştirenler!

Vampirler buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Başlangıçta," dedi Kat, "bu dünyaya altı cadı ailesinin geldiği söyleniyor, ama bu çok uzun zaman önceydi ve insanlar kan hattına o kadar çok girdi ki artık kaç hat olduğunu saymak imkansız."

Rhys geri çekildi, elleri kalçalarında. "Senin sıran," dedi Dane'e ve Dane genişleyen delikte Rhys'in yerini aldı.

Rhys hâlâ ağır ağır nefes alırken, "Taşıdığın büyüden hangi hattan olduğunu anlayabilirsin," dedi.

"Doğru." Kat kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bedenin büyüü var. Elemental büyü. Dikenler zihinsel büyüde iyidiler. Bir de şimdi yeşil cadılar dediğimiz, doğayı manipüle etme ve kullanma konusunda gerçekten iyi olan cadılar var."

Tüm bunlar çok etkileyiciydi ama Emery dışarıda başka bir dünya olduğu fikrini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"Peki Alius... neden bu sadece bir masal? Kimse oraya gitmedi mi?"

Rhys parmaklarının ucuyla saçlarını geriye doğru taradı. "*Eğer* var *olduysa* bile kapıları çok uzun zamandır kapalı."

Kat, Emery'ye "Bunun için minnettar olmalıyız," dedi. "Neden?"

"Çünkü orası İblis Kral tarafından yönetiliyor." "İddiaya göre," diye ekledi

Rhys.

"Ooooh bana daha fazlasını anlat." Emery iyi bir fantezi masalına bayılırdı.

Kat elini Rhys'e doğru salladı. "Onun muhteşem ve korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Rhys, İblis Kral'ın yanında basit bir köylü gibi kalırdı."

Rhys homurdanarak, "Buna alındım," dedi.

Emery, Rhys'ten daha göz korkutucu (ve muhteşem) birini aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Dane, içinden geçilebilecek kadar büyük bir delikten geri adım attı. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Vampirler terleyebilir miydi? Emery ölümsüzler hakkında çok şey öğreniyordu.

Bekle... Onlar ölümsüz müydü?

Öğrenecek çok fazla ilginç şey vardı! Nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

"Peki bir kapıyı nasıl açarsınız?" Emery sordu. En önemli kısımdan başlayabilirdi. Bir iblis kral ve doğaüstü varlıklardan oluşan koca bir dünya mı? Bu oldukça önemli bir şeydi.

"Bir gezgine ihtiyacın var," diye yanıtladı Dane. "İddiaya göre," dedi Rhys tekrar.

"O da ne?" Emery sordu.

"Kim bilir," dedi Dane. Gömleğinin kolunun arkasıyla terini sildi. "Bu konuda Rhys'in tarafını tutma eğilimindeyim. Hiç kimse bir gezginle karşılaşmadı. Hayatta olan hiç kimse Alius'a gittiğini iddia edemedi. Bizler doğaüstü varlıklarız ve çoğumuz  l ms z z. Birilerinin somut bir şeyler bildiğini düşünürsünüz."

Rhys tünelin girişine doğru adım attı. Karanlık boşluktan soğuk hava süzülüyordu.

Uzak ucundaki zayıf bir parıltı dışında karanlıktı. Emery'nin kollarında tüyler diken diken oldu.

"Yani... burada bir geçit ya da bir gezgin falan mı arıyorsunuz?" diye sordu. Rhys  teki dünyadan her bahsedildiğinde alay etse de, başka neden tuğlalarla  r l  bir tüneli yumruklasınlardı ki? Bu bir hazine avı gibiydi ve başka bir dünyaya açılan bir kapı büyük bir nimet olabilirdi.

Ayrıca... *bu* muhtemelen bu dünya için iyi olmazdı.

Dane homurdandı. "Masal aramaya gitmiyoruz. Buradayız  nk -"

Rhys ona sert bir bakış gönderdi ve Dane sözünü kesti.

"Ne?" Emery dedi ki. "Bilemez miyim?"

"Bilmen gerektiği zaman bileceksin," diye cevap verdi Rhys oldukça üstün bir tavırla.

Ona kaşlarını çattı. "Buraya gelmeyi ben bile istemedim."

"Ama arkadaşlığınızdan hoşlanıyoruz," dedi Dane.

Emery, "İğneleme seziyorum," dedi.

Dane kolunu Emery'nin omuzlarına doladı. "İğneleme mi? Hayır, hayır. Asla."

"Dane," dedi Rhys, göğsünde bir hırıltı gürleyerek.

Dane hemen Emery'den uzaklaştı. Emery'ye " z r dilerim," dedi ve bu kez içtenlikle söylemişti.

Kat tünelin girişinde, "Elimizdeki göreve odaklanalım," dedi. "Kokuyu alıyor musun? Meyan kökü ve g l gibi."

Rhys onun yanına geldi. "Ravenwood büyüsü."

"Mmmm." Kat bir elini kalça kemiğinin etrafında kıvırdı. "ok da eski. Uzun zamandır Ravenwood büyüsünün kokusunu bu kadar saf almamıştım."

Emery tünele doğru yaklaştı.

Havadaki soğukluk dağılmıştı ve şimdi yüzü kızarmış, yanaklarında kan birikmişti. "Peki aşağıda parlayan şey ne?"

"Bir tür cadı eseri sanırım," diye yanıtladı Kat. "Ne kadar güçlü?" Rhys sordu.

"Bu doğru gelmiyor," dedi Dane.

"Bence daha yakından bakmalıyız-"

Emery tuğla duvardaki açıklıktan içeri adım attı.

"Emery!" Rhys bağırdı.

Yer sarsıldı ve hava patladı. Emery arkasını döndüğünde Rhys'in asansörlerin yanında yerde yattığını gördü. Bir şey onu geriye fırlatmıştı.

"Lanet olsun," dedi Dane. "Bu da neydi böyle?"

Emery duvardaki açıklıktan sızan ışık havuzunun içinde asılı kaldı.

Ama bir şey onu çekiştiriyor, karanlığın içine doğru çekiyordu. Kat elini u z a t ı r k e n , "Bu bir bariyer," dedi. Hava ona çarptı ama Rhys gibi onu fırlatmadı. Tısladı ve elini salladı.

parmaklar. "Kahretsin, bu acıttı."

Dane çekingen bir adım attı ve içeri baktı. "Nasıl oluyor da küçük poppet karşıya geçebiliyor?"

Rhys onlara katıldı. "Doğaüstü canlıları dışarıda tutmak için ayarlanmış olmalı." Çenesini Kat'e doğru kaldırdı. "Bariyeri kaldırman ne kadar sürer?"

Parlak kırmızı dudaklarıyla bir pffft sesi çıkardı. "Yıllar belki. Onlarca yıl.

Belki hiçbir zaman ve sonra-"

Emery parlayan nesneye geri döndüğünde sesleri kayboldu. "Emery!"

Emery gözlerini kırıştırdı ve omzunun üzerinden baktı. "Ha?"

"Sen iyi misin?" Rhys şimdi daha sessiz sordu. Açıklıkta durmuş, gözleri panik içinde kısılmıştı. "Tam bir dakikadır adını söylüyorum."

"Ah. Özür dilerim. Evet. Tamamen iyiyim."

"Tünelin diğer ucundaki o eseri geri almaya ne dersin?"

"Dur bakalım," dedi Kat ama Rhys bir bakışıyla onu susturdu.

"Muhtemelen bunu yapabilirim." Emery karanlığa ve diğer uçtaki parlayan nesneye döndü.

Özünde açık bir çekişme vardı.

Tünelin sonuna gidip parlayan nesneyi alırsa... Rhys'e yardım edebilirse... belki Rhys arazisi üzerinde anlaşma yapmayı yeniden düşünürdü.

Ve sonra normal hayatına geri dönüp bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirdi.

İstediği bu muydu? Tabii ki buydu.

Normal iyiydi. Normal... normaldi.

Bazı tuğla molozlarının üzerine bastı. Karanlık onu yuttu. Örümcek ağları tavandan sarkıyor ve saçlarına değiyordu. Zar zor fark etti.

Nesneye yaklaştıkça titreşen ışık daha da yoğunlaştı ve ona yaklaştığında havada süzüldüğünü fark etti.

"Ne görüyorsun?" Rhys seslendi, sesi tünelin aşağısında yankılanıyordu.

Emery nesneyi dikkatle inceledi. "Bir kolyeye benziyor." Belirgin bir şekilde daireseldi ama tokası yoktu.

"Bana tarif edebilir misin?" Kat sordu.

"Umm...şey..." Emery yaklaştı, yüzü parlayan kırmızı ışık havuzunun içine girdi. Meyan kökü kokusu şimdi daha güçlüydü ve burnunu gıdıklıyordu. Adını koyamadığı bir şeye karşı özlem duymasına neden oluyordu. "Halatlı gümüş belki? Çok narin. Ve ortasında dev bir madalyon var. Taşın içine garip harfler kazınmış gibi görünüyor belki de? Bilmiyorum. Tam olarak çıkaramıyorum."

"Emery," diye bağırdı Kat. "Sana ihtiyacım var-"

Emery madalyona uzandı ve bir coşku dalgası onu kapladı.

Sesleri kayboldu.

Emery'nin damarlarında yanan bir haklılık duygusu vardı. Bu, bir iş gezisinden eve döndüğünde ve nihayet kendi yatağında uyuyabildiğinde hissettiği duyguyla aynıydı; o zamanlar tamamen kendisine ait olan bir dairede kendine ait bir yatağı vardı.

Titreşen ışık tenini ısıtıyordu.

Emery elini madalyonun etrafına kapattı. Işık göldeki bir dalgalanma gibi dışarı doğru fırlarken ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Yer titredi. Ateş Emery'nin vücudunda hızla ilerledi ve boynunu çevreleyerek göğsüne battı.

Bir şok dalgası yankılanarak ona geri döndü ve altındaki zemini sarstı.

Birisi bağıırıyordu.

Enerji Emery'nin göğüs kafesinde titreşirken, ballı sıcaklık damarlarına yayıldı... ışık sönmeden ve karanlık onu yutmadan hemen önce.

BÖLÜM 12

RHYS

Emery yere yığıldığında ve ışık söndüğünde Rhys'i panik kapladı. Tünele doğru atıldı ama Dane onu göğsünden yakalayıp geri çekti. Rhys ikinci komutanına baktı, bakışlarında öfke yanıyordu.

"Bariyeri unuttun mu?" Dane söyledi.

Rhys homurdandı. Evet, öyleydi. Lanet onun mantığını da etkilemeye mi başlamıştı? "Onu nasıl çıkaracağız?"

Kat kaşlarını çattı. "Yakın zamanda hiçbirimiz oraya giremeyeceğiz."

Rhys tünelin dışından Emery'nin kalp atışlarını duyabiliyordu. Yavaşta ama en azından hâlâ atıyordu.

"Emery!" diye seslendi, sesi tünelde yankılanıyordu. "Emery, beni duyabiliyor musun? Kahretsin." Dane'e döndü. "Git bulabildiğin ilk insanı getir."

Dane başıyla onayladı ve merdiven boşluğunun kapısı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Rhys elini saçlarında gezdirdi. Emery'yi buraya inmeye zorlamamalıydı. Aklından ne geçiyordu ki? Açgözlülüğü galip gelmişti. Anahtar her neyse onu istiyordu ve şimdi istiyordu. Ve ona ulaşmak için Emery'yi tehlikeye atacaktı.

Ama ölümlü bir kıza ne olduğu neden umurunda olsun ki? Onu çok az tanıyordu.

Önemli olan tek şey laneti kırmaktı. Tüm şehir onun bu işi çözmesine bağlıydı.

"Rhys," dedi Kat, "ne hakkında konuşmalıyız?"

Dane, Dane'in omzuna asılmış, büyülenmiş ve suç ortağı kapıcıyla birlikte döndü.

"Harry," dedi Rhys, yüzün tanıdık olması biraz rahatlatmıştı. "O tünelden aşağı inip Emery'yi bana geri getirmeni istiyorum."

Harry, gözleri uzak ve ağır, duvardaki deliğe baktı. Rhys'in sabırsızlığı arttı. Adamı açıklıktan içeri itti ve bariyer hiç şikâyet etmeden geçmesine izin verdi.

Harry cep telefonundaki el fenerini kullanarak tünelden aşağı doğru ilerledi.

Rhys adımlarını hızlandırdı. Bazen ölümlülerin hızı dayanılmaz oluyordu. "Acele et, Harry," dedi Rhys.

Rhys, Kat ve Dane'in arkasında sessiz bir konuşma yaptıklarını hissedebiliyordu. Bu Ravenwood madalyonunun Emery'ye ne yaptığını ya da sonuçlarının ne olacağını bilemezdi. Genelde yaptığı hamleler konusunda daha stratejik davranırdı. Nedense Emery onu vahşi ve düşüncesiz biri haline getirmişti.

Ya da belki de bu sadece lanetin nefesini ensende hissetmendir.

Rhys bardağın dolu tarafını gören bir adam değildi. Kahin lanetin tedavisinin TS Jenison'da olduğunu ve kızın da bu tedaviye dahil olduğunu söylemişti. Ama Emery'nin tuğlalarla örülü bir tünele girip sihirli bir madalyon alması her şeyin sonu olamazdı. Bu kadar eski ve güçlü bir laneti bozmak o kadar kolay olamazdı.

Ve bir zamanlar Ravenwood cadılarını iyi tanırdı. İroniyi ve intikamı her zaman sevmişlerdi. Bundan daha fazlası olmalıydı. Rhys bunu hissedebiliyordu.

Bu da daha kötü sorunlarla karşılaşabilecekleri anlamına geliyordu.

Harry, Emery'yi kollarının arasına alırken homurdandı. Ölümcül eklemleri patladı. Tünelin sonundan bodruma dönüş yolculuğu o kadar uzun sürdü ki, Rhys bir tuğla duvarı daha yumruklamaya hazırды.

"Sakin olur musun?" Kat dedi ki. "Beni kaşındırıyorsun."

Rhys ona hırladı. Kat ona kaşlarını çattı.

Harry yavaşça ışık parçasına doğru ilerledi.

"Seni bu kadar sinirlendiren şey ne?" Dane sordu. "Parlayan nesne mi yoksa küçük poppet mi seni sinirlendiriyor?"

Güzel soru. Ve Rhys'in cevaplamayı planladığı bir soru değildi.

Harry nihayet yanlarına geldiğinde Rhys Emery'yi ondan aldı ve göğsüne yasladı. Rengi solgundu ve dudakları da pembeliğinin bir kısmını kaybetmişti. Ama bunun dışında iyi görünüyordu.

"Bir şey taşıyor muydu?" Kat kapıcıya sordu. "Yerde bir şey görmüş olabilir misiniz?"

Hâlâ büyülenmiş olan Harry aptalca başını salladı.

Dane bıkkınlıkla nefesini verdi. "Bak." Emery'nin bluzunun yakasını çekti ve dövmeye benzeyen bir şey ortaya çıktı.

Boynunun dibinde birleşerek tamamen e t r a f ı n ı sardı. Göğüslerinin hemen üzerinde bir madalyonda son bulan ipler.

Madalyonun ortasına rünler çizilmişti. "Siktir," dedi nefesinin altından.

Bunun ne olduğunu biliyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Kat.

"Haydi." Rhys merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Onu eve geri götürüyorum. Gerisini orada hallederiz."

"Ne olduğunu düşününce bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun-"

Rhys, Dane'in üzerine yürüdü. Gözbebekleri patladı. Gözleri muhtemelen öfkeyle parlıyordu. Sorgulanmaktan nefret ediyordu. Durup onca insan arasında Dane'e açıklama yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Evet, eminim amına koyayım," dedi, sesi alçak ve hayvan gibiydi. "Bu konuda herhangi bir endişen varsa, gidebilirsin."

Dane geri adım attı. Çoğu zaman hiyerarşi umurunda değildi ve Rhys'le ikisi de kanlar içinde kalana ya da geçici olarak ölene kadar dövüşürdü.

Ama Rhys'in yüzündeki bir şey bu gece ona ipucu vermiş olmalı.

Belki de Rhys'in sesindeki gürültüyü. Ya da Rhys'in gözlerindeki parlak ışıltıydı.

Ya da belki de kolyeye ve her şeye rağmen Emery'yi göğsüne bastırışındaki sahiplenme duygusuydu.

Kimse onu onun elinden alamazdı. Dane bile.

"Tamam," dedi Dane. "Ben hallederim. Poppet kalıyor."

Rhys merdivenlere yöneldi, merdiven boşluğundan uçarak çıktı ve Emery kollarında sıkıca tuttuğu halde eve doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 13

EMERY

Emery ayak parmaklarını battaniyenin altına uzattı ve sırtını dikleştirdi.

Kahretsin, çarşafları bu sabah çok yumuşaktı. Yumuşaticısını falan mı değiştirmişti? Bir bulutun içinde olmak gibiydi. Uyandığında kendini dinlenmiş ve rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve-

Uyandı.

Emery sarsılarak ayağa kalktı. Odasında kim vardı?

Etrafına bakındı ve nerede olduğunu bilmediğini fark etti.

Panik gsnde tekmelendi.

Neredeydi o?

Yatak, koyu gri bir yorgan ile modern siyah demir bir yataktı. arşaflar beyazdı ve deterjandan gelen bir miktar lavanta ile yeni ağartılmış gibi kokuyordu.

Emery daha iyi görebilmek için kendini yatak başlığına doğru çekti.

Ay ışığı sol tarafındaki pencerelerden içeri sızıyordu. Yatağın tam karşısında soğuk bir şömine ve önünde alçak bir kaneye vardı. Odada hiç lamba yanmıyordu. Az önce düşüncelerini duyduğu kişinin yerini bulmasına yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Yorganı arkaya atan Emery ayaklarını yere koydu, kalın bir halının pelüş iplikleri ayak parmaklarının arasında ezildi.

"Yavaşla," dedi Rhys.

O iyi, diye düşündü. *Bana itaat ettiği ve aşırıya kaçmadığı sürece o.*

Emery homurdandı. "Bu yaptığın bir tür erkek şovenizmi mi?" Bir

lamba yandı ve Rhys yatağın diğer tarafında belirdi.

"Baygınlık geirmişsin," dedi. "Ben sadece senin iyiliğin için dik durmamalı nerdim. Eğer beyin sarsıntısı geirdiysen, ağırdan almak isteyeceksin."

Bayıldın mı?

Emery'nin hatırladığı son şey tünelde olduğu ve.... Parlayan kolye. Onu almıştı, değil mi?

Ona henüz işaretten bahsedemem.

"Ne işareti?"

"Ne dedin sen?" Rhys sordu.

Bekle... Rhys'in düşüncelerini duyabiliyor muydu?!

Rahatlamıştı. Tam olarak onun kafasının içini duymak istediği için değil, gücünün bir şekilde kırıldığından endişelendiği için. Hayatının büyük bir bölümünde bu yeteneğinden kurtulmayı dilemesi, ama birinin üzerinde işe yaramadığı anda, yokluğundan dolayı telaşlanması ve sinirlenmesi ne kadar garipti.

Gerçek şu ki, düşünceleri duymak onun kim olduğuydu. İhtiyacı olduğunda bu yeteneğe ulaşamamak ona kör olmak gibi geliyordu.

"Mark," diye tekrarladı. "Bana bundan bahsetmememi söylemiştin. Ne işareti?"

Yatağının yanında duruyordu, çok seksi yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı. Buruşuk ve bir şeyler hakkında endişeli olduğu belli olsa da gülünç derecede muhteşemdi. Saçları alnından geriye doğru taranmıştı, sanki ellerini defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi. Gözlerinin altında torbalar vardı ve teni normalden daha soluk görünüyordu.

"*Aklımı nasıl okuyabiliyorsun?*" Bu bir soru değildi.

Sesi bu fikir karşısında biraz dehşete düşmüş gibiydi. Vücuduna belirgin gerginlik çizgileri yerleşti.

Eğer zihin okuyabiliyorsa, kahretsin. Lanet olsun. Dün geceyi düşünme.

Emery, Rhys'in ofisteki fantezisini bir an için gözünün önüne getirdi. Masanın üzerine eğilmiş, eteği beline kadar sıyrılmış, Rhys onu sertçe beceriyordu.

Ardından dişleri etine battı.

"Vay anasını!" Yataktan fırladı, yüzü kızardı ve hemen ateşlendi.

Onun nesi vardı? *Bu* onu tahrik mi etti? Onu sikmesi ve ısırması mı?

Evet, gerçekten yaptı. Onu gerçekten tahrik etmişti. Rhys'ten gelen anı erimiş bakışlara bakılırsa o da bunu hissedebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi yüzünü buruşturarak. "Her zaman zihinleri okuyabildim. Ama seninle tanıştığымda hiçbir şey yoktu. Düşüncelerinden tek bir tanesini bile duymadım. Şimdiye kadar."

Rhys ellerini kalçalarına koyarak adımlarını hızlandırdı. "Her zaman mı?" dedi. "Kendini bildin bileli mi?"

"Birinin düşüncelerini okuduğuma dair ilk net anım 5th doğum günümde *şimdi* en iyi arkadaşım olan kişinin 'Emery aptalın teki' demesiydi. Hala o darbeyi atlatmaya çalışıyorum."

Rhys ona döndü, az önceki tedirginliğinin yerini yeni bir eğlence almıştı. Emery kendini tutamadı, o da sırıttı.

Komik bir hikayeydi.

"Ama şimdi..." Rhys sözünü kesti.

"Şimdi düşüncelerini duyabiliyorum."

Pis ve kirli zihni onu bir masanın üzerine eğdiği sahneyi tekrar canlandırdığında yanakları yeniden alevlendi.

Bu görüntü zamanın sonuna kadar kafasında yer edecekti. Bunu ona yapmak istiyor muydu? Onu gerçekten çekici buluyor muydu?

Yoksa güç oyunu gibi bir şey miydi? Ya da belki bir vampir güç oyunu?

Belki de daha iyi bir soru şuydu: Eğer adam onu masanın üzerine yatırmayı teklif etseydi, kadın bu teklifi kabul eder miydi?

Evet

.

Hay

ır!

Hay

ır!

Evet, yaparsın.

Rhys kanepeye çöktü ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Şimdi düşüncelerimi duyabiliyor musun?"

Emery ona odaklandı. Genelde birinin düşüncelerini duymak için çok fazla düşünmesi gerekmezdi ama adamın kafası yine sessizdi.

"Şimdi mi? Hayır. Yine gitmiş gibi görünüyor."

Başını salladı ve biraz rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Çoğu vampir, ihtiyaç olduğunu bilirlerse zihinlerini koruyabilirler."

"Gerçekten mi?" Emery odayı geçti. "Neden yapmak zorunda kalasın ki? Benim gibi başkaları da var mıydı?"

"Evet."

"Tamam, şimdi kesinlikle ilgimi çekti." Onun yanına oturdu. Bacakları onunkilere yaslanmıştı ve bu, bacaklarının arasında biriken derin bir heyecana yol açtı.

"Bana daha fazlasını anlat," diye yalvardı.

Rhys ellerini kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Bu çok uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

"Bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Başını ona doğru eğdi, bakışları göğsündeydi. "Düşündüğümü duyduğun işaret."

Onun görüş açısını takip etti ve göğsüne baktı. Gömleğinin yakasından sadece bir parça siyah mürekkep görünüyordu. "Bu da ne?"

-"Yakayı aşağı çekti, sonra daha da aşağı çekti, ta ki tüm dövme

ortaya çıktı. "Bu oraya nasıl geldi? Bu... bu kolye değil mi? Tüneldeki kolye."

"Öyle görünüyor."

"Ama bu nasıl dövme oldu? Göğsümde mi?" "Sihir"

"Bu ne anlama geliyor?"

Göz ucuyla ona baktı. Dudakları inanılmaz derecede ıslak ve inanılmaz derecede yakındı.

Ona doğru eğiliyor muydu? Yaklaşıyor muydu? Evet.

Onun kendisine baskı yapması hoşuna gitmişti.

"Mirasın hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Atalarını mı?"

Emery kaşlarını çattı. "Ummm... fazla değil mi? Annem tek çocuktu. Büyükannem ben doğmadan önce ölmüş. Hayatımızdaki erkekler hep yoktular, bu yüzden babam ya da büyükbabam hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Blake kadınlarının lanetlerinden bir diğeri, Emery'nin Michael'ı bulduğunda kurtulduğunu sandığı lanet.

Ama bir de ne görsünler, lanet yine saldırdı!

"Eğer zihin okuyabiliyorsan," dedi Rhys, "o zaman soyunda bir büyü var demektir."

Emery güldü. "Büyü mü? İmkânı yok. Mümkün değil."

Ama sonra Wood soyadını düşündü ve...

"Hayır," dedi tekrar, daha güçlü bir şekilde. "Ben kesinlikle büyülü değilim." "Zihin okumaya ne diyorsunuz?"

Kesinlikle iyi bir noktaya parmak basmıştı. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

"Daha dört saat önce bayılmıştın-"

Kapıya doğru ilerledi. Ya da kapı olduğunu düşündüğü şeye. "Bir içkiye ihtiyacım var, Vampir Rhys ve hızlı ve sinirli olsan da, bir tane almamı engellemek için yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Adam içini çekti ve kadın banyo kapısını açtığı anda, "Pekâlâ. Ama orada bir tane bulamazsınız."

Ona geri döndü.

Başıyla şöminenin yanındaki kapıyı işaret etti. "Bu kapı." "Yolu göster."

BÖLÜM 14

EMERY

Rhys, Emery'yi alt kata ve evin arka tarafındaki büyük bir odaya götürdü.

Kemerli büyük kapıdan içeri girdiklerinde Emery lüks mimariye ve mobilyalara hayran kaldı. Odanın etrafında birkaç oturma alanı vardı ve her iki yanda iki devasa taş şömine bulunuyordu, şömineler aslan başını andıracak şekilde oyulmuştu.

Kapının karşısında, arka bahçeye ve onun ötesinde ay ışığının aydınlattığı limana bakan, tavandan tabana uzanan bir pencere sırası vardı.

Normalde Emery'nin dikkatini çekecek muhteşem bir manzaraydı, ancak oda insan değil vampir olduklarından şüphelendiği *insanlarla* doluydu.

Salona girerken hayatındaki seçimlerinden şüphe etmeye başladı. Bu kötü bir şakanın başlangıcı gibi hissettiriyordu.

Ölümlü bir kız vampirlerle dolu bir odaya girer.

Rhys onun arkasından içeri girdiğinde bütün oda sessizliğe gömüldü. Emery havadaki değişimi, barometrik basınçtaki düşüş gibi hissedebiliyordu.

Emery hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanan biri olmamıştı. İşi gerektiriyorsa bunu yapardı ve bazen Tanner'ın asistanı olarak rolü bunu gerektiriyordu. Ama olaydan önceki günlerde endişeli, olaydan sonraki günlerde de bitkin olurdu.

Herkesin dikkati onun üzerindeyken odanın başında duran Emery hemen geri çekilmek ve güvenli bir köşeye kıvrılmak istedi. Sadece herkes ona baktığı için değil, hepsi de tanrılar kadar güzel oldukları için.

İlk öne çıkan Kat oldu. "Uyanmışsın," dedi Emery'ye. "İyi olmana sevindim."

"Ben de." Emery, bu odada yerinin neresi olduğundan emin olamadan Rhys'in yanında durdu.

Burada kendisi, Rhys ve Kat dışında on bir kişi daha saydı.

Kat, kapıya en yakın yerde duran büyük deri koltukların etrafında toplananları işaret etti. "Bunlar Roman Evi'nin nöbetçileri. Burada uzun süre kalırsanız, yüzlerini tanıyacaksınız."

Burada zaman geçirdiyse? Artık daimi bir daveti mi vardı?

Tanner bunu öğrenirse çıldırır. Buckingham Sarayı'na ayakta davet edilmek gibi bir şeydi.

"Nöbetçiler nedir?" Emery sordu.

Dane kendini kanepedeki iki kadından ayırdı. "Nöbetçiler evin ve itibarının muhafızları ve Dönmüşlerin muhafızlarıdır."

Dönüşmüşler. Diğer vampirler. Bu bağlantıyı kolayca kurabilirdi.

"Hepinizle tanıştığımı memnun oldum," dedi ve garip bir şekilde el salladı.

Hepsi başlarını sallayıp selam verdikten sonra Rhys eliyle hızlı bir hareket yaptı ve soru sormadan ya da itiraz etmeden dağıldılar.

Bu etkileyiciydi.

"Otursana," dedi Rhys ona, odanın uzak duvarı boyunca uzanan bara giderken. Duvara, güneşin altındaki her tür içkinin sıra sıra dizildiği aynalar yerleştirilmişti. "Ne içmek istersin?"

"Cin ve tonik."

Dane kanepenin kollarından birine oturup çizmesini minderine üzerine koyarken, "Klas çocuk," dedi. "Anladık mı?"

"Emery zihin okuyabiliyor," dedi Rhys içkisini bir araya getirirken.

Emery, Dane ve Kat'ın birbirlerine sanki bu itirafta belirtilen gerçeklerden daha fazlası varmış gibi baktıklarını gözden kaçırmadı.

Ama aynı zamanda, bu insanların -doğaüstü varlıkların -En derin sırrını biliyordu ve onu tamamen reddetmedi mi? Bunu kendine sakladığı onca yıldan sonra biraz rahatlamıştı.

"Zihinleri okuyabiliyor, değil mi?" Dane gözlerini Emery'ye dikti ve sonra aklına az önce odadan çıkan kızlardan biriyle sevişirkenki görüntüsü geldi.

"İğrenç!" Emery haykırdı ve görüntüyü uzaklaştıracakmış gibi gözlerini ovuşturdu. "Kes şunu!"

Dane ıslık çaldı. "Tamam, inanıyorum."

Kat'ın düşünceleri aslında ağzından çıkanları yansıtıyordu. "Götlük yapma, Dane."

"Neden şimdi duralım?" Dane söyledi. "Çok doğal geliyor."

Rhys elinde içkiyle yanlarına geldiğinde Dane'in kafasının arkasına bir şaplak indirdi. "Saygılı ol."

Dane biraz sinirlenmiş görünüyordu ama sinirlenmemişti.

"Kesinlikle yapmayacağım." "Kat," dedi Rhys. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Kat soru bile sormadan odadan çıktı.

Rhys Dane'e döndü. "Emery senin ellerinde. Beni bu kararımdan pişman etme."

Dane ona gülümsedi. "Ona iyi bakacağım."

Rhys kemerli bir kapı aralığından geçip gözden kaybolurken Emery onun geri çekilen halini, geniş omuzlarının neredeyse kapı aralığını nasıl doldurduğunu, tişörtünün ince kumaşının sırtındaki kas çukurlarını nasıl doldurduğunu izlemekten kendini alamadı.

Tanrılar o adamı.

Kendini toparlayamazsa Emery'nin ölümü olabilirdi. Ama şimdi o gittiğine göre, belki de bundan faydalanabilirdi.

Şirket dünyasında çalışan Emery, kendi yararına kullanılabilecek bilgilerin nasıl ortaya çıkarılacağı konusunda bir iki şey öğrenmişti. Rhys'in burada yetkili kişi olduğu açıktı ama Emery, Dane'in serseri mayın olma potansiyeline sahip olduğunu öğreniyordu.

"Neden bu şeyi -" Emery dövmeyi işaret etti "- TS Jenison'un bodrumunda arıyordunuz ki?"

Emery içkisini yudumladı ve cin olmamasından dolayı homurdandı. Rhys belli ki hafif bir içki koymuştu.

Dane arkasına yaslandı ve kollarını kanepenin üzerine yaydı. "Tam olarak kolyeyi değil ama laneti sona erdirmenin bir yolunu arıyorduk."

"Lanet mi?" Karnında kelekler uyandı. Şimdi bir yerlere varıyorlardı. Bardağı demir sehpanın üzerine koydu. "Ne laneti bu?"

"Ravenwood laneti tabii ki. Rhys sana söylemedi mi?"

Kadın ona kayıtsız bir yüz ifadesi takındı. Buna doğrudan cevap vermemek daha iyiydi. "Rhys ile bu Ravenwood'lar arasında bir tür kin mi var?"

"Oh, seni tatlı yeni doğmuş bebek."

İçkiyi tekrar eline aldı. "Senden hoşlandığımdan emin değilim."

Yüksek sesle güldü. "Sanki bir-" Kendini durdurdu ve bakışlarını onunkilere dikti. "Ölümlü," diye bitirdi, sanki tamamen başka bir şey söylemek istiyormuş gibi.

"Yani... bir lanet, bir kehanet, cadılar ve vampirler." Emery bardağının son suyunu da boşalttı ve cesur davranarak içkiyi kendi içmeye karar verdi. Dane onu takip etti ve kollarını barın üstünde kavuşturdu. "Rhys'in benim de kehanetin bir parçası olduğumu düşündüğünü söylemiştin. Kehanet neydi?"

Dane ona tsk-tnk yaptı. "Ne yaptığını anlıyorum, ufaklık."

Emery birkaç şişe pahalı votkanın arasında cin şişesini buldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Keşke zihin okuyabildiği konusunda o koca ağzını açmasaydı, Dane, Rhys ve Kat düşüncelerini ondan saklamayı bilmeyeceklerdi ve o da tüm bu olan bitenin iç yüzünü gerçekten öğrenebilirdi.

İhtiyacı olan şey Rhys'in güveniydi, böylece onun arazisini güvence altına alabilir ve terfi edebilirdi.

Ama kahretsin, fazla ileri gitmişti. Artık vampirlerin gerçek olduğunu biliyordu ve büyülu bir kolye göğsüne kazınmıştı.

Bu ayrıntılar üzerinde çok fazla durursa delirebilirdi.

"Şu andan itibaren bilmen gereken tek şey," dedi Dane, "bu lanet olası lanetin anahtarının bir şekilde sende olduğu, yani Rhys'i parmağında oynatıyorsun."

"Oh?" Kaşlarını kaldırdı. Bununla çalışabilirdi.

Ama Dane bunu onun gördüğü gibi bir nimet olarak görmüyordu.

Yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ama sesi daha uğursuz bir tona bürünmüştü: "Sonraki adımlarını akıllıca seç, ufaklık. Anladın mı?"

"Elbette," diye cevap verdi ve içkisini doldurmaya başladı.

Kiminle ve neyle uğraştığını hatırlamak zorundaydı. Rhys sadece münzevi bir milyarder değildi.

O bir vampirdi. Birkaç yüzyıllık. Ve bir vampir evinin lideriydi.

Kırmızı Başlıklı Kız gibi, yanlış karanlık ormana girmişti. Şu andan itibaren çok ama çok dikkatli olması gerekiyordu.

Büyük kötü kurt onu yemesin diye.

BÖLÜM 15

RHYS

Kat, onun emri olmadan doğruca ofisine gitti ve devasa meşe masasının önündeki uyumlu deri sandalyelerden birine oturdu.

"Tamam, demek Emery zihin okuyabiliyor," dedi bir uzun bacağına diğer dizinin üzerine katlarken.

Kapıyı arkalarından kapattı ve Kat elini havada sallayarak odayı dinleyen kulaklardan ve meraklı gözlerden mühürledi.

Rhys onun büyüünün kokusunu hemen alabildi, bakırımı ve tatlı. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" dedi.

"Başka ne anlama gelebilir ki?" Masasının arka tarafında volta atmaya başladı. Caddenin karşısındaki limana bakan devasa dairesel pencereye gitti.

Evinden ayrılmak zorunda kaldığında, burası kök salmak için bir sonraki en iyi yer gibi görünmüştü. Toprak hâlâ el değmemiştir ama bir sahil şeridinde olmanın eninde sonunda işe yarayacağını biliyordu. Binlerce yıldır insanlar su yolları boyunca yerleşmişlerdi.

Elbette haklıydı. Şimdi İkinci Mahalle, biraz da onun sayesinde Saint Sabine'in en kârlı bölgelerinden biriydi. Roman Evi'ni -ikinci Roman Evi'ni- 1700'lerin sonunda inşa etmişti. Şimdi İkinci Mahalle'deki en iyi manzaralardan birine sahipti.

Liman ışıkları suyun üzerinde parılıyordu. Yatlar ve yelkenliler marınada rıhtımlarına bağlı olarak sallanıyordu.

Ama Rhys bunların hiçbirini görmüyordu. Onun daha büyük sorunları vardı.

"Burada gerçekten kayboldum," dedi Kat. Sandalyesine yeniden yerleşirken deri inledi. "Emery düşündüğümüz kişiye Ravenwood lanetine nasıl uyuyor?"

Rhys odaya geri döndü. "Bilmiyorum amına koyayım." Masanın etrafından dolaştı ve Kat'ın yanındaki sandalyeye çöktü. Uzun vücudunu yaydı, yorgunluğu içine işlemiştir.

Kat sessizce, "Belki de onu Son Vadi'ye götürmelisin," dedi. Adam başını ona çevirdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Bunu bir düşün. Kaybedecek neyin var ki?"

"Emery o tünele girdiğinde zaten tehlikedeydi. Şimdi onu lanete götürmemi mi istiyorsun?"

Rhys, Kat'in onu sadece onun yapabileceği şekilde analiz ettiğini hissedebiliyordu. Dane ya da Ramses kadar uzun süredir yanında olmayabilirdi ama Kat onu daha iyi tanımak için her zaman zaman ayırmıştı ve şu anda kendisi gibi davranmıyordu.

"Kıza ne olacağını neden umursuyorsun?" Kat sordu. Ve işte oldu.

Yüzyıllar yaşındaydı. Geçmişinde yüzlerce ceset vardı. Bir kız neden bu kadar önemli olsun ki?

"Ya onu oraya götürmek durumu daha da kötüleştirirse?" diye itiraz etti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

Kat kollarını iki yana açtı. "Bundan daha mı kötü?" Tartışmayı zorlaştırıyordu.

"Tamam, peki." Ayağa kalktı. "Ama bu iş bir şekilde ters giderse seni suçlayacağım."

RHYS VE KAT salona döndüklerinde Dane ve Emery'yi bir bilardo oyununun ortasında buldular. Emery, Dane'in söylediği bir şeye gülerken, Dane katılardan birine atış yapmak için sıraya girmişti.

Dane'in Emery'yle rahatça vakit geçirdiğini görmek Rhys'i garip bir şekilde kıskandırmıştı. Onun nesi vardı?

"Emery," dedi Rhys. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Dane bilardo ıstakasını parmak eklemi boyunca kaydırды ve ıstaka topu kırmızı katıya çarparak yan cebe girdi.

Emery, "Bir maçın ortasındayız," dedi.

"Merak etme, yavrum," dedi Dane. "Nasıl olsa ben kazanacaktım." Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. Dane güldü.

Rhys homurdandı. "Gel."

Neyse ki emre karşı gelmedi ve Rhys onu evden dışarı çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu onun peşinden giderken. Vampirik hızını kullanıyor gibi değildi.

"Arazimi istiyorsunuz Bayan Blake, ancak ne istediğinizi tam olarak anlamıyorsunuz, bu yüzden sonunda size göstermemin zamanı geldi."

BÖLÜM 16

EMERY

Rhys onu karaya mı götürecekti?

İşler yoluna girmeye başlamıştı.

Dövme ya da vampirlerin gerçek olması umurunda değildi. Yaptığı iş gerçektir, normaldi ve her şeyden çok ihtiyacı olan şey Rhys Roman'la o topraklar için bir anlaşma yapmaktır.

Caddeye döküldüler ve gece geç saatlerde yayaların ve turistlerin akınına uğradılar.

Caddenin karşısında, Glady's'teki aynı grup canlı bir caz melodisi çalıyordu. Emery, grubun her bir üyesi arasında hareket eden enerjiye, parmakları telleri ve tuşları okşarken vücutlarının müzikle birlikte nasıl sallandığına kapıldı.

Bir sonraki sokak köşesinde trafik ışıklarının değişmesini beklerken özlemle "İkinciye seviyorum," dedi.

Rhys ona baktı, gözleri eski moda sokak lambalarının altın ışıltısını yakalayıp yansıtıyordu. "Ben de öyle. Neredeyse Amerika'da olduğum kadar uzun süredir buradayım."

Işık değişti ve kalabalık ileri atıldı. Emery'nin yanında, hafif sarhoş bir çift gülerek öne doğru tökezledi. İleride bir grup adam, arkadaşlarından birinin yakın zamanda yaptığı bir flört gafi hakkında şakalaşıyordu.

Eğer Emery İkinci Bölge'de yaşasaydı, her gece burada olur, kalabalıkla birlikte yürürdü. Burada çok fazla enerji ve canlılık vardı. Michael'la aynı daireyi paylaştıkları mahalleyi seviyordu - yeterince güvenli ve sessizdi - ama apartmanlar 1930'larda yerel fabrika işçilerinin barındığı yerlerdi ve bu yüzden tasarımları faydacıydı, Second'ın sahip olduğu her şeyden yoksundu.

"Ne zamandır Amerika'dasın?" Emery sordu. "Üç yüz yıldan biraz fazla."

Üç yüz yıl. Bu süre içinde tanık olmuş olabileceği her şeyi bir araya getirmeye çalışarak hesap yapmak Emery'nin neredeyse başını döndürüyordu. Birincisi, ülkenin doğusu.

Devrim. İç Savaş.

"George Washington'ı tanıyor muydun?" diye sordu çünkü aklına gelen ilk kişi o oldu.

Ona baktığında, öpülesi dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Yaptım, evet."

"Oh, bana onun hakkında ilginç bir şey söyle."

"Korkunç dişleri ve daha da kötü protezleri vardı."

Emery kaşlarını çattı. "İlk başkanımız için istediğim anlayışlı bilgelik bu değildi."

Birbirlerini itip kakan ve kahkahalar atan bir grup gürültülü adamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "En çok tarihi şahsiyetlerin kişisel detaylarını büyüleyici buluyorum."

"Sanırım bu onu daha insan yapıyor... bekle, o *insandı*, değil mi?"

"Evet. Dişler bunu kanıtladı. Ama öte yandan Abraham Lincoln..."

Sanki Emery'nin duymadığı bir şey duymuş gibi sözünü kesti. "Bekle, ne? Abraham Lincoln mü?"

Ne olmuş ona?"

Rhys elini kaldırdı ve sonra bir grup genç çocuk köşeden hızla geldi, biri Rhys'e çarptı. Rhys çocuğu betona çarpmadan önce kollarının altından yakaladı.

Çocuk başını kaldırıp Rhys'e baktığında güldü ve "Kahretsin R h y s . Üzgünüm dostum."

Rhys kaşlarını çattı. "Küfürle adam olunmaz, Gabe."

Gabe gözlerini devirdi. Rhys'in birkaç yüz yıllık bir vampir olduğunun farkında mıydı?

"Yaşlı adam ve dersleri," dedi çocuk. "Daha önce de küfrettiğini duymuştum." "Bunu hak ettim."

Gabe homurdandı. "Ben de öyle."

Diğerleri çocuğun arkasında gevşek bir çember oluşturmuş, beklerken sohbet ediyor ve birbirlerini kandırıyorlardı.

"Nereye gidiyordunuz?" Rhys sordu.

"İpsi'ye."

Rhys cebini karıştırdı.

Ipsi's eski bir gazoz dükkanıydı. Aklınıza gelebilecek her türlü malt ve dondurmanın yanı sıra, seçebileceğiniz koca bir şekerleme duvarı da vardı. Michael ara sıra Emery'yi götürürdü, böylece Fransız tuzlu karamellerinden stok yapabiliirdi. Ayrıldıklarından beri oraya hiç gitmemişti. Eskiden olanları hatırlayınca kaçınılmaz olarak gelen üzüntüye hazırlandı ama... bu üzüntünün kalp ağrısı olmadığını görünce şaşırdı.

Rhys, Gabe'e birkaç yirmi dolarlık banknot uzattı. "Bana bir kutu içki al ve eve teslim et. Kalanı sende kalabilir."

Çocuğun yüzü güldü. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum, ihtiyar."

"Mmhmmm." Rhys ona Emery'nin ancak ebeveyn olarak kızgın olarak tanımlayabileceği bir bakış attı.

İtiraf etmeliydi ki, bu ölümsüz ve son derece tehlikeli vampirin hiç beklemediği bir yanıydı.

"Gidin o zaman." Rhys çocukları el sallayarak uzaklaştırdı.

"Görüşürüz!" Çocuklar tekrar koşmaya başladılar. Artık yakacak paraları vardı.

"Yaşlı adam mı?" dedi Emery ve kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Rhys onlara ilerlemelerini işaret etti ve kalabalık bir yaya grubuyla birlikte kavşağı geçtiler.

"Gabe ev çalışanlarımızdan birinin oğlu. Annesi mükemmel bir çalışan olduğu için bunu yanına bıraktım."

Emery bilmiş bir sırıtışla ona baktı. "Doğru ya. Eminim nedeni budur."

Dolgun ağzının köşesini çekmeye çalışan belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ee, Abraham Lincoln," diye tekrar denedi.

Rhys sadece gülümsedi ve yürümeye devam etti. "Gece yaşlanır Bayan Blake.

Gel."

Daha sonra Kat ya da Dane'e sorması gerekecekti. Muhtemelen biliyorlardı.

Garden Caddesi'nde güneye doğru yürümeye devam ettiler. Kısa süre sonra kalabalık azaldı ve sokaklar sessizleşti. Cadde kuzeye kıvrılıp şehrin iş bölgesine doğru yokuş yukarı geri döndüğünde Rhys durdu.

Tanner'ın Rhys'ten satın almak istediği parselde ulaşmışlardı. Saint Sabine'deki her iş adamının ağzının suyunu akıttığı araziye.

Kaldırım caddenin kıvrımını takip ederek kuzeye doğru ilerlerken Rhys ve Emery iki gül çalısının arasına sıkışmış toprak bir patikanın ağzında durdular. Patika ormanın içinde kayboluyordu.

Şehrin sesleri azalmış olsa da orman gürültüyle canlıydı. Cırcır böcekleri, ağaç kurbağaları ve gece öten baykuşlar. Uzaklarda ateş böcekleri alacakaranlıkta göz kırpyordu.

Birinin yüksek binalar inşa etmek için burayı buldozerle yıkacağı düşüncesi Emery'nin birden midesini bulandırdı.

Rhys ona baktı. Hemen arkasında bir sokak lambası vardı, küre alçalan gecede altın renginde yanıyordu. Onu puslu bir ışıkla çevreliyordu ama

yüzünü gölgeledi. Emery onun yüz ifadesini seçemedi ve beyinde bir korku titreşimi belirdi, alarm zilleri çalmaya başladı.

Daha iki gün önce, TS Jenison'ın ofisinde onu duvara yaslamıştı ve gözleri doğaüstü bir parlaklıkla parlıyordu.

Artık onun bir vampir olduğunu bildiğine göre, geriye dönüp bakabilir ve o saldırının ne olduğunu görebilirdi -açlık.

Rhys tehlikeli bir adamdı.

Ve ormanın ağzında onunla yalnızdı. "Bu taraftan," dedi

ve patikayı işaret etti.

"Orada mı?"

"Evet."

Emery karanlığı tararken, "Birkaç yüz yaşındaki bir vampirle karanlık ormana git," dedi. "Ne yanlış gidebilir ki?"

Rhys yaklaştı ve kokusu aniden onu sardı. Kehribar, baharat ve deri gibi tatlı ve erkeksi bir şey. Konuştuğunda sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Sizi temin ederim Bayan Blake, sizi ısırma isteseydim şimdiye kadar ısırılmış olurum." Uzandı ve kadının boynunu ortaya çıkaran bir tutam saçını kenara itti. "Ve beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Emery'nin kalbi onun dokunuşuyla hızla çarptı ve buna cevap veren bir heyecan karnından aşağı süzülerek bacaklarının arasında birikti. Külotundaki ıslaklığı hissetmesi uzun sürmedi.

Onun nesi vardı? Aklını mı kaçırmıştı? Cidden kendini toparlaması gerekiyordu.

"P e k â l â ," dedi, içi düğümlenirken, sinirleri çatırdarken ve klitorisi zonklarken sakın görünmeye çalışarak.

Gül çalılarının arasından geçti ve... sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydi.

Hava daha yoğun ve nemliydi ama bir o kadar da soğuktu, öyle ki çıplak kolları hemen tüylerle kaplandı.

Ormanın dışında gece güzel ve açıktı ama burada havada sis vardı.

"Vay be. Bu... garip."

"Daha da garipleşiyor."

Ciddi misin?

Rhys patikada hızla ilerledi ve Emery ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı.

Karanlık gittikçe koyulaşıyordu. Emery'nin insan gözleri buna uygun değildi ve bir sopaya takılıp düştüğünde ayakları altından kayıp gitti.

Rhys birden yanında belirdi, elleri belindeydi. Emery, Rhys onu kendine doğru çekip sabitlerken nefesini içine çekti. Nabız noktaları heyecanla mı yoksa korkuyla mı atıyordu, bilemiyordu.

"Sen iyi misin?" Rhys sordu.

Bir anlığına, düşünceleri üzerindeki zihinsel korumasını kaldırdı ve Emery'nin görebildiği tek şey onu ısırma fantezisi ve boğazından aşağı akan kan oldu.

Sadece bir ısırık, diye düşündü. Tatlı, sarhoş edici bir ısırık.

Emery geri sıçradı. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

Rhys'in endişesi kayboldu ve ifadesi sertleşti. "Gel. Neredeyse geldik."

Uzun boylu, karanlık formu sisin içinde kayboldu ve Emery, kalbi hızla çarpan ve vücudu zonklayan Emery, sadece arkasından tökezleyebildi.

BÖLÜM 17

RHYS

Rhys çılgınlığa teslim olmak istedi.

Emery'yi boğazından tutup dişlerini etine geçirecek, diliyle tadına bakacak.

Ve bunun hayalini kurmak onu sertleştirdi ve huzursuz etti. Onu becermek ve ısırarak istiyordu. Onu biraz daha becermek ve altında inlemesini dinlemek.

Ona sahip olmak istiyordu.

Rhys Dnştğnden beri hiç bu kadar inkr edilmemişti. Yine de buna, ona boyun eğemezdi.

Turned'i ve sevdiği şehri kurtarmak istiyorsa kafasını boşaltması gerekiyordu.

Ormanda ilerlemeye devam ettiler ve lanetin ışığı bir sonraki tepenin üzerinde belirlediğinde Rhys'in vücudunda bir gerilim dalgası oluştu.

Neredeyse varmışlardı.

Tepenin zirvesine ilk o ulaştı ve Emery'nin ayak seslerine dikkat ederek ona yetişmesini bekledi.

Gerekirse onu kurtarırdı ama ona tekrar yaklaşırsa...

Aleti taş gibi sertleşmişti ve dişleri dışarı çıkmakla tehdit ediyordu. Kontrolü çok zayıftı. Onu ormanın zeminine atmasını engellemek için içindeki her şeyi ortaya koymasđ gerekti ve-

Emery tepenin zirvesinde ona katıldı.

Rhys zihinsel kalkanını güçlendirmeye odaklandı. İşe yarıyor muydu? Emery'ye bir bakış attı. Hl keyifsizdi ama kafası Rhys'in karanlık, çarpık fantezileriyle doluymuş gibi görünmüyordu.

"Vay canına," dedi Emery. "Bu da ne böyle?"

Rhys sonunda aşağıdaki vadiye geri döndü.

Uzun zamandır ilk kez hayalet kasabayđ bir başkasının gözünden görebiliyordu. Dnmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Aşağıda, uykulu, karanlık ve sisle örtülü bir hayalet kasaba vardı.

Onun hayalet kasabası.

"Burasđ," dedi, "Son Vadi."

BÖLÜM 18

EMERY

Ay ışığı nihayet buranın sahip olduğu büyüü bozarak sazdan çatılara vuruyor ve kabarcıklı cam pencerelerden parılıyordu.

Kasaba her yönde en az bir mil uzanıyordu. Küçük bir karakol değildi. Yerleşim varken burada en az iki bin kişi yaşıyor olmalıydı.

Emery aceleyle tepeden aşağı indi ve hayalet kasaba ile orman arasında uzanan dar bir çayırdan geçti. Tökezleyerek toprak bir yola girdi, toprakta hâlâ eski araba tekerleklerinin izleri vardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi. "Nasıl oluyor da burası Saint Sabine'in hemen yanı başında ve kimse bu konuda bir şey söylemiyor?"

"Kat," diye cevap verdi.

Emery bir fırının, bir kütüphanenin ve bir postanenin önünden geçerken, her şeyi algılamak için başını öne arkaya çevirdi.

"Her tarafı büyüyle örtülü," diye devam etti Rhys, "bu yüzden okyanustan geçseniz bile ıssız bir orman gibi görünüyor."

"Hayranlık içindeyim," dedi bir değirmencinin penceresinden bakarken. Tüylü şapkalar vitrindeki demir sehpaaların üzerine yerleştirilmişti. Tezgâhın üzerinde istiflenmiş kâğıtlar ve raflarda doldurulmaya hazır kutular vardı. Sanki herkes kalkıp gitmiş, kehribarın içinde hapsolmuş bir hayat vardı.

Emery tökezleyerek sokağa geri döndüğünde, üç katlı bir binanın üzerinde Last Vale Hotel yazan bir tabela okudu.

"Kasabanın adı bu mu? Son Vale mi?"

Rhys başını salladı, ay ışığının parıltısı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. "Bölgedeki ilk yerleşim yerlerinden biriydi, doğu kıyısında popüler bir limandı."

"Bu inanılmaz."

Cadde bir köşeyi döndü ve Emery de onunla birlikte dönünce durdu. Bir önceki cadde bozulmamışken, bu cadde savaş görmüş gibi görünüyordu.

Sokağın ortasında yan yatmış kırık bir araba ve üzerinde dev bir at iskeleti vardı.

Sol taraftaki dükkânlardan birinin duvarında sanki biri çarpmış gibi bir delik açılmıştı. Camlar kırılmıştı ve camlar sokakta parlıyordu.

Rhys onun yanında durup içini çekerken Emery ona baktı. "Ne oldu?"
"Cadılar oldu," dedi. "Özellikle de Ravenwood'lar. Bir anlaşmazlık oldu."

"Söyleyeceğim."

"Oldukça büyük bir anlaşmazlıktı."

"Devam et."

Tekrar iç çekti ve birkaç adım öne çıktı. "Ley hatlarına aşına mısın?"

"Bunlar Stonehenge gibi eski yapıları birbirine bağlayan enerji hatları gibi bir şey değil mi?"

"Bu modern sözde bilim tanımıdır. Gerçekte, ley hatları bir güç damarıdır. Ve cadılar özellikle bu güç damarlarından faydalanmakta çok iyidir." Devrilmiş arabanın yanında durdu.

"Peki anlaşmazlık... bunun lanetle bir ilgisi var mı?"

Ona döndü ve kaşlarını çattı. "Laneti nereden biliyorsun?"

"Dane," diye açıkladı.

"Lanet olsun," dedi nefesinin altından. "Ben de tam o kısma geliyordum."

"Bekliyorum."

Atın yanına gitti ve iskeletten dev bir kaburga kemiği kopardı. "Buradan geçen bir ley hattı var." Kuzeybatıyı işaret etti. "Ravenwood cadıları bu hat yüzünden bu topraklara sahip olmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ben onların yanıldığını düşünüyordum."

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. "Yani seni lanetlediler mi?"

Kemiği iskelete geri fırlattı ve diğer birkaç kemikle birlikte çarparak onları bowling lobutları gibi omurgadan düşürdü.

"Beni takip edin," dedi ve tekrar ileri atıldı.

Emery aceleyle onu takip etti. Diğer ucunda okyanusun uzandığı bir yan sokaktan sağa döndü. Deniz serpintisi yukarı çıkıyor ve dalgalar tekrar aşağı vurduğunda neredeyse bir müzik gibi kayaların arasından süzülüyordu. Hava tuzlu ve keskin kokuyordu.

Ama kıyıya varmadan önce Rhys sola, bir sonraki caddeneye döndü ve kuzeye bakan kavşakta durdu.

Emery birkaç saniye sonra yanına geldi, biraz soluk soluğa ve biraz da sırlarını açığa çıkaracağı için heyecanlıydı.

Ta ki onun görüş alanını takip edene kadar. "Vay anasını," diye fısıldadı.

Kasabaya ve okyanusa bakan bir tepenin üzerinde, taştan yapılmış etkileyici bir malikâne duruyordu. İçeride canlı kırmızı bir ışık parlıyordu, ancak evin dışı ıslak, siyah bir filmle kaplıydı.

"Orası benim evim," dedi Rhys. "Ve lanetin başladığı yer."

BÖLÜM 19

RHYS

Bir vampir olarak Rhys nadiren hasta hissederdi. Ama Emery'yi lanetin ortaya çıktığı yer olan eski evinin taş merdivenlerinden yukarı çıkarırken midesi bulandı.

Buraya dönmeyeli uzun zaman olmuştu. Burada olmak muhtemelen hem kendisi hem de Emery için bir hataydı.

Ya burada kendini kaybettiye? Ya Emery'ye bir şey olduysa?

Kafasının arkasında hâlâ Kat'in sesini duyabiliyordu: *Ona ne olduğu neden bu kadar önemli?*

Neden, gerçekten.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında, evin manzarasını seyretmek için durdular. Lanetin yapıldığı günün ertesinde taşlardan siyah sızıntılar akmaya başlamıştı. Şimdi tüm taş cepheyi kaplamış ve toprağa da yayılmıştı.

Rhys, Dane'le birlikte Ravenwood ailesiyle yüzleştikten sonra ortalığı temizledikten sonra, lanetli olanın toprak olduğunu düşündü ve bir daha kimsenin ona dokunmasına izin vermemeye yemin etti.

İnsanları çıldırtan zehirli dumanlar hakkında bir hikaye uydurdu ve Dane ile birlikte herkesin şimdi İkinci Bölge olan yere taşınmasını emretti.

İnsanlar burayı satın aldı ve toparlandı. Bunun geçici olduğunu düşünerek eşyalarının çoğunu bıraktılar.

Zaman geçtikçe yeni bir mahalle kuruldu. Bu noktada Kat'in büyüsü işini yapmıştı. Herkes Son Vadi'yi unutmuştu ve Rhys lanetin kasabanın içinde, bir mezar gibi kapalı kalabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Sorunun kendi kendine çözüldüğünü düşünerek tembelleşmişti.

Ama son birkaç yıldır Rhys'in Dönüşü delirmeye başlamıştı.

İki ay önce İkinci Bölge'de bir ara sokakta bir saldırı olmuştu. Rhys'in 70'lerde dönüştürdüğü bir adam olan vampir, sokaktan topladığı genç bir kadına saldırmıştı. Vampir cezalandırılmış, Roman Evi'nin altındaki hücrelerden birine kapatılmıştı. Rhys lanetin etkilerinin gelip geçici olduğunu düşünerek hata yapmıştı. Yanılmıştı.

Vampir tamamen delirdi ve sonunda kafasını bir duvara çarparak kendini öldürdü.

Vampir ne kadar yaşlıysa o kadar bağışıklık kazanıyor gibiydi ama Rhys etkilerini hissetmeye başladıysa...

Şimdi lanetin kırmızı ışıltısıyla yıkanan Emery'ye baktı. Gözleri sabitlenmişti.

O gerçekten çözüm olabilir mi ve eğer öyleyse, nasıl?

Bir anda ortaya çıkan bu *kız*, Rhys'in en büyük sorunlarından birini gerçekten çözebilir miydi?

O sıradan bir kız değil.

Bu yeterince doğrudu.

"Lanet ne işe yarıyor?" Emery sordu.

"Lanet," dedi, "beni ve benimkileri vahşi canavarlara dönüştürüyor gibi görünüyor."

"Ahh," dedi, hiç de şaşırmamıştı. Onun en azından geri çekilmesini bekliyordu.

"Belli ki bu bir sorun. Yani..." Etrafına bakındı. "Bu laneti nasıl durduracağız?"

"Yüzyıllardır bunu anlamaya çalışıyordum," diye itiraf etti. "Ama Kahin-kehanet- senin bir çözüm olduğunu söyledi."

"Ben mi?" diye ciyakladı.

"Evet, sen."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu pek olası görünmüyor."

"Öyle mi?" Yüzünü ona döndü. "Göğsündeki kolye aksini söylüyor."

Kaşları daha da çatıldı. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Laneti sona erdireceğimi umarak mı?"

Alışkanlık onu bir yalana yöneltmişti.

Nedense Emery'nin gerçeği öğrenmesini ve kararı kendisinin vermesini istiyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Yine de bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum." "Belki de içeri girmeliyiz?"

"Sanırım bu başlamak için iyi bir yer." Ancak bu düşünce bile karnında bir taş oluşmasına neden olmuştu. Şakağında boncuk boncuk terler oluştu.

Elini demir kapı koluna doğru uzattı.

Siyah sızıntı kapıya çoğunlukla dokunmamıştı. Kapıyı içeri ittiğinde, eski menteşeler gıcırdadı ve boşlukta yankılandı.

Evin dışı balçıkla kaplanmış olsa da içine dokunulmamıştı.

İçeri girmeden önce Emery'ye, "Yanımda kal," dedi. "Ve ne olduğundan emin olana kadar hiçbir şeye dokunmayın."

"Anlaşıldı," dedi ve onun arkasından ön kapıya doğru ilerledi.

İçerideki hava ıslaktı ve meyan kökü ile gül kokuyordu. Rhys'in gömülü kalmasını tercih edeceği çok fazla anıyı geri getirdi. Zihninin dolaşmasına izin verirse, savaş hatlarının çizildiği o gecenin seslerini hâlâ duyabiliyordu. Ezilmiş kemiklerin sesi ve doğmakta olan bir cadı lanetinin derin yankısı.

Rhys'in önderliğinde, lanetin parlayan nabzını takip ederek fuayeden aşağı indiler.

Nereye gittiklerini biliyordu. Kökün nerede yattığını biliyordu. Uzun yemek odasına girdiklerinde Emery'nin nefesi kesildi.

Dev bir enerji kaynağı havada titreşiyor ve zonkluyordu. Merkezinde o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki Rhys gözlerini korumak zorunda kaldı. Odanın içinde esen rüzgâr duvardaki tabloları salladı.

Hep böyle miydi? Rhys hatırlayamadı.

Emery'nin ona bağırdığını ve göğsünü işaret ettiğini fark etmesi bir saniyesini aldı.

Dövme lanetle aynı neon kırmızısı renkte parlıyordu.

Emery'nin ne dediğini anlayamıyordu. Sanki bir kasırgayla karşılaşıyorlardı.

Lanet noktası dışarıya doğru çiçek açtı, birkaç enerji filizi bir kırbaç gibi şakladı.

Bir dal Emery'ye doğru uzanırken hava çatırdadı.

Rhys onu geri çekmeye çalıştı ama vampir hızıyla bile yeterince hızlı değildi.

Büyü dövmeyle birleşince Emery'nin nefesi kesildi. Saçları yüzünün etrafından kalktı ve ayakları yerden kesildi.

"Rhys! Neler oluyor?!" Ona doğru uzandı ve elleri birleştiğinde, güç onun içinde kükredi. Bu çok fazlaydı ve derisi gerildi, kırılmakla tehdit etti.

Rhys dişlerini sıkarak kendini tutmaya çalıştı ama bir ışık ve ses patlamasıyla güç onu geriye fırlattı ve duvara çarptı.

Emery'den çıkan bir enerji dalgası odanın her tarafına yayılırken yer sarsıldı. Görüşü değişirken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

sönük.

Rhys'in son gördüğü şey Emery'nin havada bir süpernova gibi parladığı oldu.

BÖLÜM 20

EMERY

Emery gözlerini açtığında pelüş bir halının üzerinde yatıyordu ve yüzü bir masanın ayağına çarpmıştı. Kafası sisliydi.

"Bu da ne-" Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Destek için masayı kullanarak ayağa kalktı ve ağırlı ve acılı olmayı bekledi. Genelde yerde sızıp kalmak kemikleri için iyi olmazdı ama şaşırtıcı derecede iyi hissediyordu. *Gerçekten* iyi gibi.

Devasa yemek odasına baktı ve nerede olduğunu hatırladı -hy'nin Son Vadi'deki evi.

Ve zamanda geri adım atmak gibiydi.

Duvar da yaldızlı çerçeveler içinde yağlıboya tablolar ve eski ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede yeni görünen mobilyalar asılıydı. Masanın ortasında, çiçekleri ve yaprakları neredeyse mumyalanmış bir vazo vardı.

Emery masanın etrafında bir adım attı ve yerde yatan birini gördü.

"Rhys!" Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve omuzlarını sarstı.

"Rhys, uyan!"

Nabız kontrolü yapmalı mıydı? Vampirlerin nabızı var mıydı ki?

"Rhys!"

Gözleri kızgın maviyle parlayarak irkildi. Emery dört ayak üzerinde geri döndü.

"Sorun yok. Sadece benim," dedi.

"Emery?" Gözlerini kırıştırdı ve gözbebeklerindeki parıltı soldu. "Ne-" Onun arkasından baktı. "Lanet."

Tanrım, bunu tamamen unutmuştu!

Aşağı baktı ve gömleğini araladı ve kolye dövmesinin hâlâ teninde olduğunu gördü. Ama artık parlamıyordu. Umarım iyiye işarettir?

"Nasıl hissediyorsun?" Rhys sordu.

Emery poposunun üzerine oturdu. "Gerçekten mi? Kendimi iyi hissediyorum."

Rhys onun ayağa kalkmasına yardım etti ama ayağa kalktıktan sonra kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Ona gülümsedi. Saçları dağınıktı ve yüzünde sürekli bir kaş çatma ifadesi vardı. Onun için endişelendiği her halinden belliydi ve bu da Emery'nin içini ısıttı.

Onu önemsiyor muydu yoksa sadece laneti sona erdirmekle mi ilgileniyordu?

Muhtemelen ikincisi. Emery'yi çok az tanıyordu. Ve birkaç yüz yaşındaydı. O kadar insan varken neden onu önemsesin ki?

Kolunun onu sarması dışında... Bu son derece koruyucuydu. Ve bir vampir olmasına rağmen, bedeninin onun yanındaki çizgisi soğuk ama rahatlatıcıydı.

"Ben gerçekten iyiyim," dedi. "Nasıl hissediyorsun? Yaklaşan bir delilik var mı?"

Kısa bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar iyi görünüyorum."

"Güzel," dedi ama kaşlarının arasındaki kıvrım aksini söylüyordu. "Gel. Eve gidip uzanmalısın."

Emery kafasının içine girmeye çalıştı, ama zihinsel kalkanları sıkıca Yu

kar Rhys onu geniş fuayeden aşağı çekti ve ön kapıdan çıkardı.

1. Dışarıda, kasabanın üzerine çöken ağır karanlığın bir kısmı ilk geldiklerinde solmuştu. Ay ışığı terk edilmiş sokaklarda pırıl pırıl parlıyordu.

Malikânenin ön bahçesinde dönüp eve baktılar. Siyah sızıntı gitmişti.

Şimdi ev alacakaranlık gökyüzüne karşı gururla ve güçlü bir şekilde duruyordu. "Tanrım," dedi Rhys. "Gerçekten işe yaradı."

Emery ellerini birbirine vurdu. "Yaşasın!" dedi büyük bir inek gibi.

"Başardık!"

Rhys kaşlarını çatarak ona baktı. "Fazla heyecanlanma. Henüz değil."

"Neden olmasın? Artık sızıntı yok. Artık parlayan küre yok. Laneti sona erdirdik.

Ve bunun ne gerektirdiğini biliyor

musun?" "Neymiş o?"

"Bir kutlama."

"Hayır, dinlen," dedi.

Emery ondan uzaklaştı ve aceleyle taş basamaklardan aşağı indi. "Beni durdurmaya çalış, yaşlı adam!"

Katlandığı tuhaf, çılgın, kaotik son kırk sekiz saatten sonra, artık gevşeme zamanıydı. Emery bunu hak etmişti, lanet olsun.

Ve Rhys bunu ondan alamayacaktı.

BÖLÜM 21

EMERY

Neyse ki Roman Evi'ne döndüklerinde, Kat, Dane ve diğerleri olanları öğrendiklerinde, parti treni istasyondan hızla ayrıldı ve Rhys'in bunu geri çevirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dane hemen Emery'ye bir margarita verdi ve Emery de hemen içti.

Çok geçmeden evin salonu insanlarla ve eğlenceyle doldu. Emery hepsinin vampir olup olmadığını ve endişelenmesi gerekip gerekmediğini sorma zahmetine bile girmedi. Rhys'in koruyucusu olduğu sürece kimsenin saçının teline zarar veremeyeceğini düşündü.

Ve ona karşı çok korumacıydı.

Onu gözünün önünden ayırmadı ve biri müziğin sesini açıp Emery derme çatma dans pistindeki dansçılara katıldığında, Rhys'in gözlerini hep üzerinde hissetti.

Müzik odaya yayılıyor ve Emery'nin vücudunda nabız gibi atıyordu. İçkileri az olmasına ve sarhoş hissetmemesine rağmen, coşkudan uçuyordu.

Lanet bu muydu? Ve onca insan varken neden o bunu sonlandırabildi? Bir önemi var mıydı ki?

Zaferin etkisiyle biraz sersemlemişti ve şu anda yaşamakta olduğu fantezinin de etkisiyle biraz uçmuştu.

"Bu harika! Her şey harika!" diye bağırdı margaritasının kalanını mideye indirip bardağı sehpanın üzerine bırakırken. Dane onun yanında gülüyor, vücudu müzikle birlikte ancak lezzetli olarak tanımlanabilecek bir şekilde hareket ediyordu.

"Bu gece iyi iş çıkardın, yavrum," dedi Dane dans ederek yaklaşırken. "Günü kurtardın."

Bas ritmi yeri titretirken Emery kollarını havaya kaldırdı. "Yaptım, değil mi? Bir yönetici asistanının günü kurtarabileceği kimin aklına gelirdi ki?!"

"Asistan, Rhys sana hâlâ söylemedi mi?" "Bana neyi söylemedi?"

Dane başını salladı. "Boş ver. Dans et, yavrum. Hayatın buna bağılıymış gibi dans et."

O da öyle yaptı ve Dane onunla birlikte güldü ve dans etti.

Kalabalık daha da yaklaştı ve Emery her yerde parlayan vampir gözlerini, tepedeki ışıpta yanıp sönen dişleri gördü.

Bir vampir partisindeydi.

BİR VAMPIR

PARTISİNDE.

Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? Böyle bir şeyden sonra normal hayatına nasıl geri dönebilirdi? Dönmek istemedi. Hayatının sonuna kadar her gece burada takılmak istiyordu. Rhys isterse tabii. Belki de istemiyordu.

Müzik bir pop şarkısına dönüştü ve Emery'nin vücudu onunla birlikte sallandı. Gözlerini sert vuruşlara kapattı ve Dane ona doğru uzandığında, ona izin verdi. Dane'in elleri vücudunda aşağıya doğru kayarak bir ateş yaktı.

Emery aniden acıkmıştı.

Gözlerini açtı ve nefesini içine çekti.

Onunla şehvetli bir şekilde hareket eden

Dane değildi. Rhys'ti.

Gözleri mavi bir ateşle parlıyor, gözbebekleri zonkluyordu.

Emery'nin merkezi karıncalanarak sıkıştı. Rhys'in burun delikleri, elleri Emery'nin kıkına gömülüp onu kendine doğru çekerken alevlendi. Pantolonunun içinden adamın sikinin sertliğini hissedebiliyordu ve bu Emery'yi daha da ateşlendirdi.

Her şey yavaşlıyor gibiydi. Ciğerlerindeki nefes, müziğin ritmi ve kalabalığın baskısı.

Emery bunun bitmesini istemiyordu.

Rhys'in dişleri uzadı ve Emery vücudunu Rhys'inkilere doğru oynatarak göğsünü dışarı çıkardı, sırtını kamburlaştırdı.

Onu baştan çıkarıyor

muydu? Evet baştan

çıkarıyordu.

Birden kolları ona dolandı, ayakları yerden kesildi ve onu vampir hızıyla salondan sessiz, karanlık bir yatak odasına taşıırken dünya bulanıklaştı.

Müzik hâlâ uzaktan geliyordu ama Emery şimdi onun hızlı hızlı soluduğunu duyabiliyordu.

Rhys'in eli çenesine geldi, başparmağı alt dudağında, ağzını açmaya ikna etti. Başparmağını ağzına aldı ve belindeki sikiin cevap veren nabzını hissetti.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi, gözleri hâlâ karanlıkta eriyen maviydi.

"Neden?"

Islak başparmağını kızın alt dudağına sürttü ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Çünkü lanetin sana ne yaptığını bilmiyoruz. Ya da bana. Ve şu anda dişlerimi sana öyle bir geçirmek istiyorum ki kendimi durduramayacağımdan korkuyorum."

Emery'nin kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı ve midesini gergin kelebekler doldurdu. "O yüzden kendini durdurma."

Onu kavrayışı sıkılaştı, parmakları çenesine bastırdı. Başını geriye iterek boynunu ortaya çıkardı. Aleti kızın içine girdi ve yeni ıslaklık kızın kayganlaşmasına neden oldu.

Neyi daha çok istediğinden emin değildi, adamın sikini mi yoksa dişlerini mi içinde hissetmek istiyordu?

Onun üzerine eğildi, burnunu tenine dayadı. Onun kokusunu içine çekti ve Emery titredi.

"Çok tatlı kokuyorsun," dedi, sesi ağır ve boğuktu.

Rhys onu etrafında döndürdü ve bir masanın kenarına bastırdı. Nerede oldukları ya da bu masanın kimin masası olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

Rhys'in daha önce onu masanın üzerine eğme fantezisi gözünün önüne geldi.

Bu fanteziyi mi oynuyordu? Buna zerre kadar aldırmazdı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi nefes nefese.

"Devam et." Tekrar nefes aldı.

"Bunu diğer kadınlarla ne sıklıkla yapıyorsun? Bu düzenli bir şey mi?" Söylemediği şey, *ben özel miyim?*

Buna ihtiyacı olsun istemiyordu ama vardı. Sadece bir fetih, herhangi bir kız olmak istemiyordu.

Onun çok uzun zamandır buralarda olduğunu ve eğer bir kızı eve götürmek istiyorsa, muhtemelen onu durduracak kimsenin olmadığını fark etti.

Ama o özel olmak istiyordu.

Parlayan gözleri onunkilerle buluştu ve dişleri loş ay ışığında parladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri," dedi, "başka bir şey düşünemez oldum. Delilikle dans ettim. Sadece heyecanını hissetmek için uçurumun kenarına gittim. Ama hiçbir kadın beni *ihitiyaçtan* bu kadar delirtmemişti."

Hay sikeyim.

Elleri beline geldi, parmakları tişörtünün ince kumaşının altından kaydı. Dokunuşu vücudunda bir şok dalgasına neden oldu.

"Soruna cevap vermek gerekirse, bunun sıradan bir yanı yok Emery Blake. Seninle ilgili sıradan bir şey yok."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve yanakları onun sözlerinin altında kızardı. Bu şimdiye kadar birinin ona söylediği en içten şeydi.

Ellerini adamın yüzüne götürdü ve onu kendine çekip öptü. Dili onunkiyle buluşmak için dışarı fırladı ve dişlerinin keskin ucuyla karışan okşayışı, içinden bir heyecan sarsıntısı geçirdi.

Öpüşmeleri derinleşti ve Emery kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken masaya çarptılar. Emery yeterince hızlı soyunamıyordu, bu yüzden Rhys önce gömleğini, sonra da sütyenini yırtarak ona yardım etti.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, sonunda onun karşısında çırılçıplak durduğunda, tam olarak sıksa olmayan ölümlü bedeni hakkında ne düşüneceği konusunda endişelenme şansı olmamıştı.

Ama aç bakışları ona yeterince şey anlatıyordu.

Gördüğü şey hoşuna gitmişti ve Emery'nin omurgasında vızıldayan cevap heyecanı, vücudunun her boşluğunun ateşle yanmasına neden oldu.

"İnanılmazsın," dedi.

Kıkırdadı, çünkü anlaşılan aklını kaçırmıştı ve "Burada çıplak duran tek kişi olmama izin verme," dedi. Ona parmaklarını şıklattı. "Beni bekletme."

Ağzı eğlenceli bir sırıtişla eğildi. Gömleğinin eteklerini tutup başının üzerine kaldırdı.

"Oh...oh Tanrım," dedi Emery.

Karnındaki her kas derin, gölgeli çıkıntılarla mükemmel bir şekilde çizilmişti. Uzun gövdesi nefis bir V şeklinde sivriliyor, koyu renk saçlarının izi pantolonunun belinin altında kayboluyordu.

Emery nefes alamıyordu.

Çok ateşliydi.

Nasıl bu kadar şanslı olabildi?

Kot pantolonunun düğmelerini yavaşça açtı ve çıkardı. Boxer külotu siyahtı ama Emery onun sikinin uzun ve sert hatlarını görebiliyordu.

Adamın elleri boxer'ına gidip onu aşağı çektiğinde nefesi boğazında düğümlendi.

"Vay canına," diye fısıldadı kadın, adamın siki ağırlaşp serbest kaldığında.

Şaftını eline aldı ve yavaşça okşadı ve Emery'nin iç duvarları sıkıca kenetlendi, klitorisi onu görünce zonkladı.

Buna hazırlıklı değildi.

Adonis'in gözlerindeki doğaüstü parıltıya, sivri dişlerine ve ona bakma şekline hazırlıklı değildi.

Onu yiyip bitirmek istiyordu, sanki *yapabilirmiş* gibi.

Bundan sonra, Rhys Emery'den Önce ve Rhys Emery'den Sonra olacaktı. Takvimde net bir sınırlama olacaktı çünkü onu geri dönülmez bir şekilde değiştirecekti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Emery hayal görmüş olabilirdi ama adamın sesinde karanlık bir meydan okuma duyduğunu düşündü. Bunun saçmalığına neredeyse gülecekti. Emin miydi? Hayatında hiçbir şeyden emin olmamıştı. Kıyafetlerini tekrar giyip ona sırtını mı dönecekti? Tabii ki hayır.

"Beni bu yatak odasından, senden uzaklaştırmak için nükleer bir kıyamet gerekir," dedi, çünkü gerçek buydu.

Rhys ona doğru koşarken bulanıktı. Birdenbire yeniden onun kollarındaydı ve aleti karnını deşiyordu. Ay ışığında dişleri keskindi.

"Nazik olmaya çalışacağım," dedi.

Ona gülümsedi. "Söz veriyorum kolay kolay kırılmam."

Göğsünde bir gümbürtü duyuldu. Çenesini geriye yatırdı, ağzını açtı ve onu ısırdı.

Keskin acı boğazını yakıp geçerken Emery adrenalin patlaması yaşadı.

Haykırdı ve içgüdüsel olarak sıçradı. O bir dişiydi, Rhys ise yırtıcı ve

DNA'sında kodlanmış olan her şey kaçmasını söylüyordu.

Ama Rhys onu sıkıca kavrayıp masaya yasladı ve çok geçmeden acı, kemiklerinin derinliklerinde uğuldayan bir zevke dönüştü.

Yeni bir kayganlık kıvrımlarını kaplarken damarlarına sıcaklık doldu. Rhys'in horozu bacaklarının arasındaki kanala kaydı ve kalçalarını salladığında, shaftının başını klitorisinin üzerine sürüklediğinde, yüksek sesle inledi.

Rhys tutuşunu sıkılaştırdı, boğazını daha sert emdi.

Aman Tanrım. Bu... bu...

Tek kelime yok.

Bunun ne olduğunu anlatacak hiçbir kelimesi yoktu.

Emery kemiksiz kaldı, biraz sayıkladı ve başı döndü. Rhys geri çekildi.

"Çok fazla almadan dursam iyi olacak," dedi.

Emery ağır göz kapaklarının ardından ona baktı. Dili dudaklarında geziniyor, kızın kanını yalıyordu ve o zeki diliyle neler yapabileceğini düşündükçe amı sızlıyordu.

"Sarhoş hissediyorum," dedi.

"Kan kaybından," diye cevap verdi ve başparmağından bir damla kan emdi. "Siktir, senin de tadın çok tatlı."

Emery kıkırdadı ve yana doğru sıralandı.

Rhys onu kolayca kaldırdı, horozu onun sıcak merkezini buldu. "Beni tekrar doldursan iyi olur," dedi.

Rhys onu yatağa taşıırken güldü. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

Onu sırtüstü yatırdı, başı ipeksi yastıkların arasında yuva yaptı. Dizlerini iterek açtı ve aralarına gömüldü. Sıcak nefesi kıvrımlarının üzerinde gezindi.

"Tanrım," dedi nefes nefese.

"Ne oldu?" Rhys'in sesi telaşlanmış gibiydi.

"Eğer oraya gidersen, sanırım iki saniye içinde boşalabilirim."

Elini kızın tümseğinin üzerine koydu ve Emery kıvrandı. Adam onu ovalamıyordu bile, ama kız zirve yapıyordu. Hay sikeyim. Şimdiden boşalmak istemiyordu. Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu!

"Rhys," diye inledi. "I-"

Elini kaydırdı, böylece başparmağı onun açıklığına gelmişti. Yavaşça onun içine doğru itti ve Emery onun ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyordu.

"Rhys," dedi tekrar. "Bilmiyorum-" Adam başparmağını çekip tekrar içeri bastırdığında nefes nefese kaldı. İşaret parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve Emery neredeyse ay ışığında uçacaktı; o kadar iyi hissettiriyordu ki.

"Sensiz gelmek istemiyorum," diye çıkmayı başardı. "Merak etme. Benim için en az iki kez geleceksin." "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Bir gecede iki kez gelmek mi? Bu onun başına hiç gelmemişti.

"Geleceksin," dedi Rhys kesin bir tavırla, sanki ortada bir soru yokmuş gibi.

Sonra onun ıslak kıvrımlarına gömüldü ve ıslaklığını yaladı ve Emery boşaldı. Dili klitorisinin üzerinde düzleşirken haykırdı ve sonra zevk dalgası onu bir yaprak gibi kıvrılmak istemesine neden olurken bacakları onun etrafında sıkıldı.

Rhys ellerini kızın kalçalarına doladı ve dilini kızın içine sokarken sırtını açmaya zorladı.

Emery'nin göz kapaklarının arkasında beyaz yıldızlar patladı, dalga dalga ona çarptı ve vücudu gerildi, sarsıldı ve dalgayı sürdürdü, Rhys'in ağzı tüm zaman boyunca onun üzerindeydi, sanki orgazmının her notasını tatmak istiyormuş gibi.

Zevk nihayet dindiğinde, Emery bitkin bir halde yatağa gömüldü.
Rhys doğrulduğunda Emery'nin zevki hâlâ dudaklarında ıslaktı.
Emery mutluluktan gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım. Bu... sen..."
Ellerini beline koyan Rhys onu tekrar yukarı çekti ve içine daldı. Bu adam sözünü tuttu.

BÖLÜM 22

RHYS

Rhys onun amının ve kanının tatlı tadıyla uçuyordu.

Ve onun içine sıkıca oturduğunda ve iç duvarları onun etrafında titreştiğinde, kalıcı olarak deliliğe inebileceğinden endişeleniyordu.

O kadar iyiydi ki. Her şeyiyle.

Her parçasını.

Üşümesini giderdi ve damarlarını balla doldurdu. Rhys çok uzun zamandır ilk kez mutluydu.

Lanet yoktu. Yaklaşan bir kıyamet yoktu.

Ve şimdi, Emery vardı.

Ve onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Kız inerken, ağzı kulağında ve amı onun etrafında zonklarken Rhys nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti. Şansa hiç inanmamıştı ama fikrini değiştiriyor olabilirdi.

"Tekrar boşalacağım," dedi. "Oh siktir. Oh siktir Rhys."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu kaldıraç olarak kullanarak adamın sikine sürtündü, adam da onu destekledi, elleri kalçalarında ve gittikçe daha sert bir şekilde içine girdi.

Emery'nin kaygan, ıslak amcığı onun etrafında titreştiğinde Rhys kendini kaybetti. Onun derinliklerine boşaldı. Emery tekrar kenara ulaştığında titredi ve onunla birlikte zevk havuzuna düştü.

İkisi de yatağa yığıldı, uzuvları birbirine dolandı. Rhys gözlerini kırıştırarak tavana baktı.

"Bu..." Emery derin bir nefes aldı. "Vay canına. Bu... vay canına."

Rhys ona baktı ve boynundaki çiğ ısırığı gördü. "Orada kal," dedi ve banyoya koşup tekrar dışarı çıktı. Sıcak, ıslak bir bezle döndü ve ısırığı daha iyi görebilmek için çenesini dürttü.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Ona uykulu bir şekilde gülümsedi. "Hiç de değil."

Yavaşça kanı temizledi ve ısırığı değerlendirdi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki ne kadar dikkatli olduğunu hatırlayamadı. Ama ısırık çoktan iyileşmiş gibi görünüyordu. O halde bandajlamaya gerek yoktu.

Ölümlülerin iyileşmesi genellikle birkaç gün sürerdi ama... Emery gibi birinin... sadece bir güne ihtiyacı olabilirdi.

Ona ne zaman söylemeli?

Beklemesi gerekiyordu. Önce Kat ile konuşması gerekiyordu.

Rhys bezi küvete atmak için tekrar bulanıklaştı, sonra hızla Emery'ye döndü. Emery'nin gözleri kapalıydı ve nefes alış veriş uykunun dingin soluğuna dönüşüyordu.

Ay çoktan alçalırken Rhys pencere panjurlarını kapattı, sonra da ağır perdeleri çekti. Odayı güvenli bir hale getirdikten sonra Emery'nin yanına yattı ve onu kolunun arasına aldı.

"Emery," diye fısıldadı.

"Mmmm?"

"Eğer benden önce uyanırsan, pencereleri kapalı bıraktığından emin ol." "Mmm. Neden?"

"Aksi takdirde küle dönüşeceğim."

Ona doğru inledi ve daha da sokuldu. "Benim gözetimimde değil," dedi, sesi bulanık ve uzaktı.

"İyi geceler," dedi Rhys ona.

Ama o çoktan uyumuştı.

BÖLÜM 23

EMERY

Emery üşüyerek ve neredeyse onu gözyaşlarına boğacak kadar kötü bir karın ağrısıyla uyandı.

Yataktan çıktı, kafası karışmıştı. Hava çok karanlıktı ve o... yine neredeydi?

Doğru, Rhys'in odasında.

Sürekli garip yerlerde uyanıyordu.

Midesi tekrar sıkıştı ve Emery içgüdüsel olarak elini ağzına kapattı, kusma isteği onu bastırdı.

Banyo. Banyo neredeydi?

Masaya çarptı, onlar da sehpaye çarptı. Işık düğmesinin nerede olduğunu bilmiyordu ve Rhys'in panjurları açmaması için onu uyardığı o bulanık anı vardı.

Saatin kaç olduğunu söylemek imkânsızdı.

Ayakları serin, karo döşeli bir zeminle karşılaştığında, aceleyle içeri girdi ve duvarları pençeledi.

Lanet ışık düğmesi neredeydi?

Midesi takla attı ve Emery öğürdü. Kahretsin, ışıklar için zaman yoktu.

Elleri düşün cam çerçevesini bulana kadar etrafı yokladı ve iki büküm olup kustu.

Karanlıkta bile Emery'nin başı dönüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve düşmemek için kendini düşün kenarına dayadı.

Midesi boşaldığında, gözyaşları yüzünden aşağı akarken nefesini içine çekti.

O kadar çok içmemişti, değil mi? Vızıltılı ve çakırkeyifti ama sarhoş değildi.

Vücudundaki her kemik ağrıyordu ve göğsü o kadar sıkıydı ki, sanki etrafında bir lastik bant varmış gibi hissediyordu.

Belki de vampirler ekstra güçlü margaritalar içiyordu ve o bunu fark etmemişti?

Tepedeki ışık yandı ve Emery ışığa karşı gözlerini kırptırdı, ani parlaklık gözlerini yaktı.

"Emery?" Rhys dedi ki, "Emery!"

"Ben iyiyim," dedi, boğazı düğümlenmişti. "Bunun için çok üzgünüm. Temizleyeceğim-"

"Kat!" diye bağırdı.

Emery gözlerini kırıştırarak ona baktı. "İyiyim dedim ya. Aramak zorunda değilsin-" "Kat!" diye kükredi.

Neden çıldırıyordu ki? Emery Blake'in, ölümlü ineğin, içkisini tutamadığını tüm eve duyurmasına gerek yoktu.

Sonra düşün zeminine baktı. Fayanslar siyahtı.

Yağlı ve kaygan.

Tıpkı lanet gibi siyah.

BÖLÜM 24

EMERY

Görünüşe göre, Rhys yardım için bağırdığında, tüm ev koşarak gelmiş.

Kimse kapıdan içeri girmeden önce Emery'yi bir çarşafa saracak kadar nazik davranmıştı, bu yüzden Emery şimdi yatağın kenarında oturuyordu ve üzerinde bir togaya benzeyen bir şey vardı.

Oda kısa sürede vampirlerle dolmuştu ama Rhys çoğunu dışarı atmış, sadece Kat ve Dane'i bırakmıştı.

Kat, Emery'nin önünde durmuş, ellerini bir ateşin sıcaklığını test ediyormuş gibi uzatmıştı.

Rhys kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne olduğunu söyle," dedi. Bir kot pantolon giymişti, ama Emery onun boxer külotunu unuttuğunu fark etmişti, yani şu anda komandoydu ve her ne kadar az önce siyah bir sızıntıyla boğuşmuş ve belki de söz konusu siyah sızıntıdan kendiliğinden yanmak üzere olsa da, Rhys'in Emery ile aleti arasında sadece bir kat malzeme olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Aleti.

Olabilir
mi?

Aralarındaki şeyin ne olduğundan emin değildi ama lanet olsun ki bitmesini istemiyordu.

İyi ki *onun* aklını okuyamıyordu.

"Kat," dedi Rhys, sesi hırıltıya yaklaşıyordu.

"Bu iyi değil," dedi Kat. "O yüzden bunu ortaya çıkaralım."

"Ama ne kadar *kötü*?" Dane sordu. Duruşu Rhys'inkinin neredeyse aynısıydı. Ayaklarını dikmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Koyu renk saçlarının bir tarafı yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı.

"Şey..." Kat, Emery'ye bakarken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve düşüncelerini ona açtı.

Kat, *prognozun iyi olmadığını* düşündü. *Ve Rhys'e söylediğimde nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Seni uyarmıştım. Yine de korkma. Dane ve ben buradayız, tamam mı?*

Emery zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı.

Kat ellerini kalçalarına koydu ve Rhys ile Dane'e döndü. "Görünüşe göre laneti sonlandırmamış, sadece aktarmış. Şimdi onun içinde büyüyor."

Rhys homurdandı ve elini saçlarına götürerek arkasını döndü.

Hava doluydu ama fırtınanın gözü gibi garip bir şekilde sessiz ve sakindi. Dane nefes aldı, kollarını kavuşturdu ve sahada hücumu hazır bir futbolcu gibi vücudunu gevşetti.

Rhys bir hışımla odayı geçti, masanın altından tuttu ve onu uçtan uca fırlattı. Masa duvara çarparken kükredi.

Emery togasına daha sıkı sarıldı, içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Ama hayır, yerinde duracaktı. Rhys'ten korkmuyordu.

Kat ve Dane onun etrafında koruyucu bir çember oluşturdular.

Onun hayatını riske attın, peki ne için? O öylece bir kenara atılacak biri değil.

Çok düşüncesizsin. Hiç düşünmedin.

Emery, Rhys'in düşünceleri kar fırtınasındaki buz gibi keskin ve soğuk bir şekilde aklına geldiğinde ayağa kalktı.

İşte gerçek lanet bu. Sevebileceğin bir şey bul ve sonra onu yok et.

Deli bir kralın deli oğlu.

Emery, Dane ve Kat'in arasına girdi.

"Ben olsam yapmazdım-" dedi Kat.

"Poppet," diye uyardı Dane.

Emery, "Sorun yok," dedi ve Rhys öfkelenirken bir adım öne çıktı.

Bir lamba fırlattı ve camı kırıldı. Bir sandalyeyi ayaklarından tutarak kaldırdı ve odanın diğer tarafına fırlatmak üzere bir omzunun arkasına yerleştirdi.

Emery onun görüş alanına girdi.

Dondu kaldı, erimiş gözleri loşlukta parlıyordu.

"Yapma," dedi.

Acı yüzüne kazınmıştı. "Lütfen,"

dedi kadın. "Yapma."

Gözlerini derin bir kaş çatma gölgeledi.

"Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor," dedi ve onun kendini suçladığını duyabildiği gerçeğinin etrafından dolaştı. Bu onun hatası değildi. O laneti o yaratmamış ya da o kolyeyi terk edilmiş bir tünele o saklamamıştı. Ve ona söz konusu tünele girip o lanet büyülü kolyeye dokunmasını da o söylememişti.

"Bu senin hatan değil," dedi.

Rhys derin bir nefes aldı ve sandalyeyi yere bıraktı. Zihinsel kalkını tekrar devreye girmişti ve Emery onun cevap olarak ne düşündüğünü duyamıyordu.

"Ben suçsuz değilim," dedi.

"Daha kötöleriyle de karşılaştık," dedi Dane. "Eminim buna da bir çözüm bulabiliriz."

"Daha mı kötü?" Rhys homurdandı. "Aptal olma, Dane."

Kat geldi ve Emery'nin elini kendi elinin içine aldı. Kat'in teni dokunulamayacak kadar soğuktu. "Zor bir ihtimal olabilir ama eğer laneti kendi üzerine taşırsan, biz de laneti başka bir şeyin üzerine taşıyabiliriz. Başka bir nesneye." Rhys'e bir bakış fırlattı. "Last Vale'deki sorunumuz her zaman lanetin o noktaya kök salmış olmasıydı. Eğer Emery onu başarılı bir şekilde hareket ettirdiyse

."

"Hayır," diye ısırdı Rhys. "Geçici çözümlerden bıktım."

Odanın ortasında bir daire çizerek volta atıyor, düşünürken başını öne eğiyordu. Emery burada yetkinin kendisinde olduğunu ve Dane ile Kat'in onun bir karar vermesini beklediklerini anlayabiliyordu.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Kat sordu.

Emery vücudunu saran çarşafı daha sıkı kavradı. Aynı anda hem titremeye hem de terlemeye başlamıştı.

Başı aniden yüzüyor ve ağrıyordu. "Ben Ciri'ye gidiyorum," dedi Rhys sonunda.

"Umm... kötü fikir," dedi Dane.

"Ciri kim?" Emery sordu.

"Bu hareket tarzını yeniden düşünmeniz konusunda sizi uyarıyorum ve-" Rhys keskin bir bakışla Kat'in sözünü kesti.

"Ben dönene kadar Emery'ye göz kulak ol," dedi.

"Ciri kim?" Emery, sanki bu başının dönmesini bir şekilde engelleyecekmiş gibi gözlerini açarken tekrar sordu.

Rhys ona bir kez daha bakmadan odadan çıktı. Emery onun peşinden koşmak için ayağa fırladı, ama görüşü sarsıldı ve dengesini kaybetti.

Kat onu kolunun altından kancalarken Dane onu yakaladı. "Yavaşla, ufaklık," dedi Dane.

"Nereye gidiyor?" Emery, yatağa dönmesine yardım ederken sordu.

Nasıl olmuştu da on iki saat önce coşkudan uçmuştu, Şimdi de kendini en kötü grip vakasına yakalanmış gibi mi hissediyordu? Doğru ya, muhtemelen damarlarında dolaşan o siyah, sümüksü lanet.

Çok yorgun ve ağrılıydı, şimdi de başı çarpıyordu ve gözlerini açtığı anda, güneşe çok fazla bakmış gibi görüşü yanıyor ve parlıyordu.

"Haydi, poppet." Dane onu yatağın üzerine kaldırdı.

Kolları ve bacakları kurşunla doluymuş gibi hissetti ve bu yüzden Dane'le hiç mücadele etmedi. "Uyu," dedi Kat. "Sana söz veriyorum, bunu çözeceğiz."

Uyku kulağa iyi geliyordu. Biraz dinlenirse belki kendiliğinden geçerdi.

Emery yükselen yorgunluk dalgasına teslim oldu ve onun karanlığına doğru yüzdü.

BÖLÜM 25

RHYS

Rhys, yolun sahil boyunca kıvrıldığı M-12 boyunca kuzeye doğru sürdü. Okyanus kıyı şeridine çarpıyordu.

Emery'yi Son Vadi'ye götürürken aklından ne geçiyordu?

Körlemesine koşuyorlardı ve sonuçlarını düşünmeden önce olasılıkların kendisini etkilemesine izin vermişti.

Ya Emery'yi düzeltemezlerse?

Ya onu mahvettiyse?

Ve hala ona ne olduğunu söylememişti. Bunu

ondan sakladığını öğrendiğinde-

Rhys ölümcül tutuşunu ayarlarken direksiyon simidinin derisi inledi.

Mantıklı tarafı ona Emery'nin sıradan bir kız olduğunu söylüyordu. Hayatı boyunca temas ettiği binlerce kızdan biri.

Ama o sıradan bir kız değildi, değil mi?

Emery komik ve nazikti ve zekâsından başka hiçbir şeyle onu hazırlıksız yakalayamazdı.

Onun kadar yaşlandığınızda, şaşırmak son derece zordu. Ve Emery onu her seferinde şaşırttı.

Rhys arabayı Kahin Kraliçe'nin evine giden yola sürdü ve kapalı kapının önünde durdu. Camı indirdi ve tuzlu deniz havasının keskin tadını aldı. Uzandı ve güvenlik sistemindeki çağrı düğmesine bastı.

"Ziyaretçi kabul etmiyoruz," dedi diğer taraftan bir ses. "Ben

Rhys Roman," diye cevap verdi.

"Tekrar söylüyorum, ziyaretçi kabul etmiyoruz. Başka bir gün gelin." Arama sonlandırılırken hoparlörden cızırtı geldi.

Rhys düğmeye tekrar bastı.

"Efendim, Kraliçe-"

"Ne yaptığı umurumda değil. Ona beni şimdi göreceğini söyle yoksa b u lanet yeri yerle bir ederim."

Hoparlör birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Deri direksiyon simidi tekrar inledi ve Rhys dişlerini sıktı.

"Kraliçe'nin sizin için on dakikası var," dedi konuşmacı. "On dakika ve daha fazla değil."

Kapı tıngırdayarak açıldı ve Rhys arabayı içeri sürdü.

Araba yolu, okyanusa bakan devasa bir sahil evine açılan ormanlık bir şerit boyunca yamaçtan yukarı doğru yükseliyordu.

Ev, çok sayıda penceresi olan geniş bir araziydi, bu yüzden neredeyse her noktadan okyanus manzarası vardı. Şimdi pencereler büyüyen alacakaranlıkta altın renginde parlıyordu.

Rhys etrafı çevrili araba yoluna park etti ve dışarı çıktı.

Ön kapı, tüllü beyaz bir elbise giymiş genç bir kadın tarafından çekilerek açıldı.

Rhys Kahinlerin çoğunu ismen tanıımıyordu ama bunu tanıyordu.

Aklında ona Brownie adını vermişti çünkü ona zaman zaman Son Vadi'yi ziyaret eden fae brownilerini hatırlatıyordu. Her zaman kısa boylu, zayıf ve büyük, geniş gözlü olurlardı.

Bu kızın, ona göz kırptığında gözlerinin önüne sarkan küt kakülleri vardı. "Bu taraftan," dedi o ürkütücü Kahin sesiyle.

Onu evin oturma odasından geçirdi ve sürgülü kapılardan arka güverteye çıkardı. Güverte, geniş evin uzunluğu boyunca uzanıyordu ve etrafında birkaç oturma alanı vardı.

Rhys sol tarafta Ciri'yi gördü. Yükseltilmiş bir taş ateş çukurunun yanındaki şezlonga uzanmış oturuyordu. Çukurda bir ateş yanıyor, korlar karanlığa doğru yükseliyordu.

Ciri ipek bir bornoz ve eski bir mayo giymişti - 1900'lerin başında kadınların giydiği türden bir mayo. Siyah saçları yüzünün etrafında mükemmel dalgalar halinde sallanıyordu.

Boynuz çerçeveli güneş gözlükleri kararan gökyüzüne rağmen gözlerini saklıyordu.

Rhys kraliçenin gözlerini sadece bir kez görmüştü ve bu hiç de hoş bir manzara değildi. Gözbebekleri yoktu, gözbebekleri yoktu.

Bu, vampir bile olsa her insanı sarsabilecek bir manzaraydı.

"Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk Bay Roman," diye mırıldandı kraliçe ve kırmızı şarap kadehini ağzına götürdü.

Rhys ateş çukurunda ona katıldı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Seni bu gece buraya getiren nedir?" diye sordu kraliçe.

"Zaten bildiğinizi sanıyorum."

"Mmmm." Kraliçe şarabından bir yudum daha aldı. "Hava şimdiden farklı hissettiriyor, değil mi? Biraz daha hafif."

"Bana çözümü verdiniz ve sonuçlarından hiç bahsetmediniz."

"Kızı mı kastediyorsun? Neden umursuyorsun ki?"

Herkes ona bunu sorup duruyordu ama onun hâlâ iyi bir cevabı yoktu.

Rhys öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve sesini alçalttı, göğsünün derinliklerinde öfkenin gümbürtüsünü hissediyordu.

"Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

Kraliçe dilini şaklattı. "Laneti sona erdirmek istedin. Sen bitirdin."

"Masum bir hayat pahasına değil."

"Ama o masum mu?" Ciri burnunu kırıştırdı. "Onun soyu senin müttefikin değil. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bunun için ölmek zorunda kalmamalı. Bu laneti ben taşıyacağım. Onun değil." "Awww." Kraliçe alt dudağını alaycı bir surat ifadesiyle dışarı doğru itti.

"O sadece bir kız. Tek kullanımlık gerçekten."

Rhys dişlerini sıktı. "Emery tek kullanımlık *değil*."

"Hayır mı?" Ciri öne doğru oturdu, parmakları şarap kadehinin küresi etrafında kıvrılmıştı. "Sana sonucun böyle olacağını, laneti sona erdirmek için bir kızı feda etmen gerektiğini söyleseydim, bunu yapar mıydın?"

"Tabii ki hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bence kendine yalan söylüyorsun."

Rhys tartışmak için ağzını açtı ve hemen tekrar kapattı. Çünkü gerçek şuydu ki... Emery'nin hayatta kalamayacağını başından beri bilseydi, ona yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Sadece birkaç gün önce Emery'nin karşısındaki adam, laneti sona erdirmek için bir canın feda edilmesinin peşinden gitmeye değer bir fedakârlık olduğunu düşünen bir adamdı.

"Onu nasıl düzeltebilirim?" diye tekrar sordu, sesi alçaktı ve neredeyse titriyordu.

Kraliçe güldü, sesi okyanus dalgalarının gürültüsü arasında çınliyordu: "Yapamazsın."

Midesi pişmanlık ve korkuyla burkuldu. "Bir yolu olmalı."

"Elbette, elbette bir yolu var. Lanet onun kanında. Kanını akıtın ve lanet ölsün."

"Bundan sağ çıkamaz!" Rhys hırlayarak konuştu.

Ciri şezlonguna yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve ellerini ortasının üzerinde birleştirdi. "Zamanınız doldu Bay Roman. *Sizi* yakıp kül etmeden önce buradan uzaklaşın."

Rhys homurdanarak sandalyeyi itti ve gitti.

BÖLÜM 26

EMERY

Her yerim ağrıyordu.

Emery kendini yeniden çocuk gibi hissetti, gripten yatağına kıvrılmıştı ve annesi ağrı, rahatsızlık ve sayıklama sırasında onunla ilgileniyordu.

Ama bu sefer annesi değil, bir cadıydı.

Kat, "Bu ateşine iyi gelecektir," dedi ve Emery'nin oturmasına yardım etti. Sonra da bir fincan sıcak bir şey uzattı.

Buhar Emery'nin yüzünü ısıtmış olabilirdi ama o bunu anlayamadı. Aynı anda hem titriyor hem de yanıyordu. "Ne oldu?"

"Büyükanneimin benim için yaptığı bir iksir," diye açıkladı Kat. "Büyü yok.

Sadece otlar."

Limon, bal ve topraksı bir şey gibi kokuyordu.

Emery belli belirsiz bir yudum aldı. İzlediği tüm fantezi filmlerinde, bir cadı bir iksir sunduğunda, genellikle tadı bok gibi olurdu. Ama bu şaşırtıcı derecede güzeldi ve sıvı karnını ısıttıkça, midesindeki sürekli çalkantının bir kısmı da yatıştı.

Emery, "Bu gerçekten yardımcı oluyor," dedi ve başını yatağına yasladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Hâlâ Rhys'in odasındaydı ve onun güzel çarşafı içinde terliyordu. Ne zamandır yoktu? O gitmeden önce uyuduğunu zar zor hatırlıyordu ve ne kadar süredir dışarıda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ateş her şeyi gerçeküstü hissettiriyordu. Alius'a geçmiş olabilirdi ve hiçbir fikri yoktu.

"Ne zamandır Rhys'le birliktesin?" Emery çay bardağına sarılırken sordu. Toprak kaptaki ısı ateşinin düşmesine de yardımcı oluyordu.

Kat berjer koltuklardan birini yatağın yanına çekti ve oturdu. "Beni 1600'lerde İngiltere'de bir cadı mahkemesinden kurtardı. Soylu biriydi ve beni affettirdi." Elini yüzünün önünde salladı. "Tabii bunun gerçekleşmesi için büyüleme yeteneğini kullanmış olabilir de olmayabilir de. Vampir zihin kontrolü her zaman imrendiğim bir güç olmuştur."

"Bu nasıl çalışıyor ki?"

"Sadece sana bakarlar, seni içine çekerler ve-" parmaklarını şıklattı, "-hepsi bu. Çoğu insanın buna karşı koyma umudu yoktur, yine de ustalaşması yıllar alan bir yetenektir. Ve Rhys'in bunu mükemmelleştirmek için kesinlikle zamanı oldu."

Bu Emery'yi
meraklandırıdı... "Bunu
benim üzerimde kullandı
mı?"

Zaten ateşten kızarmış olabilirdi ama adamın bu gücü onunla seks yapmak için kullanacağı düşüncesi yüzünde yeni bir kızılığın belirmesine neden oldu.

Kat Emery'nin kolunu okşadı. "Merak etme. Rhys'i iyi tanırım ve büyülemeyi çok sık kullanmaz, hele güzel bir kadın üzerinde hiç kullanmaz."

Emery gülümsedi. "Teşekkürler Kat. Her şey için. Ama özellikle bu çay için."

Emery kupadan bir yudum aldı. Gerçekten de ateşi düşüyormuş gibi hissediyordu. Eskisi kadar titremiyordu.

Rhys, Emery çayını bitirdikten kısa bir süre sonra eve döndü. Hemen başucuna geldi, endişesi yüzündeki çizgileri keskinleştiriyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi." Emery yastıklara gömülmüştü, çay işini yapıyordu. Gerçekten de kendini çok daha iyi hissediyordu. Belki de her şey yoluna girecekti. Belki de Emery ve kolye bir şekilde laneti emmişlerdi ve vücudu şimdi gerçek bir virüs gibi onu temizliyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Rhys ama gözlerinin altındaki koyu halkalar şu anda hiçbir şeyden memnun olmadığını gösteriyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Nereye gittin?" Emery sordu. "Bir arkadaşımı görmeye," diye cevap verdi.

O ve Kat birbirlerine baktılar.

Emery kendini yatak başlığına doğru çekti. "Neler oluyor?"

Rhys onu tamamen görmezden geldi ve ayağa kalktı. "Kat, seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Rhys," dedi Emery, sesinin keskin tonuyla kendini şaşırtarak. Birkaç yüz yaşında bir vampir olabilirdi ama onun kendisini sürekli dışarı itmesinden hoşlanmıyordu.

"Geri döneceğim," diye söz verdi ona. "Sadece Kat ile konuşmam gerekiyor." Kat ayağa kalktı ve onun peşinden

kapıdan çıktı.

Emery homurdandı ve yatak başlığına doğru yığıldı. O bir çocuk değildi! Şımartılmaya ihtiyacı yoktu.

Onun öğrenmesinden neden bu kadar korkuyordu?

Tüm olasılıkları düşünmek bile midesinin yeniden ağrımasına neden oldu.

Lanet miydi? Zihin okuma mı? Rhys, Emery gibi başkaları da olduğu için vampirlerin zihinlerini koruyabildiklerini söylemişti.

Onun bilmediği bir şey mi biliyordu? Bunun cevabı çok açıktı. Evet, kesinlikle ondan çok daha fazlasını biliyordu.

Belki de ondan bir şeyler saklamakta ısrar ederse kendi başına öğrenecekti.

Battaniyeleri geriye attı. Çarşaf lar hâlâ teriyle nemliydi ama teni artık dokunulamayacak kadar sıcak değildi. O iksir her neyse, Kat'in büyükannesinin sihri işe yaramıştı.

Emery kapıya doğru giderken adımlarını hafif tuttu ve başını koridora doğru uzattı. Bir vampiri gözetlemek fiziksel olarak mümkün müydü?

Muhtemelen Rhys onun kalp atışlarını ve koridoru geçerken attığı ayak seslerini çoktan duymuştu.

Ama kesinlikle denemeye değ erdi, değil mi?

Lütfen beni gizlice dinlerken yakalama, diye tekrar tekrar içinden geçirdi ve bunu düşündükçe, bir mantra haline getirdikçe, elleri karıncalandı ve kalbi biraz daha sert attı ve içinden o coşku geçti.

Tamam, neydi o?

Sesler kafasının içine
süzüldü. Oha.

Birinin düşüncelerini dinlemek gibiydi ama... uzaktan. Duymak için zorlanması gerekiyordu.

Tamamen hareketsiz kaldı ve nefesini tuttu.

"Yaşlı cadı ne dedi?" Kat sordu.

Rhys bir an sessiz kaldı ve sonra, "Bunu açıkça söylemedi ama kesinlikle ima etti. Emery tam da şüphelendiğimiz kişi gibi görünüyor."

Emery geri çekildi. Bu da neydi böyle? Onun ne olduğundan şüpheleniyorlardı? "İşaret bize o kadarını söyledi."

Emery gömleğinin yakasını kenara çekerek tenindeki dövme ye baktı. Bu işaret mi? Bunun kendisine söylenenden daha fazla şey ifade ettiğini biliyordu. Ama tam olarak ne?

Rhys, "Bu hâlâ onun lanetle nasıl bağlantılı olduğunu açıklamıyor," dedi. "Doğru. Tamam. Bir saniye düşüneyim."

Emery odanın içini göremese de, Kat'in kollarını ortasına kavuşturmuş volta attığını hayal etti. Garipti - kulağına gelen sesler sadece yüksek sesle söylenen kelimelerdi. Ortamdaki başka hiçbir gürültüyü duyamıyordu. Ne ayak sesleri ne de döşeme tahtalarının gıcirtısı.

"Ravenwoodlar hakkında ne biliyoruz?" Kat söyledi.

Karınalanma Emery'nin kollarında aşağı yukarı yoğunlaştı ve tüyleri diken diken oldu.

Ravenwood'lar. Wood ailesi.

Rhys, "Onlar kinci," dedi.

"Evet. Ve her zaman iyi bir dönüşü sevmişlerdir."

Bir süre daha sessizlik oldu ve Emery koridorun sonundaki kapalı kapıya yaklaşma dürtüsüne karşı koyarak alt dudağını ısırdı.

Gıcırdayan bir döşeme tahtasına bile çarpsa yakalanırdı.

Onun orada olduğunu zaten biliyorlar mıydı? Ne yapıyorlardı? Neden konuşmuyorlardı?

Ve sonra-

"Lanet olsun." Rhys homurdandı. "Laneti ateşlemek için Ravenwood kanı kullanmadılar. İblis kanı kullandılar."

Emery, irkilmiş bir soluk kaçma tehlikesi geçirirken elini ağzına kapattı.

Ne oluyor lan?

Bu...o...onlar...

Onun bir *iblis* olduğunu söylemiyorlar mıydı?

"Aslında bu çok mantıklı," dedi Kat. "Bir düşünün. Lanet zihinsel dengeni etkiliyor ve iblisler neyle tanınır?"

"Aklınla dalga geçmek."

"Mmmhmm," dedi Kat. "Ravenwood'lar yüzyıllar önce Emery'nin ailesinden iblis işaretlerini almış olmalılar, böylece bir tehdit oluşturmamaları için büyülerini bağlayacaklardı. Ve işareti o tünelde saklamışlar-"

Emery tekrar işarete baktı ve parmağını kıvrımlı çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi.

Bu doğru olamaz. Olabilir mi?

Ama Emery içinde bir şeylerin kırıldığını hissedebiliyordu, sanki bir illüzyon çatlıyor, yok oluyordu.

Kendini hiç uygun hissetmemişti. Normal hayatında değil. Sözde ailesine de.

Kendini hep aykırı biri gibi hissetmişti ve bunun suçunu zihin okuma yeteneğine yüklemişti ama... belki de daha fazlası vardı.

Çok daha fazlası.

Ve eğer farklı olduğunu kabul ettiyse, bu Rhys, Kat ve muhtemelen Dane'in bunca zamandır bunu ondan sakladıkları anlamına geliyordu.

Onun tam olarak kim ve ne olduğunu biliyorlardı ve ona söylememişlerdi. Ve Rhys onu becerdiğinde-

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Ona yalan

söylemişti.

Gözlerinde yaşlar yandı. Burada boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Bunca zamandır yanlış anahtarı arıyormuşuz," diye devam etti Kat. "Ve laneti kaldırmak Ravenwood'lar için hiçbir risk taşımıyor çünkü-."

"Çünkü söz konusu olan Emery'nin hayatı, onlarınki değil." "Ciri nasıl geri alınacağı hakkında bir şey söyledi mi?"

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken Emery kendini tuttu.

"Lanet artık onun kanında," diye cevapladı Rhys. "Onun tüm kanını emersen laneti de öldürmüş olursun."

Emery üşüdü ve sersemledi. Geri adım attı, sallandı ve kendini duvara tuttu.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Laneti sona erdirmek için ölmesi mi gerekiyordu?

Peki Rhys her şeyden çok ne istiyordu?

Yüzyıllardır onu ve Son Vadi'yi rahatsız eden laneti sona erdirmek için.

Peki bu kız onun için kimdi? Onun için hiçbir şey ifade etmeyen rastgele bir kız. Rhys Roman milyarder bir vampir kraldı.

Ölmesini istiyorsa, bir yolunu bulurdu.

Gitmesi gerekiyordu.

Şu anda.

Saklanmaya ihtiyacı vardı.

Bir vampirden nasıl saklandın?

Bir yol bulmak için elinden geleni yapacaktı. Emery arkasını döndü ve koşmaya başladı.

BÖLÜM 27

EMERY

Emery'nin arabası ve cüzdanı yoktu ve telefonunun hâlâ Roman Evi'nde olduğundan emindi.

Kelimenin tam
anlamıyla hiçbir şeyi
yoktu. Ayakkabısı bile
yoktu.

Hayatı boyunca pek çok film izlemişti ve ne zaman bir kadının kendini yarı giyinik, yalınayak kötü adamdan kaçarken bulduğu bir dram ya da gerilim filmi izlese, şöyle düşünmeyi severdi: *Bu en kötüsü! Ama benim hayatım o kadar sıkıcı ki, bu asla ben olmayacağım. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyor.*

Ve şimdi burada, İkinci Mahalle'nin ortasında işlek bir caddede tökezleyerek ilerliyor, onu öldürmek isteyen birinden kaçıyordu ve tek düşünebildiği şeydi: Neye basıyorum?

Sekiz ve Baramont'un köşesinde telefonunu karıştıran bir kadın gördü.

Emery aceleyle ona doğru koştu.

Kadının nazik bir yüzü ve iri kahverengi gözleri vardı. Koyu renk saçlarının uçları zümrüt yeşiliydi.

"Affedersiniz!" Emery dedi ki.

Kadın Emery'yi görür görmez kaşları çatıldı ve gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşti. "İyi misin?" diye sordu kadın.

Emery onun neye benzediğini ancak hayal

edebilirdi. "Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?

Sadece bir saniyeliğine?" Kadının kaşları

şüpheyle çatıldı.

Emery en azından bir tişört ve tayt giydiği için yıldızlara şükretmek zorundaydı!

"Ne için?" diye sordu kadın.

"Ben-" Emery *bir vampirden kaçtığını* söylemek üzereydi ama bu muhtemelen pek hoşuna gitmeyecekti. Yalan söylemekten nefret ederdi ama şu anda hayatı tam anlamıyla buna bağlıydı. "Erkek arkadaşımdan kaçıyorum." Gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Sadece gelip beni alması için arkadaşımı aramam gerekiyor. Lütfen, lütfen. Telefonumu onun evinde unuttum."

Kadın Emery'ye şimdi yeni gözlerle bakıyordu ve endişeden ağzının kenarları aşağıya doğru inmişti. "Elbette. Buyurun." Telefonu uzattı.

"Çok teşekkür ederim."

Emery hızla Morgan'ın telefon numarasını tuşladı ve kulağına götürdü. Telefon çaldı ve çaldı. *Hadi, Morgan!*

Sadece üç kez çaldıktan sonra sesli mesajı aldı. "Kahretsin." Aramayı sonlandırdı.

"Deneyebileceğiniz başka biri var mı?" dedi kadın.

Emery'nin ezberinde çok az telefon numarası vardı ve Tanner'ı aramayacağı kesindi. Beth'i arayacaktı. Neyse ki kuzeni ikinci çalışta telefonu açtı ve garip bir şekilde sesi endişeli geliyordu.

"Em, nerelerdeydin? Her yerde seni arıyorduk!" Bu kuzenine hiç yakışmıyordu. "Beni almaya gelebilir misin?"

"Elbette. Neredesin?"

Emery Sekizinci Cadde'de kalmak istemedi. Roman Evi'ne çok yakındı.

"Benimle Hill Street ve Washington'ın köşesinde buluş."

"Tamam. Şimdi gidiyorum."

"Teşekkürler Beth."

"Merak etme kuzen. Birazdan görüşürüz."

Emery aramayı sonlandırdı. Kavşaktan en az bir mil uzaktaydı, bu yüzden harekete geçmesi gerekiyordu. Telefonu kadına geri verdi. "Çok teşekkür ederim. Tahmin bile edemezsiniz."

"Elbette, tatlım. İyi şanslar. Kimseyi takma, tamam mı?"

Emery gülümsemeyi başardı. "Almayacağım."

Yalınayak ve her zamankinden daha kararlı bir şekilde aceleyle sokağa çıktı.

BETH arabasına bindiğinde Emery neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktı. Ayakları ağrıyor, başı zonkluyordu ve ateşinin geri döndüğünden emindi. Henüz siyah balçık kusmamıştı ama gecenin ıslak sıcaklığında durdukça midesi daha çok çalkalanıyordu.

Kat'in iksirinin etkisi geçmeye başlamıştı. Emery şimdi ne halt edecekti?

Bu boku çözmesine kim yardım edecekti? Doktoruna gidip bir antibiyotik isteyemezdi.

Her seferinde bir adım.

Yapması gereken ilk şey eve gitmek, üstünü değiştirmek, lanet olası ayakkabılarını giymek ve sonra da bir sonraki adımı düşünmekti.

Beth arabayı park etti ama motoru rölantide bıraktı. Arabadan indi ve Emery'ye yukarıdan aşağıya baktı. "Ne oldu sana böyle?"

"Uzun hikâye." Emery kaçırılmış ve bir zindana tıkılmış gibi görüldüğünün farkındaydı ama açıklama yapacak zaman yoktu ve zaten Beth, Emery'nin sırrını açmak isteyeceği kişi değildi. "Beni eve götürebilir misin?"

"Kesinlikle." Beth tekrar direksiyona geçti ve Emery yolcu koltuğuna kaydı.

Başı yine yüzüyor, dünya dönüyordu.

Kemerini bağladıktan ve Beth arabayı hareket ettirip kaldırımdan uzaklaştırdıktan sonra Emery koltuğuna yığıldı ve eliyle gözlerini kapattı. Gün batımını çoktan geçmiş olabilirdi ama gözleri öğle vakti gibi yanıyordu.

Beth onları eve götürürken bir an için gözlerini dinlendirdi ama araba hareket eder etmez Emery dışarı çıktı.

BÖLÜM 28

RHYS

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Kat sordu.

Rhys ondan uzaklaştı ve körfeze bakan pencereye doğru yürüdü. Onun dünyasında her zaman geceydi, her zaman karanlık ve gölgeler vardı. Birkaç yüz yaşındaydı ve tüm bu zaman boyunca güneşe nadiren hasret kalmıştı. Bir prens olarak zaten zamanının çoğunu köhne tavernalarda, sarhoş olarak, monotonluğu fahişeler ve kumarla doldurarak geçirmişti.

Deli bir kralın oğluydu, kimse ondan fazla bir şey beklemiyordu. Aslında Rhys günlerinin çoğunu saraydaki son günümüş gibi yaşamıştı. Babasının tahttan indirileceğine dair fısıltılar hep vardı. Bazen Rhys *bunun için* özlem duyuyordu.

Hiçbir zaman lider olmak istememişti. Aslında, sorumluluk onu rahatsız ediyordu. Küçük bir parçası House Roman'a başladığında, bu işe sadece başarısız olmak için başladığını düşünüyordu. Bu bir şekilde babasının olduğu gibi onun da kaderiydi.

Ve Ravenwood'lar laneti taşıdıktan sonra Rhys, *Nihayet*, diye düşündü.

Bu kaçınılmazdı. Sadece bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemişti. Şimdi yüzyıllar sonra buradaydı, ektiğini biçiyordu.

Emery hayatta kalmasının anahtarı olabilirdi ama hayatta kalmayı hak ediyor muydu? "Sen benim yerimde olsaydın," dedi Rhys Kat'e, sırtı hâlâ ona dönüktü,

"Sen olsan ne yapardın?"

"Birçok kişiyi kurtarmak için bir kişinin hayatı mı? Bu basit bir karar. Ama Emery... şey, beni etkilemeye başladı. Yalan söylemeyeceğim. İblis ya da değil," diye bitirdi gülerek. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız."

Rhys, Kat'in hem şefkatli hem de gerektiğinde acımasız olma konusundaki eşsiz yeteneğine her zaman hayranlık duymuştu.

Rhys kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Körfezin hemen dışındaki bir mavnanın parlayan ışıklarına bakıyordu ama onu gerçekten görmüyordu. Aklı çok uzaklardaydı.

Bir kıza.

Kat haklıydı; Emery'yi vampirlerine tercih etmek mantıklı değildi. Onun konumundaki biri için, bir evin yöneticisi için.

Ama neden onu kurtaramama düşüncesi midesini düğümlüyor ve boğazını sıkıyordu?

Emery'yi kaybetme düşüncesi neden onda bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyor?

Belki de onu kurtarmak istemek deliliğın ta kendisiydi.

Ellerini pencere kenarına koydu, öne doğru eğildi ve gözlerini kapattı.

Ne yapmak istediğini biliyordu.

Ve bir şekilde hayatta kalsa bile, Roman Hanesi'nin lideri olarak pozisyonu tehlikede olabilirdi.

Ramses ona zayıf derdi. Ve haksız da sayılmazdı.

Ama Emery yaşarsa Rhys her şeye katlanırdı. Ve o gerçeğı hak etmiyor muydu?

Derin bir nefes çekerek kararını verdi ve çenesi dik, omuzları geride pencereden uzaklaştı.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Kat.

Rhys onun kızgınlığını ve endişesini görmezden gelerek etrafından dolaştı ve kapıyı açtı. "Emery'ye gerçekleri anlatacağım ve o da kendi kararını verecek. Kendini benim için feda etmesi için onu zorlamayacağım."

"Ciddi olamazsın," dedi Kat. "Ona soyunda iblis kanı olduğunu söylediğinde çılgına dönecek."

"Vampirleri ve cadıları kolayca kabul etti. Ve kanında sihir olduğunu zaten ima etmişim."

Kat, "Ve ne *tür* bir büyü olduğunu rahatlıkla atladın," diye belirtti.

"Kendine gelecektir."

Koridora döndü ve Dane'i elinde bilgisayarla buldu. "Bir şey buldum."

"Şimdi olmaz," dedi Rhys. Emery'den çok uzun zamandır ayrı kalmıştı ve onu çok uzun zamandır karanlıkta bırakmıştı. Onun bildiklerini bilmeyi hak ediyordu. Kim ve ne olduğunu ve bunun lanetle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmeyi hak ediyordu ve-

Rhys, Emery'nin odasının kapısını iterken Dane, "Bu kesinlikle duymak isteyeceğın bir şey," diyordu.

Ama eşiğı geçer geçmez bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Oda sessizdi. Emery'nin kalp atışlarının sesi yoktu, artık tanıdık *gelen dah-dum, dah-dum* sesini kafasının arkasında her zaman duyabildiğinden neredeyse emindi, aceleciliğini ve sürekli sinirlenmesini yatıştıran beyaz bir gürültü gibiydi.

"Nerede o?" diye sordu odadakilere.

Gittiğini duymamıştı. Nasıl oldu da onun gittiğini duymadı?

"Orospu çocuğı," dedi Dane, "eğer dinlersen-"

"Şimdi olmaz dedim!" Rhys kükredi.

Dane ona kaşlarını çattı ama irkilmedi. Rhys'in patlamasını görmezden gelerek devam etti. "Sonunda Emery'nin geçmişinin bir kısmını araştırdım, yani evet, *şimdi*. *Şu andan* daha iyi bir zaman olamaz."

Rhys burnundan nefes aldı ve kükreyen kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Devam et," dedi sakın bir sesle.

"Görünüşe göre Emery bir kuzeniyle yaşıyormuş. Bu yüzden güncel adresini bulamadım. Bir posta kutusu kullanıyor."

"Tamam mı?" Rhys kızgınlığı geri dönmüş bir halde, "Tamam," dedi. "Kuzeninin adı Beth Wood."

Rhys'in üzerine bir endişe gölgesi düştü.

Hayır. Hayır.

Hay sikeyim. Hayır.

Rhys ilk tanıştıklarında Emery'nin üzerinde Ravenwood kokusu almıştı, bu da bir Ravenwood cadısıyla yaşamış olmasıyla kolayca açıklanabilirdi.

"Lanet olsun," dedi Kat.

Elleri yumruk haline gelen Rhys'in gözleri öfkeden bembeyaz kesildi.

Kaybediyordu. Çoktan aşağı doğru kaymaya başlamıştı. Bir şeyleri parçalamak istiyordu. Bir şeyleri kırar. Kemikleri ve camları ve dişlerini güzel, solgun bir boğaza batırmak-

"Ravenwood'lar iyi bir şaşırtmacayı her zaman sevmişlerdir," dedi Kat. Hem de nasıl severlerdi.

Ravenwood'lar ona ait olanı tekrar alacaklarını düşünüyorlarsa, başka bir şeyi hak etmişlerdi.

Şehirdeki en güçlülerden biri olmaya alışkındı. İstedikini elde etmeye ve kendisine ait olanı koruyabilmeye alışkındı.

Ve Emery onundu. Onun kim ya da ne olduğu umurunda değildi. Onunla tüm Ev arasında bir seçim yapmak zorunda kalması da umurunda değildi.

Kız onundu ve onu korumalıydı. Bağırsaklarında ilkel bir ihtiyaç gibi attığını hissedebiliyordu.

Ve eğer o lanet olası Ravenwood cadıları Emery'yi birazcık bile tırmalarlarsa, o lanet olası meclisi yerle bir ederdi.

"Bana adresi ver," dedi. Dane ona geri okudu.

Kat bir adım öne çıktı, elini onu uyarır gibi kaldırdı. "Buradaki hamlen ne? Bunu iyice düşün."

Vardı. Yaptı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Yolumdan çekil, Kat."

Emery'ye ulaşmak için cadısıyla ne kadar ileri gidebileceğini düşündüğü kısa bir an oldu.

Ama neyse ki Kat ona seçim yaptırmadı.

Kenara çekildi. "Tamam. Ama sen gidiyorsan, ben de gidiyorum. Arkanda bir cadıya ihtiyacın olacak. Üstümü değiştirmem için bana iki dakika ver."

Her zamanki kıyafetini giymişti: önden ve arkadan düşük kesimli, keskin kırmızı bir elbise. Savaşa giderken giyilecek bir kıyafet değildi.

"İki dakika ve daha fazla değil," dedi. "Git."

Kadın aceleyle kapıdan çıktı.

"Ben de geleceğim," dedi Dane, bilgisayarı kolunun altına sıkıştırarak. "Önce bir şeyler içmeliyiz."

Rhys homurdanarak onayladı ve merdivenlerden inerek arka salona geçtiler. Dane bilgisayarı bir kenara bıraktı ve buzdolabından iki torba kan aldı.

"Al." Rhys'e bir çanta fırlattı. "İç bakalım."

Rhys kapağı yırttı ve bir torbayı yuttu. Kan boğazından aşağı süzülürken çamur gibiydi ve neredeyse tükürüyordu. Hiçbir şey taze kanla kıyaslanamazdı ama şimdi dilinin ucundaki Emery'nin kanının verdiği tatlı hissin yanında gerçekten sönük kalıyordu.

Tadı çok güzeldi.

Elbette, şimdi onun kim ve ne olduğunu bildiğine göre, onun hakkında kafasını ne kadar kuma gömdüğünü fark etti.

Tabii ki tatlı bir tadı vardı.

Emery Blake bir iblisti.

Ve şimdi o *onun* küçük iblisiydi ve hiçbir şey onu kurtarmasına engel olamazdı.

BÖLÜM 29

EMERY

Emery bir anda kendine geldi.

Uykuya daldığını zar zor hatırlıyordu. Ama arabada uyuyakalmamış mıydı? Neden uzanıyordu?

Beth'in onu daireye taşımasına imkân yoktu. Beth, Emery'den daha küçüktü.

Gözlerini açtığında yarı karanlıkta olduğunu fark etti. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir bodrum gibi yankılı ve ıslaktı.

Ya da bir

mağara.

Ne oluyor be?

Emery ayağa kalktı ama kalkamadığını fark etti.

Başını kaldırabildiği kadar kaldırdığında, etrafına sarılmış ve altındaki masaya bağlanmış deri kayışları fark etti.

"Hey!" Sesi odanın içinde yankılandı ve sonra tekrar ona döndü. "Orada kimse var mı? Beth? Rhys?"

Belki Rhys onları yakalamış ve onu kaçırmıştır? Lanet olsun. Onu öldürecek!

Emery'nin tek istediği lanet olası bir terfiydi!

Kendini neyin içine sokmuştu?

Burada bitemezdi.

Bu onun hayatının sonu olamaz!

Hâlâ hedefleri vardı. Başarmak istediği şeyler ve gitmek istediği yerler.

Gözlerinde yaşlar yandı ve çenesi sallandı. Lanet

olsun. Şimdi gerçekten başını belaya sokmuştu.

Lütfen beni bundan kurtarın.

Lütfen yaşamama izin ver.

Kollarının etrafındaki kayışları test etti. Eski kahverengi deriden yapılmışlardı ve üzerlerine garip semboller kazınmıştı. Bu semboller ona kolyenin üzerindeki sembolleri hatırlattı.

Göğsünde ve karnında daha fazla kayış, uyluklarında başka bir set ve ayak bileklerinde iki tane vardı.

Bir tanesini kırmayı başarsa bile, geriye çok fazla kalacaktı.

"Merhaba!" diye tekrar bağırdı.

"Sen tanıdığım en gürültülü insansın." Beth gölgelerin arasından çıktı. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve üzerinde bir çift kot tulum ile önünde soluk bir gökkuşağı olan bir tişört vardı.

"Beth." Emery yüksek sesle nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. Beni bunlardan kurtarabilir misin?"

"Şimdi, neden gidip bunu yapayım ki?"

Uyku ve korku hâlâ Emery'nin kafasını bulandırıyor. Beth'i doğru mu duymuştu? Beth'in düşüncelerine döndü ve sadece sessizlikle karşılaştı.

Belki de yeteneğini bozan lanetti?

"Beth," dedi Emery, paniği sesinden uzak tutmaya çalışarak, "aşağı inmeme yardım eder misin? Bir vam var, yani bir adam... Rhys Roman mı? Adını duymuşsundur, değil mi? Tehlikeli biri ve benim peşimde ve bende... şey... bende bir sorun var. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ve... beni bir şekilde buldu mu? Belki de seni büyüledi."

Beth yüzü bomboş, "Bazen sen de dünyanın en büyük aptalısın," dedi.

"Ne!?"

Gölgelerin arasından ikinci bir figür çıktı.

"Nina Teyze?"

"Ah sevgilim." Nina ışığa daha çok yaklaştı. Saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü, birkaç kıvrıkcık dal kalp şeklindeki yüzüne doğru sarkıyordu.

"Neler oluyor?" Emery, karnında kabaran korkuyla sordu.

Teyzesinin düşüncelerini de duyamıyordu.

Neden bir masaya bağlandığını ve teyzesiyle kuzeninin neden öylece durduklarını anlamıyordu ama durumu ve belki de kuzeniyle teyzesini çok hafife aldığı hissine kapıldı.

Ve sonra hatırladı... TS Jenison'ın bodrumunda Rhys ve Kat ile yaptığı konuşmayı... Wood ailesini.

Ailesi.

Ya da o öyle sanıyordu.

Beth her zaman aile hikâyeleriyle doluydu. Ailesiyle, ne kadar zengin olduklarıyla, atalarının nasıl mafya gibi olduklarıyla ve biri onlara karşı geldiğinde nasıl *icabına baktıklarıyla* övünmeyi severdi.

Ama şimdi Emery düşününce, Beth *mafya* terimini hiç kullanmamıştı. Emery vahşi hayal gücüyle, o sırada bildiği tek benzerlikle doldurmuştu.

Gerçek çok daha büyüktü, belki de daha kötüydü.

Kat, Wood soyadının gerçek adlarının kısaltılmış bir versiyonu olduğunu söylemişti.

Emery nefesinin altından, "Siz Ravenwood cadılarısınız," dedi.

Beth gülümsedi. "Yeterince uzun sürdü."

"Kaba olma bebeğim," dedi Nina Teyze. Emery'nin yanına gitti ve bir tutam saçını yüzünden çekti. "Nasıl hissediyorsun, hayatım?"

"Bir masaya bağlı olmasaydım kendimi daha iyi hissedirdim."

Nina Teyze güldü, sesi karanlık alanda yankılandı. Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyordu?

"Rhys benim bir iblis olduğumu söyledi ve bu delilik, değil mi? Yani eğer siz Ravenwood cadılarıysanız, bu benim de cadı olduğum anlamına mı geliyor? Yanlış mı anladı?" Beth gözlerini devirerek, "Sanki," dedi.

"Vampir haklıydı. Sen

iblis çöpu."

Emery'nin kalbi sıkıştı. Ama şaşırmamalıydı, değil mi?

Hayatı boyunca farklı olduğunu biliyordu. İnsanların düşüncelerini duyabiliyordu. Rhys gibi o da çok uzun zamandır, asla kurtulamayacağını düşündüğü bir lanetten muzdaripti.

Nedenini sorgulamayı hiç düşünmemişti.

Zihin okuma yeteneğine sahip olmanın insandan başka bir şey olduğunu anlamına gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Şeytan.

Bunun gerçek olduğunu biliyordu ama yine de buna alışamıyor, bunu kabullenemiyordu.

Birkaç gün önce iblislere inanmıyordu, ama şimdi? Peki iblisler

cehennemden mi geliyordu? Ya da diğer yerden-Alius'tan?

İblisler tarih ve mitoloji kitaplarında okuduğu şeylere benziyor muydu?

Kendini kötü ya da şeytani hissetmiyordu.

Yaptığı en kötü şey plastiği çöpe atmaktı.

Ve o zaman bile, her şeyden çok Michael'a inat olsun diye yapmıştı bunu.

Kafasını kurcalayan o kadar çok soru, o kadar çok şey vardı ki.

Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki.

Annesi biliyor muydu? Annesi- "Annem zihin

okuyabilir miydi?" Emery sordu.

"Yapabilirdi," diye yanıtladı Nina Teyze. "İşte bu yüzden onunla ilgilenmek zorundaydık."

BÖLÜM 30

RHYS

Rhys botunu Emery'nin dairesinin kirli kırmızı kapısına dayadı ve tekmeleyerek içeri girdi. Kapıyı çalacak zamanı yoktu.

Kapı içeriye doğru patladı, menteşeler çerçeveden koptu, kıymıklar kazık gibi uçtu.

"Ne oluyor lan?" Dane kollarını kalkan gibi kaldırarak konuştu. "Yanlışlıkla bizi kazıklayabilirdin."

Rhys kapıyı test etti ve hem cadısal hem de vampirsel bir dirençle karşılaştı.

Vampirlerin yaşanılan evlere davet edilmeye ihtiyaçları vardı. Bu, popüler kültürün ne yazık ki doğru yaptığı bir şeydi.

"Kat," dedi Rhys.

"Evet, evet." Elini havada salladı ve kapı bir göletin yüzeyi gibi dalgalandı. "Oldukça iyi bir bariyer büyüsü ama yeterince iyi değil." Hırçın kırmızı dudakları bir sırtışa dönüştü ve parmaklarını şıklattı. Bir saniye sonra içeri adım atıyordu.

"Dışarıdan görüldüğü gibi mi?" Rhys sordu. Yıllar içinde yanılışmaları fark etmekte ustalaşmıştı ama işini şansa bırakmıyordu.

Kat alanı taradı. "Görüldüğü gibi görünüyor." Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle bir Ravenwood evi. Güllerin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

"Orada kimse var mı?" Dane sordu. "Sanmıyorum."

Rhys küfretti ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Dairenin dışındaki sahanlıktaydılar, yani gidecek çok uzak bir yer yoktu.

Emery'ye söylemeliydi. Ona karşı dürüst olmalıydı. "Bir yer bulma büyüsü yapabilirim," dedi Kat.

Rhys daire kapısına döndüğünde Kat yatak odası olması gereken bir yere giriyordu. Birkaç saniye sonra elinde bir saç fırçasıyla dışarı çıktı ve sahanlıkta onlara katıldı. Fırçanın kıllarından bir tutam saç koparıp avuçlarının arasına aldı ve bunu yaparken gözlerini kapattı.

Rhys hemen Emery'nin kokusunu alabildi, tatlılık anason kokusuyla birleşmişti.

Bir iblisle karşılaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl koktuklarını, nasıl hissettiklerini tamamen unutmuştu. Elbette, iblis işareti soyundan çıkarılmış, büyüsü bağlanmıştı.

İlk başta onun kim ve ne olduğunu anlamamış olmasına şaşmamalı. Ya fark etseydi?

İblisler hiçbir zaman vampirlerin düşmanı olmamıştı ama zihin okuma ve manipüle etme yetenekleri nedeniyle doğaları gereği yalnız olma eğilimindeydiler. Ve işareti saklamak zordu.

İnsanlar, ölümlüler ve doğaüstü varlıklar, iblislerden uzak dururlardı.

Rhys, Emery'yle ilk tanıştığında soyunda iblis kanı olduğunu bilseydi, ona yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Artık geri dönmek için çok geçti. İçerideydi. Emery'yi kurtarmak için her şeyi riske atabilirdi. Kendini bile.

Kat gözlerini açtığında irisleri parlak yeşil renkte parlıyordu ama kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" Rhys sordu.

"Emery'yi buldum."

"Ve?"

"Ve... Son Vadi'de."

BÖLÜM 31

EMERY

Ona iyi bak.

Nina Teyze'nin sözleri Emery'nin zihninde yankılandı. "Annemi sen mi öldürdün?"

Gözlerinde yaşlar bulanıklaştı ve Emery ellerini yumruk yapıp kayışlara karşı mücadele etti.

"Bunu nasıl yaparsın!"

Masaya sırt üstü yığıldı. Kayışlar zar zor açıldı.

Nina Teyze zorlukla irkildi. "Annen zihin okuyabiliyordu," dedi, "ama nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu. Sonunda kazara öğrendi."

Emery gözlerini kırıştırdı ve birkaç damla gözyaşı şakağından aşağı yuvarlandı. Bu kadarı çok fazlaydı.

Çok fazla yeni bilgi var.

Annesi neden onun yeteneği hakkında hiç konuşmamıştı? Emery'nin de zihin okuyabildiğini biliyordu. Emery ona daha beş yaşındayken söylemişti. Ve bunca zaman yalnız, farklı, hasarlı olduğunu düşünmüştü.

Annesi de aynı yeteneğe sahipti ve bunu ondan sakladı.

Nina Teyze gelip Emery'nin omzunun yanında durdu. "Annen araştırmalarında her zaman biraz fazla titiz davranırdı. Şehrin bir yerindeki tozlu bir arşivdeki sırları ortaya çıkardı. Senin gibi başkalarını aramaya çıkmasaydı gerçeği öğrendiğini asla fark edemeycektik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim kim olduğumuzu, kendisinin ne olduğunu öğrendiğinde etrafta dolaşmaya, çok fazla soru sormaya başladı. Neye sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden onu durdurmak zorundaydık. Seni ve soyundan geriye kalanları korumak için."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken Emery'nin vücudu hissizleşti. "Annem Hawley Köprüsü çöktüğünde öldü.

Nasıl-"

"Biz Ravenwood cadılarıyız, canım. Elemental cadılar. Eğer bir köprüyü çöktürmemiz gerekirse, bunu kolayca yapabiliriz."

Ah anne.

Keşke bana

söyleseydin! Keşke...

Ve Nina Teyze ve Beth.

"Siz aslında benim ailem değilsiniz, değil mi?" Emery dökülmemiş gözyaşları boğazını tıkarken sordu.

Nina Teyze başını salladı. "Benim bir kardeşim bile yok." Bu da ne böyle?

"Peki benim babam kim?"

Nina Teyze omuz silkti. "Aslında emin değilim. Annen hiç söylemedi."

Emery'nin başı dönüyordu ama bunun çok uzun süredir yattığı için mi, yoksa bir tür zihinsel çöküntüden mi kaynaklandığını anlayamıyordu.

Hiçbir şey düşündüğü gibi değildi, her şey değişiyordu ve o hâlâ teyzesi olduğuna inandığı bir kadın tarafından lanet olası bir masaya bağlanmıştı.

"Birkaç yüz yıl önce, Ravenwood'lar Rhys Roman'ın şu anda muzdarip olduğu laneti yaptıklarında," diye devam etti Nina Teyze, "bunu yapmak için bir iblis kullandılar. Senin soyundan gelen birini. Hangi soydan olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Lanet doğduğunda, atalarım iblisi işaretinden arındırdı ve bağladı. O andan itibaren planlarının ne olduğundan emin değilim. Bildiğim tek şey, benden önceki tüm atalarım, lanetin kaldırılması gerektiğinde seni yakınımızda ama karanlıkta tutmayı öğrettikleridir. Ve şimdi buradayız."

Gözyaşları Emery'yi boğdu, görüşü hemen sulanmaya başladı. Başı beladaydı ve onu koruyacak kimse kalmamıştı.

Kimsesi yoktu.

Ve o bir *iblisti*.

"Şşş, şşş," dedi Nina Teyze ve Emery'nin yüzündeki gözyaşlarını sildi.

"Her şey yoluna girecek, canım."

"Bir masaya bağlandım!" Emery hıçkırıkların arasından konuştu.

Toplanan kadınlar seslerini yükselttikçe hava daha da gerginleşti. Nina,

"Fedakârlığınız daha büyük bir iyiliğe yardımcı olacak," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Lanet Bay Roman'ı zayıflatmak içindi. Elbette talihsiz yan etkileri oldu ve çok uzun sürdü. Teorimize göre atalarımız Son Vadi'den geçen ley hattının büyüsunü hesaba katmadılar. Bu da büyüyü bulandırdı. Lanetin toprağa kök saldiğını göz önünde bulundurarak nasıl düzelteceğimizi bulamadık."

Nina Teyze ellerini iki yana açtı. "Ciri'nin yardımıyla bu sorunu bizim için çözmüş oldun."

"Yani hastalıklı bir oyundaki piyondan daha iyi değilim." "Hayır, sen bizim için bir hatayı düzeltmenin bir yolusun."

"Ne yaparak?"

Nina Teyze, Emery'ye bakarken ellerini önünde kavuşturdu. "Rhys Roman'ı ve onun lanetli vampirlerini sonsuza dek öldür ve cadıların hüküm sürmesine izin ver."

BÖLÜM 32

RHYS

Rhys doğuya gitti.

Elleri direksiyonda sımsıkı duruyordu, deri öfke ve korkusunun gücü altında inliyordu.

Ya çok geç kaldıysa? Ya lanet Ravenwood cadıları Emery'yi öldürdüyse?

Ya bunların hepsi onun suçuydu?

Emery'nin bu işe bulaşmasının tek nedeni Rhys ve onun açgözlülüğüydü. Evet, Son Vadi en başından beri onundu ama Ravenwood'larla pazarlık yapabilir ve araziyi ve ley hattını kullanmalarına izin verebilirdi.

Gerçek şu ki, Rhys de babası gibi açgözlülükle hareket ediyordu. Son Vale sadece ve sadece onun olacaktı. Onu paylaşmayacaktı.

Şimdi bunun ona neye mal olduğuna bakın.

Eğer Emery'ye bir şey olursa, bu onun hatası olacaktı.

Onu kaybetme düşüncesi içinde bir çukur oluşturdu.

Emery olmadan dünya sönük kalırdı. Geri dönüşü yoktu. Eskisi gibi olmasının hiçbir yolu yoktu. Emery Blake hayatına girmeden önce.

O lanet cadıları yakacaktı. Kül olmalarını izleyecekti.

Ormanın Last Vale'i şehrin geri kalanından korumaya yardımcı olduğu yolun sonuna ulaştığında Rhys arabayı kenara çekip park etti.

"Bir planın var mı?" Dane arka koltuktan sordu.

Aklında Kat ve Dane'in hiç hoşlanmayacağı bir fikir şekilleniyordu.

Onu vazgeçirmeye çalışacaklardı ve vazgeçirmekte de haklı olacaklardı.

"Kat," dedi arabayı kapatıp motoru soğumaya bırakırken.

"Evet?" Sesi daha şimdiden kuşkulu bir hal almıştı.

"1702 yılında mahkemeye çıkarıldığınızda, yaşayabilmeniz için hayatlarımızı birleştirdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi dikkatle. "Neden?"

"Bunu tekrar yapmanı istiyorum."

Kat cadılık şüphesiyle asılmıştı. Bağlama büyüü, onu hayatta tutmak için Rhys'in hayatının bir kısmını kullanarak yaşamasına izin vermişti. Bir vampirin verebileceğı çok fazla hayat vardı. Ölümsüzlükle birlikte geliyordu.

Dane öne doğru oturdu ve başını koltukların arasına soktu. "Kat'in seni Emery ile ilişkilendirmesini mi öneriyorsun?"

"Tam olarak bunu öneriyor," dedi Kat homurdanarak. "Seni bir iblisle ilişkilendirmeyeceğim. Zihnine ne yapabileceğini bilemeyiz. Eğitimsiz ve bir lanete ev sahipliği yapıyor. Yoksa bunu unuttun mu?"

Rhys kova koltukta döndü. "Kat. Sana bir daha sormayacağım."

"Hayır," dedi ve vurgulamak için başını salladı. "Hayatta olmaz."

"Kat."

"Rhys."

Dane arkasına yaslandı. "İşler ters giderse diye araçtan inmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

"Bunun sonucunu kontrol edemezsin." Kat sırtını yolcu tarafındaki kapıya dayadı. "Bu bir idam ve kırık bir boyun değil. Ravenwood cadılarından, iblis kanından bahsediyoruz. Tahmin edemeyeceğim kadar çok şey var. Çok fazla büyü var. Onu neden kaçırdıklarını bile bilmiyoruz. Sence onunla ne yapmayı planlıyorlar? Çünkü sana şimdiden söyleyebilirim ki, senin onuruna bir parti vermeyecekler."

Rhys'in kan bağı olan ailesi yüzlerce yıl önce ölmüştü. Kat ve Dane şu anda ailesine en yakın olanlardı.

Rhys, onun emrine boyun eğmesini sağlamadan önce konuşmasına izin verecekti.

Deli bir kralın oğlu olabilirdi ama lanet ya da delilik, fark etmezdi; o evinin lideriydi.

Kimse ona hayır diyemezdi.

"Kat," dedi, sesi eşitti.

Dişlerini hırçın kırmızı dudaklarının üzerinde gezdirirken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

"İstemediğini biliyorum."

"Sen lanet olası bir pisliksin." "Biliyorum."

Gözlerini kaçırdı ve parmak eklemının kıvrımıyla bir damla gözyaşını sildi. "Hayatta kalabilecek misin bilmiyorum."

"Ölümümün yakın olduğunu hep biliyorduk. Bunun ne farkı var?"

Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Lanet olası Ravenwood cadıları. Lanet olsun. Tamam." Deri elbisesinin cebinden bir top saç çıkardı.

tozluk. Rhys onu yer belirleme büyüünden sonra saçını kurtarıırken yakalamıştı. Cadılar yoktan da büyü yaratabilirlerdi, ama yararlanabilecekleri başka bir enerji kaynağı varsa büyü her zaman daha güçlü olurdu. Bitkiler, elementler, bir ley hattı... bir tutam saç.

"Tişörtünü çıkar," dedi Kat.

Rhys tişörtü ensesinden kavradı ve tek bir hareketle çıkardı. Kat eski dilde, cadıların dilinde birkaç kelime fısıldadı.

Gözleri parladı ve saç yumağını Rhys'in göğsüne, bu büyüyü en son yaptıkları zamandan kalan eski bir yara izinin olduğu yere bastırdı.

"*Vita copulare*," dedi ve güç Rhys'in içinde yükselirken saçlar Kat'in büyüyle parlak yeşil renkte yandı.

Etinin derinliklerine batan bir düzine iğne gibi, damarlarına bağlanan ve kalbini delen istilacı iplikler gibi hissetti.

Acı kemiklerine kadar işledi ve vücudu otomatik olarak gerildi, elleri yumruk oldu, dişlerini sıkıp rahatsızlığın üstesinden gelirken ön kollarında ve boynunda tendonlar yükseldi.

Bittiğinde rahatlamış bir nefes verdi.

"Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun," dedi Kat, "Emery'ye bir şey olursa-" "Ölmenin nasıl bir his olduğunu bilirim, Kat," dedi. "Ne de olsa ben bir ölümsüzüm." O

koltuğunda Dane'e döndü. "Evi arayın." "Kaç vampir istiyorsun?"

Rhys arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı. "Hepsini istiyorum."

BÖLÜM 33

EMERY

Nina Teyze kemerindeki kılıfından bir bıçak çıkardı.

Emery'nin çenesi sallanırken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bu *gerçekten* oluyordu.

Bir cadı olan *eski* teyze, bir grup vampiri öldürmek için ona ciddi ciddi zarar verecekti.

Bu nasıl onun hayatı haline gelmişti?

Emery'nin içinden geçen sıcaklık, karanlık ve rutubetli alanda uyandığından beri hissettiği soğuğu uzaklaştırdı.

Bu korkunun sifonu olmalı.

"Ben Kızıl Yürek cadısı değilim," dedi Nina Teyze. "Ama acıyı uzak tutmaya çalışabilirim, tamam mı hayatım?"

Korku hızla öfkeye dönüşüyordu. "Siktir git."

Nina masaya yaklaşırken kaşlarını çatı. Emery'nin bileğinin altındaki masanın kolundaki bir kolu çevirdi.

Emery metal sesiyle irkildi. Soğuk bıçak bileğine geldi. Aman Tanrım.

Emery masanın üzerinde kıpırdandı, kayışları çekiştirdi, sahip olduğu her şeyle savaştı.

Nina Teyze, "Hareketli bir hedefi vurmaya çalışırsam daha çok acır," dedi. Emery hareketsiz kaldı. Belki temiz bir kesik olsaydı, hayatta kalabilirdi...

Bıçağın ucu derisini deldi ve bembeyaz bir acı kolundan göğsüne doğru ilerledi.

Emery çığlık attı ve kolunu acıdan kurtarmak için kıvranmaya başladı.

Ama işe yaramadı. Kayışlar çok sıkıydı.

Sadece orada yatıp dayanabilirdi.

Nina Teyze geri çekildi ve Emery, bedenindeki parlak sızı ve gözünün önünde parlayan acıyla derin derin nefes aldı.

Nina masanın etrafında diğer bileğe doğru ilerlerken cadıların mırıltısı daha da yoğunlaştı.

Emery başını koluna doğru eğdiğinde yaradan fışkıran kanın masanın kolundaki dar bir çukuru doldurduğunu gördü. Kan, yere aktığı bir deliğe doğru akıyordu.

Ne oluyor be?

Nina, Emery'nin diğerk bileğinde durdu, bıçak kesmeye hazırdu.

Bıçağı Emery'nin etine saplamadan hemen önce, "Yakında bitecek, sevgilim," dedi.

Yoğun acı geri döndü ve Emery gözlerini sıkıca kapatıp tavana doğru çığlık attı.

Sadece durmasını istedi. Bitmesini istiyordu. Tüm bunlardan önce, doğaüstü dünya hakkında hiçbir şey bilmediğı, endişelenmesi gereken en kötü şeyin Tanner'ın düşüncelerinden kaçmak olduğı zamanlardaki hayatına geri dönmek istiyordu. Hayatın korkunç göründüğü ama sandığından çok daha basit olduğı zamanlara.

Twizzlers'ını, Yellowstone sweatshirt'ünü, rahat taytlarını ve aptal reality şovlarını istiyordu.

Ama geri dönemedi.

O zamanki haline geri dönemezdi. Ve belki...

belki de dönmek istemiyordu.

O zamanlar hayat daha kolaydı çünkü çenesini kapalı tutuyor ve kendisine söyleneni yapıyordu. Kendini küçülttü ve hem yüksek sesle hem de kafalarının içinde herkesin saçmalıklarını üstlendi. İnsanlara istediklerini verirdi, bazen onlar daha istemeden.

Ama yorulmuştu. Barış uğruna sahip olduğı her şeyden vazgeçmekten çok yorulmuştu.

Etrafındaki herkesin ona bok gibi davranmasına izin vermekten bıkmıştı.

O bir iblisti, değil mi?

Ve eğer bir iblisse, o zaman kendi gücü vardı. Sadece onu nasıl kullanacağını bulması gerekiyordu.

Bileğindeki yarıklardan kan çekilirken Emery titredi ve üşüdü. Başı dönmeye, görüşü sallanmaya başladı.

Yakında bir şey yapmazsa, çok geç kalmış olacaktı.

Ama o orada uzanmış ne yapacağını düşünürken, cadılardan toplu bir soluk geldi.

Emery başını kaldırdığında odanın ortasında hayalet gibi bir figürün durduğunu gördü.

Kadın, hayali bir esintiyle dalgalanan tül gibi beyaz bir elbise giymişti. Ve yüzüyordu.

Emery çoktan ölmüş müydü? Bu onu götürmeye gelen bir tür melek miydi? Ve eğer öyleyse, neden hala acı hissediyordu?

Hayalet başını çevirdi ve Emery onun beyaz gözlerini gördü.

"Kahin," dedi Nina Teyze, "bize iyi haberler getirmek için burada olsan iyi olur."

Hayalet konuştu, sesi odanın içinde yankılandı. "Ölüm bu gece bazılarınız için gelecek."

Sonra hava çatırdadı ve hayalet kayboldu.

"Hayır," dedi Nina. "Hayır!" Başını tonozlu tavana doğru çevirdi. "Ciri! Yaptığımız anlaşma bu değildi!"

Bir yerde, bir kapı tıngırdayarak açıldı. Odaya hava doldu.

Emery'nin bunun hava olmadığını anlaması bir saniye sürdü... bu sadece odaya giren bir vampirin hızıydı.

Ve sadece bir değil, birkaç tane.

Başlarında Rhys var.

Her nasılsa mağaramsı alan onun etrafında küçülmüş gibiydi. Gözleri loşlukta avcı mavisi parlıyordu, konuşurken dişleri sivriydi.

"Siz cadıların yanma vakti geldi," dedi ve ardından saldırdı.

BÖLÜM 34

RHYS

Rhys bir Ravenwood cadısının kanını geri içti.

Onu tekrar içti ve kalbinin atışının zayıfladığını, sonra da tamamen durduğunu hissetti.

Taze besin midesine indi ve doğrudan vücuduna yayıldı.

Cadı ölüyordu ve o da cadının ölümüyle canlanıyordu.

Kanın ritmi damarlarında kükrüyor, içine ısı ve güç akıtıyordu.

Onu durduramazlardı. Onu durduramadılar.

İsimsiz cadıyı bir kenara fırlattı ve diğerini ısırıldı.

Dönmüş'ü ona yanlış yapanları katlederken çığlıklar odaya yayıldı.

Sonra zemin yarıldı ve v a m p i r l e r i n d e n biri yuvarlanarak aşağıdaki mağaranın dibine büyük bir gürültüyle indi.

Kırılan bir düzine kemiğin çıkardığı ses çok netti.

"Dur," dedi bir kadın, kollarını başının üzerine kaldırarak. "Yoksa tüm binayı yerle bir ederim."

Rhys kollarındaki cadıyı yere düşürdü. Kalbi hâlâ atıyordu ama kansızdı ve ölmek üzereydi.

"Adın ne senin?" Rhys kadına sordu. "Nina," diye cevapladı kadın. "Wood."

"Ravenwood demek istiyorsun," diye düzeltti Kat.

Nina, "Teknik konulara girmek istiyorsan," diye cevap verdi.

Rhys, Emery'nin gözlerinin ağırlaştığı masaya doğru yaklaştı. Rhys aralarındaki bağlantının titreyişini hissedebiliyordu ama büyü yaşam gücünü Emery'ye aktarıyor gibi görünmüyordu.

İyileşmiyordu.

Aslında, ölmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsunuz Bayan Ravenwood?" dedi Rhys. Emery'ye değil de cadıya odaklanmaya çalıştı.

Çünkü onun solgun bedeninde daha fazla oyalanmasına izin verirse, ne yapacağını bilemezdi.

Henüz kızmamıştı. Sakin kafayla düşünmesi gerekiyordu.

"Ben de senin istediğini istiyorum," diye cevap verdi Nina. "Laneti sona erdirmek."

"Öyle mi?" Rhys masanın etrafına geldi. "O zaman Emery'yi alalım ve bu işi bitirelim."

"O gidemez, bunu sen de biliyorsun. Ölmek zorunda."

Biliyordu. Ama bu gerçeği görmezden gelmek için çok çabalıyordu.

Birlikte bulabilecekleri başka bir yol olmalıydı. Sadece önce buradan canlı çıkmaları gerekiyordu.

"Laneti neden şimdi sona erdirmek istiyorsun?" Rhys sordu.

Masanın etrafına geldiğinde Nina bir adım geri çekildi ve aralarındaki mesafeyi korudu. Yüzüne kan bulaşmış olduğunu biliyordu. Gözlerinin loş ışıktaki hâlâ mavi mavi parladığını biliyordu.

O bir canavardı ve işi bitirmek için pis işleri yapardı. Cadı mesafesini korumakla akıllılık etmiş.

"İfşa olma riskini almak istemiyoruz," dedi Nina. "Siz ve vampirleriniz kontrolü kaybediyor olamazsınız. Yirmi birinci yüzyılda olmaz."

"Peki ya Last Vale?"

Nina dudaklarını yaladı. "Eminim bu daha sonra müzakere edebileceğimiz bir şeydir." Rhys ilerlemeye devam ederken, "Daha fazla güce erişmek istiyorsun," dedi.

"İblis soyundan gelen birini yüzyıllar boyunca karanlıkta tuttuğunuzda, Emery'yi bir masaya bağladığınızda, onun yaşamı tükeniyor."

"Sanki masummuşsun gibi." Nina kollarını kaldırdı, gerekirse saldırmaya hazırды. "Sen bir vampirsin. Hayatta kalmak için öldürürsün."

"*Annem*," diye mırıldandı Emery.

Rhys omzunun üzerinden ona baktı. Büyük hata. Endişeden boğazı düğümlenirken korku dolu bir hırıltıyı bastırdı. Kız çok solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Hava onun kanının tatlı kokusuyla doluydu.

"O... annemi... öldürdü," dedi Emery.

Rhys tekrar Nina'ya baktı. "Kız sayıklıyor."

"Ve..." Emery boğazında düğümlenen nefesini içine çekti, "seni... öldürmek... istiyor."

Rhys başını eğdi ve cadıya yeni bir ilgiyle baktı. "Bu doğru mu?"

Nina başını salladı ve bir adım daha geri çekildi. Rhys onun taş bir merdivene doğru ilerlediğini çok geç fark etti. Ve ilk basamağa çıkar çıkmaz kollarını aşağı doğru salladı.

Zemin örümcek ağlarıyla kaplandı ve altındaki taş parçalandı.

Birdenbire karanlık havada düşmeye başladı, Dönüşmüş'ün geri kalanı ve Kat de peşinden düşüyordu.

BÖLÜM 35

EMERY

Emery düşüyordu ve düştüğü çukurun dibine vardığında, kemiklerin kırılma sesinin kulaklarına ulaşmasıyla nefesi kesildi.

Acı her yerdeydi, vücudunun her boşluğunda ve nefes alamıyordu, doğru düzgün göremiyordu ve... ölüyor muydu?

Daha ne kadar dayanabilirdi?

Karanlığın içinde soluk soluğa kaldı.

Biri bana yardım etsin. Lütfen.

Vücudundan hızla geçen acı, Emery'nin var olduğunu bile düşünmediği türden bir acıydı.

Ölmek istedi.

Durmasını istedi.

Daha fazla acı çekmekten korktuğu için hareket edemiyordu ama yine de şu anki pozisyonu göğüs kafesini yakıyordu.

"Seni yakaladım," dedi Rhys, sesi kalın ve soluktu, onun üzerinde belirirken. Bileğini ağzına götürdü ve etini ısırды. "Al bakalım. İç."

"Bekle," diye soluk soluğa bağırdı Kat. "Büyü... yapamazsın-" "O ölüyor, Kat," dedi Rhys omzunun üzerinden.

"Eğer... ona... kan verirsen... hayatta kalamayabilirsin. Bu çok fazla."

"Umurumda değil," dedi hırlayarak.

Emery, adam bileğini ağzına götürdüğünde onu itmeye çalıştı ama verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Vücudunda enerji yoktu, ciğerlerinde neredeyse hiç hava yoktu. Kalbinin yavaşlayan atışını kendi kulaklarında duyabiliyordu ve görüşünün sanki beyaz bir ışıkla titreşmeye başladığına yemin edebilirdi...

Ölüyor muydu?

Rhys'in kanı diline değdiğinde, duyularına bir kaleydoskop çarpmış gibiydi.

Damarları köpürüp ısınırken kırmızı, mavi ve altın rengi ışık görüşünde parladı. Uzuvarına vızıltılı bir sıcaklık doldu ve başı geriye yattı, göz kapakları ağırlaştı.

Yüzüyor muydu?

O lezzetli sıcaklığın, coşkunun içine gömülmek istedi.

"Emery?" Rhys'in sesi, teninin üzerinde kayan ipek bir kurdele gibi geldi ona.

"Ha?"

"İyi misin?"

Ona gülümsedi. "İlahi hissediyorum."

Acı gitmişti. Tekrar nefes alabiliyordu.

Tanrım, ne kadar rahatlamıştı.

Rhys bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, parmakları teninde gezindi. "Sevindim," dedi.

"Sanırım başka bir sorunumuz var," dedi Dane. Birkaç figürün toplandığı mağaranın ağzını işaret etti, sesler bir ilahiye katılıyordu.

Emery gözlerini kırıştırarak gözlerindeki yaşların bir kısmını temizledi. Sesler çok güzeldi. Ninni gibi.

"Sanırım bu iyi bir şey değil?" Dane söyledi. "Sence neyin peşindeler?" dedi başka bir vampir. "Doğaçlama," dedi Kat boğuk bir sesle.

Rhys Emery'yi daha sıkı tuttu. Çok sağladı ve Emery onun kollarının arasında kendini güvende hissediyordu. Ona doğru kıvrılmak istedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Biz geldiğimizde bir büyü'nün ortasındaydılar." Dane Kat'ın kalkmasına yardım etti. Ayağa kalktığında inledi. "Sanırım lanetle ilgili bir şey."

Dane ona, "Seni iyileştirmeme izin ver," dedi.

"Vampir kanı sihrimi bulandıracak. Şu anda bunu riske atamam."

"Kırık kemikleriniz ve iç kanamanız varsa, zaten büyü yapamazsınız," diye belirtti.

"Odaklan," dedi Rhys.

"Biz geldiğimizde Emery'nin kanını boşaltıyorlardı," dedi Kat, "şimdi bu mağaranın her tarafına sıçramış durumda."

Rhys'in kanının etkisi geçmeye başlamıştı ama acı kesinlikle geçmişti. Emery'nin bileklerindeki yaralar bile iyileşmişti.

Görünüşe göre, vampir kanı mucizeler yaratabiliyormuş.

Emery onlara, "Rhys'i öldürmek istediklerini söylediler," diye hatırlattı.

Rhys ona baktı ve yüzünde kalıcı olarak duran keskin kaşlar biraz gevşedi. "Şimdiden daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum."

Tekrar Kat'e döndü. "Emery'nin kanıyla beni öldürebilirler mi?"

Kat mağaranın duvarına yaslandı, kolunu sıkıca yanına dayadı. "Lanet hâlâ kanda olabilir ve tam anlamıyla bir ley hattının üzerinde duruyoruz. Her şey mümkün."

"Bu senaryoda sen ne yapardın?" Dane sordu.

Kat acıyla irkildi ve cevap vermeden önce bir saniye nefesini tuttu. "Tamam, yani iblis büyüsi zihni etkiler. Ravenwood büyüsi elementaldir. Emery'nin kanı laneti taşıyor..." Sözlerini yarıda kesti, bakışları mesafeliydi.

Hava bunaltıcı bir hal almıştı. Emery nemi kollarında hissedebiliyordu. Yerin altında, kayalarla çevrili oldukları düşünüldüğünde bu garip bir şeydi. İlahiler daha da yükseldi.

Dane, "Kendimi oraya atacağım ve boyun kırmaya başlayacağım," dedi ama eğilip atlamaya hazırlandığı anda Emery'nin kafası büyüklüğünde bir kaya ona doğru fırladı. Dane, kaya göğüs kafesine degecek şekilde geriye düştü ve mağaranın duvarına çarptı.

"Lanet olsun," dedi Rhys.

"Bu mağaradan henüz çıkabileceğimizi sanmıyorum," dedi başka bir vampir. Emery onun adının Cole olabileceğini düşündü ama tam olarak hatırlayamıyordu.

"Hadi Kat." Rhys'in sesi konuşurken göğsünde titreşiyordu. Cadıların saldırısı altında olmasalardı, Emery sırf Rhys'in sesinin derin gürültüsünü kulağında duyabilmek için ona sokulabilirdi. "Üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye."

"Biliyorum. Düşünüyorum."

Cole, Kat'in yanında sallanıyordu. Yorgunluğunu bastırmaya çalışır gibi başını salladı. "Hey... um... çocuklar. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Başka bir vampir dizlerinin üzerine çöktü.

Rhys ayağa kalktı ve Emery'nin vücudunu bir kalkan gibi kullanarak onu arkasına çekti.

"Bu da ne?" dedi hırlayarak.

"Bilmiyorum. Bu..." Kat dudaklarını şapırdattı ve sonra elini kolunda gezdirdi. "Hava çok nemli."

"Fark ettim."

Emery, Rhys'in omzunun üstünden baktı. Yakındaki kayalardan çıkan buharı tam anlamıyla görebiliyordu.

Kate'in gözleri büyüdü. "Emery'nin kanını yakarak buhara dönüştürüyorlar."

Başka bir vampir elini uzatarak kendini mağaranın duvarına tuttu.

"Laneti yapmak-" diye başladı Rhys.

"Hava indirme," diye bitirdi Kat.

BÖLÜM 36

RHYS

Rhys havadaki ıslaklığı hissedebiliyordu ve şimdi Emery çenesinin altında değil de arkasında olduğu için onun tadını alabildiğini fark etti. Göz kamaştırıcı tatlılık dilinin ucundaydı ve hızla boğazının arkasını kaplıyordu.

"Kahretsin," dedi Kat nefesinin altından.

Yırtıcı yanık Rhys'in gözlerine doğru ilerledi ve mağaranın loşluğunda kalp atışları daha da belirginleşti.

Kat mağaranın karşısındaydı, Emery de onun arkasındaydı.

Kafasının içinde şehvete teslim olmaması gerektiğini haykıran bir ses vardı, ama susuzluk ağzının çatısını yakarken bu ses hızla kayboldu.

Emery'nin kalbinin sabit atışı kulaklarını doldururken, dişlerinin sivri uçları alt dudaklarını sıyırdı.

Döndü, damarları aniden onun için yanıyor, onu arzuluyordu.

Sadece boğazında zonklayan bir ağrı ve kalbinin gümbür gümbür atışı vardı.

Diğer her şey kayboldu. "Rhys," dedi.

O ses, teninde bir nefes gibi.

Ona sahip olmak istedi. Onu kurutmak istiyordu. Kalbinin son atışını dilinde tatmak istiyordu.

Ona sahip olacaktı. Kız onundu. Onun olacaktı.

"Rhys!" diye bağırdı, korkusu neredeyse havada canlanıyordu.

Keskin tadı kanla karıştığında sarhoş edici bir karışım oluşturunuyordu.

Deli bir kralın oğluydu.

Ve deliliğe daha fazla karşı koyamadı.

Saldırdı.

BÖLÜM 37

EMERY

Hücum eden bir vampirin yolundan atlamaya çalışmak imkansızdı, bu yüzden Emery denemedi bile.

Ama herkes ona damarlarında iblis kanı dolaştığını söyleyip duruyordu ve o da bununla savaşıyor, kabullenmeye çalışıyor, ne kadar mantıklı olursa olsun gerçeği derinlere itiyordu.

Ama bunu yapmaya devam edemezdi.

Olmadığı biri gibi davranmaya ve kim olduğuna dair her şeyi saklamaya devam edemezdi.

Başka kimsede olmayan bir güce sahipti. Bir zihnin içine girme gücü.

Ama bunu tamamen delirmiş bir vampir üzerinde nasıl kullanacaktı ki?

Hayatı boyunca kendini sessiz tutmuş, sesini hiç kullanmamıştı.

Konuşmaktan korkuyordu, insanların nasıl tepki vereceğinden, daha da kötüsü ne düşüneceklerinden korkuyordu.

Hayatı boyunca yetenekleriyle savaşmış ve onları hiçbir zaman kendi yararına kullanmamıştı.

Ama bu da bir korkuydu. Çünkü Ravenwood cadıları yüzyıllar boyunca kimliğini ondan ve ailesinden saklamış, onları bağlamış, sessiz ve küçük tutmuşlardı.

Emery artık bu oyunu oynamayacaktı. Onların kullanacağı bir alet olmayacaktı.

Adrenalin vücuduna yayıldı. Rhys ona doğru gelirken ellerini yumruk yaptı.

Emery dişlerini sıkarak gözlerini ona dikti ve "Dur!" dedi.

Emery'nin göğsünde bir şey çiçek açtı. Bir doğruluk. Bir kararlılık. Kollarında tüyler diken diken olurken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Rhys olduğu yerde dondu, gözleri karanlıkta mavi mavi parlıyordu. Diğer vampirler şehvete kapılıp hareketsiz kaldılar.

Kat hâlâ mağaranın duvarına yaslanmış, kendi acısıyla nefes alıyordu. "Bunu sen mi yapıyorsun?" dedi. "Çünkü verecek fazla sihrim olduğunu sanmıyorum."

"BEN... BEN..." Emery, "*Sanırım öyle,*" diyecekti ama o eski, *küçük* kadındı. "Evet," diye cevap verdi. "Evet, öyle."

"Küçük iblis sihrini bulmuş," dedi Kat, sesindeki hayranlık parıltısıyla.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum." Göğsündeki çiçek canlı bir şey gibi titreşiyordu. Göğsündeki dövmenin, yani iblis işaretinin giderek ısındığını ve kırmızı renkte parladığını uzaktan fark etti.

Eğer kolye büyüğü için bir bağlayıcıysa, artık ona tamamen açıktı.

Sadece onu nasıl kullanacağını bulması gerekiyordu.

"Bunu yapabilirsin, Em," dedi Kat. "Zaten yapıyorsun."

Vampirlerin hiçbirisi bir santim bile kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadılar. Yukarıdaki cadılar daha hızlı, daha yüksek sesle zikrediyorlardı.

Şimdi bu bir halat çekme oyunuydu. Kim daha güçlüydü?

"Birinin düşüncelerini duyduğunuzda..." Kat bir nefes almak için durakladı ve sonra kendini yeniden konumlandırırken inledi. "Birinin düşüncelerini duyduğunda nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmedim." "O zaman şimdi düşün."

Rhys irkildi ve bir adım attı.

Kahretsin, şimdiden onun üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu!

Tamam, düşün.

Birinin düşüncelerini duyduğunda, neredeyse... neredeyse bir kapıyı açıyor gibiydi. Ama hayatı boyunca düşüncelerin ona gelmesine izin vermişti.

Belki de bunun yerine, diğer tarafa doğru itmesi gerekiyordu.

Emery derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu ve sonra omuzlarını dikleştirip dişlerini sıkarak göğsündeki o çiçeği çekti.

Dışarı itti.

Dövme daha parlak

parlıyordu. Rhys bir adım

daha attı.

Emery elini kaldırdı. "Ben senin düşmanın değilim ve yemeğin de değilim."

Rhys tekrar gözlerini kırıştırdı. Emery daha sert itti, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Onunla savaşmalısın Rhys. Açlığını bastırmalısın. Savaşabilirsin, sana yardım edeceğim. Sen bundan daha iyisin. Onlardan daha iyisin. Teslim olmayacaksın."

Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz kırıklıklarda gerginlik belirdi.

Emery daha sert itti ve kendi gücünün lanetin etkisini kırdığını hayal etti. Artık Son Vadi'ye bağlı değildi ve artık Emery'ye de bağlı değildi. Gücünü kaybediyor, sıcak bir yaz günündeki yağmur gibi yanıyordu. "Hadi Rhys," dedi Emery. "*Savaş onunla.*"

BÖLÜM 38

RHYS

Rhys lanetin üzerindeki etkisini hissedebiliyordu ama giderek zayıflıyordu.

Emery.

Emery.

Zihninin yumuşak dokunuşunu kan arzusunun sınırında hissederken, onun adı şimdi kafasında bir mantra gibiydi.

Gözlerini kırıştırdı.

Sen kan arzusu değilsin, diye kafasının içinden geldi sesi.

Sadece hayal mi ediyordu? Yoksa kadın gerçekten orada mıydı? Onu uçurumun kenarından çekmeye mi çalışıyordu? Delilikten?

Bundan daha iyi olduğunu biliyorum.

Ona inanmak istedi.

Kendine inanmak istiyordu.

Her zaman kim olduğuyla ve kaderinde kim olmak olduğunu düşündüğüyle savaştı.

Ama belki de her şeyi yanlış anlamıştı.

Belki de bununla savaşmak faydasızdı. Belki de gerçekten ihtiyacı olan şey kim olduğunu kabul etmek ve tam olarak olması gerektiği gibi var olmanın bir yolunu bulmaktı.

Karanlığına bir ışık gerekiyordu.

Emery'ye ihtiyacı vardı.

Onun parlaklığı soğuk kalbini ısıttı. Ona olan inancı karanlık taraflarını aydınlattı.

Lanetin onun üzerindeki etkisi azaldı.

Emery ona gülümsedi. "Rhys! Rhys mi? Rhys! Rhys! Bana geri dön.

Lütfen." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Sadece zorlamaya devam et, dedi. Bunu aşabileceğini biliyorum.

Lanetin son bağı da koptu ve Rhys bir gölün yüzeyini yarmış bir adam gibi uzun bir nefes verdi.

Emery'ye doğru koştu. Emery ciyaktı ve geri çekildi, o da ellerini kaldırdı. "Her şey yolunda. Ben yine benim."

Rahatladı ve adamın kendisini kucaklamasına izin verdi.

Kanının kokusu havada hâlâ ağırdı ama daha iyi, daha ilkel bir şey vardı.

Onun kokusu, teni, saçı, varlığı.

Onun baş döndürücü meyan kökü kokusunu, vücudunun yumuşaklığını ve rahatlamasının ipliğini içine çekti.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Önemli bir şey değildi," dedi ve sonra, "Hayır, aslında. Harikaydı. Ben harikayım. Bir şey değil."

"Çocuklar," diye mırıldandı Kat.

Rhys döndüğünde vampirlerinin lanetin etkisinden çıktığını gördü.

"Cadılar kaçacak," dedi Kat.

İlahiler kesilmişti. Yukarıda ayak sesleri duyuluyordu. Rhys ve Dönmüş'ü hep birlikte başlarını yukarı kaldırdılar. Emery arkasından,

"Bana Nina halamı getirin," dedi.

Ona başını salladı. "Diğerleri ölecek." Ve sonra mağaradan dışarı sıçradı, Dönüşmüş'ü de çok geride değildi.

BÖLÜM 39

EMERY

Emery ve Kat'in mağaradan çıkmasına yardım edenler Dane ve Cole'du.

Sağlam bir zemine bastıklarında, Dane Kat'e kanından biraz verdi. Başka birinin bu sarhoşluğa teslim olduğunu görmek tuhaftı.

Emery, Rhys'in kanı vücudunda dolaşırken o kadar aptal mı görünüyordu?

Saniyeler içinde Kat kolunu göbeğinden indirdi ve ağır bir antrenmandan çıkmış gibi kollarını oynattı.

"Bu çok daha iyi," dedi.

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım." Dane ona göz kırptı.

"Rhys nerede?" Emery sordu. "Ya teyzem ve kuzenim?" "Hangisi senin kuzenin?" Cole sordu.

Emery Beth'in boyunu göstermek için elini kaldırdı. "Benden biraz daha kısa, siyah saçlı."

"Ahh evet. Bunun tadına bakmıştım. Bana havuz pisliğini hatırlattı." Emery kendini tutamadı ve yüksek sesle güldü.

"Haydi, küçük iblis," dedi Dane. "Bu taraftan."

DANE VE COLE onları taş duvarlardaki eski taşların yumuşak altın rengi bir ışıkla parladığı bir koridora götürdüler. Emery bu binanın ne olduğundan, hatta nerede olduklarından bile emin değildi ama Kat bir ley hattından bahsetmişti ve Emery otomatik olarak bunun Son Vadi'ye yakın oldukları anlamına geldiğini varsaydı.

Hayalet kasabayı daha fazla keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Tarih, eserler! Keşfedilecek çok şey vardı.

Yürürlerken Kat kolunu Emery'nin omzuna attı. "İyi iş çıkardın."

Bu iltifat Emery'yi başından ayak parmaklarına kadar ısıttı. Kat hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Kat'in kendisinden çok daha havalı ve çok daha deneyimli olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Bu BS geride kaldığında," dedi Kat, "güçlerini kullanmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Alabileceğim her yardımı alacağım."

Dane açık bir kapıdan sola döndü.

Yüksek tavanlı geniş bir odaya girdiler ve uzak duvar boyunca bir dizi pencere vardı. Okyanus, pencerelerin dışında ay ışığıyla gümüş renginde parlıyordu.

Sandalyelere bağlanmış olan Nina Teyze ve Beth odanın ortasında, yanlarında iki vampir ve hemen arkalarında Rhys ile birlikte oturuyorlardı.

Beth'in alnındaki bir kesikten ve boynundaki açık bir ısırık yarasından daha fazla kan akıyordu.

Nina Teyze'nin yüzünde parlak mora dönen bir çürük vardı ama Emery'nin görebildiği kadarıyla belirgin bir diş izi yoktu.

İçinde bir sempati parıltısı belirdi ama bu kadınların kim olduğunu ve Emery ile annesine ne yaptıklarını hatırlayınca hemen bastırdı.

Annemin arabasının altındaki bir köprüyü çökerttiler ve onu bir uçurumdan aşağı yuvarladılar.

Emery evde oturup annesinin nerede olduğunu ve eve neden bu kadar geç geldiğini merak ettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ve daha sonra Nina Teyze, Emery'nin üzerine titrerken, "İşte, işte, seni zavallı şey. Çok üzıldüm."

Nina Teyze annemi öldürmüş ve Emery'yi esir gibi

tutmuştu. Hepsi birkaç yüzyıllık bir kin yüzünden.

Hepsi büyük güce sahip olduğu varsayılan topraklar için yapılan

bir savaş yüzünden. Annem bunun için ölmemeliydi.

Kimse yapmamalıydı.

Dane eski bir ahşap masanın kenarına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlarla ne yapmayı planlıyorsun, küçük iblis? Yeni keşfettiğin gücünle belki onları domuz olduklarına inandırabilir ve çamurda yuvarlanmaya gönderebilirsin."

Cole kıs kıs güldü. Rhys, Dane'e alaycı bir bakış

gönderdi. Dane sadece omuz silkti.

Emery artık savaşmak istemiyordu. Başkalarına işkence etmek istemiyordu. Ve ailesini çok uzun bir süre esir tutmuş olmalarına rağmen onları aşağılamak istemiyordu.

Kendi yaşadıklarını onların da yaşamasını istiyordu.

"Bu ikisinden başka Ravenwood cadısı kaldı mı?" diye sordu.

"Öldüler," diye bildirdi Rhys, bakışları karanlıktı.

Emery teyzesi ve kuzeninin önünde volta atarken, "Güzel," dedi.
Beth onunla alay etti. "Senden korkmuyorum. Sen bir hiçsin. Ben bir cadıyım.

Bir Ravenwood. Elinizde her ne varsa, benimki kadar güçlü değil."

"Oh?"

Emery kuzeninin önünde durdu ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi, bakışlarını Beth'in gözleriyle aynı hizaya getirdi. "Soyunla bu kadar gurur mu duyuyorsun? Cadı kanıyla mı?"

"Elbette öyleyim," dedi Beth.

"Sana bunu unutturmama ne dersin?"

Sonunda Beth'in yüzüne gerçek bir korku yayıldı. Ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır. Emery. Hadi ama. Ciddi olamazsın-"

"Ben çok ciddiym. Sen ve annen benim ne olduğumu biliyordunuz. Biliyordunuz ve bunu benden sakladınız ve bunun yerine bana sizden aşağıdaymışım gibi davrandınız. Durumu tersine çevirmeye ne dersin?"

Emery bu sözü yerine getirip getiremeyeceğinden emin değildi ama kesinlikle deneyecekti.

Göğsündeki o artık tanıdık çiçeğe uzandı ve mecazi kapıyı açtı.

İçine güç doldu ve aşağı bakmamasına rağmen, dövmenin - iblis işaretinin - çevresel görüşünde parladığını görebiliyordu.

"Emery!" Beth söyledi. "Yapma-"

Geçmişte Emery, Beth'ten sadece yüzeysel düşünceler almıştı ve şimdi bunun Beth'in zihnini Emery'den belli bir dereceye kadar korumayı bilmesinden kaynaklandığını fark etti.

Bakalım bunu koruyabilecek mi?

Emery dışarı itti.

İçeri girdiği anda anladı çünkü Beth'in yüzü karardı.

Yanında Nina bir şeyler bağıırıyordu ama Emery onu duymadı. Sadece Beth'e, onun zihnindeki gölgelere odaklanmıştı.

O büyüyü çektikçe ballı sıcaklık vücuduna doldu.

Cadı olduğunu unut. Cadı olmakla ilgili bildiğin her şeyi unut, diye düşündü. Sen sadece bir işte tutunamayan, onlar için hiçbir şeyi olmayan bir zavallısın. Benim altımdasın. Aslında, herkesin altındasın.

Emery onu bıraktığında Beth irkilerek doğruldu, gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gözyaşları aktı ve sonra başını kaldırıp Emery'ye baktı. "Kuzen?" dedi. "Neler oluyor?"

Emery kimseye belli etmeden, "Onu evine götürün," dedi.

Rhys parmaklarını şıklattı ve Cole hemen harekete geçti. "H a d i , ezik," dedi Beth'e. "Eve dönme vakti geldi."

Emery dikkatini Nina Teyze'ye çevirdi. Nina'nın makyajında gözyaşları vardı. Maskara gözlerinin altına bulaşmıştı.

"Emery," dedi, "bunu yapmak zorunda değilsin."

"Öyle mi? Peki bir saat önce durman için yalvardığımda? Yaptın mı?"

"Emery-"

"Yaptın mı?!" Emery bağırdı.

Nina irkildi. "Özür dilerim canım. Gerçekten öyleyim. Şehri kurtarmaya ve laneti durdurmaya çalışıyorduk ve-"

Emery bitirmesine izin vermedi. Gücünü çekti. Ve iblis işareti parlak bir şekilde titreşirken, Emery Nina'nın zihnine girdi ve onu temizledi.

BÖLÜM 40

EMERY

"Günaydın küçük iblis," dedi Dane.

Emery kahve cezvesinden başını kaldırıp vampire kaşlarını çatarak baktı. "Şunu keser misin? Ve saat öğleden sonra dört."

"Benim için sabah."

Arkasındaki kapalı pencerelerin önünde duruyordu. Dışarıda güneş hâlâ parlıyordu ama Roma Evi'nde bunu söylemek zordu. Tek bir ışık huzmesinin bile içeri girmesine izin verilmiyordu.

Emery hâlâ programının değişmesine alışmaya çalışıyordu. Bütün gün uyumak istemiyordu ama Rhys'le birlikte olmayı da kaçırmak istemiyordu.

Şimdilik sabah beş civarında yatıyor ve bir civarında kalkıyordu. Artık TS Jenison için çalışmadığı düşünülürse bu ona çok uygundu.

Tanner'a işi bıraktığını söylediğinde, Tanner önemli bir şey yokmuş gibi davrandı ama içten içe çılgına döndü. *Em'i kaybedemem. Gerçekten her şeyi biliyor. Şirketin C sürücüsüne nasıl gireceğimi bile bilmiyorum. Kahretsin. Lanet olsun. Ne yapacağım ben? Tut onu. Onu tutmalısın, dostum.*

"Seni terfi ettirmeme ne dersin?" dedi. "Seni yönetici asistanı yapsam?"

"Zaten öyleyim, Tanner."

Bu haber karşısında tamamen şok olmuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Özür dilerim, İdari İşler Müdürü demek istemiştin."

"Ücret ne kadar?"

Düşünceleri çok netken ifadesi yine karardı.

Kahretsin, şu anki maaşının ne kadar olduğunu bilmiyorum.

"Teklifin için teşekkürler Tanner," dedi Emery, "ama Rhys Roman için çalışacağım yeni bir işi çoktan kabul ettim."

"Sen ne?!"

"Teklifi reddedemeyeceğim bir teklifti."

"Orospu çocuğu. Sana ne kadar ödüyor? İki katını veririm."

"İyi deneme, ama bana paran yetmez ve onun yan haklar paketini karşılayabileceğinden de şüpheliyim." Sonra kendi kendine sinsice gülümsedi, masasından çoktan doldurduğu çantasını aldı ve sanki şehrin kraliçesiymiş gibi ofisten çıktı.

Tabii ki bu avantaj paketinin içinde yatağında çok seksi bir vampir ve eşi benzeri olmayan bir seks de vardı.

Ve İkinci Bölge'de bir ev. Ve,
evet, hatta bir iş.

Rhys ondan Last Vale'in yeniden canlandırılmasını denetlemesini istemişti. Kasabanın halihazırda var olduğu ve kimsenin bundan haberi olmadığı düşünüldüğünde, durumu çok fazla değiştirmeleri gerektiğinden, açılışından birkaç yıl uzaktaydılar.

Ama lanet olsun ki bu görevi dört gözle beklemiyordu. Ellerini kirletmek için sabırsızlanıyordu.

"Dışarı," dedi derin, çakıllı bir ses.

Emery yeni bir fincan kahve içmek için can atıyordu ama Rhys Roman'ın emir verirken çıkardığı ses, damarlarına kafein şırıltısı gibi geldi.

Kahve makinesine arkasını döndüğünde Dane çoktan gitmişti. Göz açıp kapayınca kadar Rhys önünde durmuş, onu tezgâha yaslamıştı.

"Merhaba küçük kuzu,"
dedi adam. "Merhaba yaşlı
adam," dedi kız.

Homurdandı ve yaklaştıkça sesi göğsünde yankılandı.

Dane'leyken sevimli isimlerden nefret ederdi. Rhys'leyse ihtiyaçtan çılgına dönmüştü.

Rhys'in bakışları kadının boğazına kaydı. "Susadım," dedi
hırlayarak. "Öyle mi? Kahve yaptım."

"Kahve istemiyorum." Adamın sert aleti kadının kalçasına saplandı. Elleri kışına gitti ve onu hızla tezgâhın üzerine çekerek bacaklarını ayırdı, böylece aralarına girebilecekti.

"Sanırım buzdolabında meyve suyu var," dedi siyah pijama pantolonunun paçasını yavaşça aşağı çekerken.

"O da değil." Adam derin bir nefes alırken burnu kadının boğazına gitti.

Emery, Rhys'in nefesi nabız noktasının hemen altındaki hassas teni gıdıklarken vücudu kendi içine kıvrılmaya çalışarak titredi.

Rhys onu öptü, sonra dişlerini etinin üzerinde gezdirdi. Aman Tanrım.

Aleti serbest bıraktı ve elini aletin etrafına sardı. Şaftının başı avucunun içinde zonkluyordu. "O zaman su?" dedi.

"Bana ait olanın tadına bakmak istiyorum," dedi kulağına.

"Neymiş o?"

Elleri hâlâ kızın kışındayken onu tezgâhın kenarına doğru çekti. "Sen."
Sonra dişlerini kadının boğazına geçirdi.

EPILOG

Ciri okyanusun kenarında, Son Vadi'nin kıyısındaki depoya girdi.

Havadaki iblis kanının kokusunu hâlâ alabiliyordu. Güzel.

Kasabanın dört bir yanını hâlâ büyü koruduğu için Rhys Roman'ın kapıları kilitlemek için bir nedeni yoktu ve bu yüzden Ciri hiç çaba harcamadan depoya girdi.

Gece çökmüştü ve hava karanlıktı. Yağmur çatıya çarpıyor ve Ciri'nin burnunun ucundan damlıyordu.

Yapması gereken şey için mükemmel bir geceydi.

Ciri koridordan aşağı indi ve büyük depo odasına girdi.

Zemin gitmiş, ortasında karanlık bir çukur kalmıştı.

Hasarı değerlendirdikten sonra, odanın kenarından aşağıya inmek için basamak gibi büyük taş parçalarını kullanarak bir yol buldu.

Büyü havada titreşiyordu.

Ley hattı burada güçlüydü ve kızın kanının bir kısmı hâlâ yarıklarda ve çatlaklarda bekliyordu.

Ciri kendi özel sihrini kullanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Kendisi gibi bir gezgin gibi davranmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ellerini havada salladı.

Ley hattı, görünmeyen bir nehir gibi, durdurulamaz, hesaba katılması gereken bir güç gibi içinden geçiyordu.

Yüzlerce yıl boyunca Alius'a bir geçit açamamıştı.

Kırığı iyileştirmeye çalışıyordu, sanki sadece onarılması gereken bir çatlakmış gibi davranıyordu, oysa ona çıraya ihtiyacı olan bir yangın gibi bakması gerekirdi.

Kendi kâhinleri Alius'tan geliyordu ve ihtiyacı olan bilgiyi bir kâhin aracılığıyla almıştı. Tek gereken biraz iblis kanıydı. Çok basitti, çok açıktı ve bunu daha önce anlayamadığı için kendini azarladı.

Yine de her şey olması gerektiği zamanda oldu.

Ölümlülerin dünyası kırılıyor, özünde bozuluyordu. Bunun bir kısmı ölümlülerin kendi hatasıydı, bir kısmı da planlanmıştı.

Kaynağı ne olursa olsun, dünyanın gözü dönmüştü. Sosyal medya, siyaset ve internet. Bir ouroboros gibiydi, kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Kendi kendini yemeden önce değişmeliydi.

Hepsi toza dönüşmeden önce.

Ciri elini havada salladı ve kurumuş iblis kanı tekrar ıslanıp kayaların üzerinde boncuklandı. Güç içinden geçerken Ciri'nin göğsü kabardı, hava şarjlı ve elektrikli hale geldi.

İşe yarıyordu. Sonunda işe yarıyordu.

Heyecan teninde dans etti ve midesini çalkaladı. Hava yarıldı ve parlak ışık parıldadı.

Evet!

Elleriyle iterek çatlağa daha fazla güç verdi.

Hadi ama.

Hava daha da genişledi ve diğer tarafta gölgeli bir figür belirdi. Biraz daha.

Ciri dişlerini sıktı, ayaklarını taş zemine dikti. Artık çok yakındı.

Işık mağaranın içinde bir süpernova gibi parlıyordu. Ciri buna karşı gözlerini kısıtı. Kollarını şimdi çekerse, güç çökebilirdi ve onu tekrar çalıştırıp çalıştıramayacağını kim bilebilirdi? Bu kadar ileri gitmeyeli yüzyıllar olmuştu.

Mağara yıldızlar gibi parlıyordu.

Ciri'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Gel hadi. Hadi, hadi.

Son bir hamleyle hava çatladı ve bir geçit yarım daire çizerek dışarı çıktı.

Ve İblis Kral içeri girdi.

DEMON KRAL Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni bir monarşi başlattı.

Hiçbir şey onu durduramaz. Hiçbir şey onu öldüremez.

Şimdi ona tapınmaya adanmış web siteleri var. Ne kadar gülünç derecede muhteşem olduğu hakkında sayısız internet memi var. Ve evet, çok iyi olduğunu kabul edebilirim. Ama o tüm kötülerini bitirecek bir kötü adam. Bu tuzağa düşmeme imkan yok.

Ta ki kazara Şeytan Kral ile yolum kesişene kadar. Gazap ona boyun eğmemi istiyor. Bir an için, neredeyse yapıyorum. Onun etrafında olmak... *tüketiyor*. Ama ölmek teslim olmaktan daha iyidir ve ben reddediyorum.

Wrath'ın karanlık ve tehlikeli gücünü bana çevirmesi dışında... İşe yaramıyor.

Ve şimdi kötü adam bana düşmanmışım gibi bakıyor.

[Ruthless Demon King'i kaçırmamak için hemen tek tıkla!](#)

RHYS'IN BAKIŞ AÇISINDAN BUHARLI BİR BONUS EPILOG İSTER MİSİNİZ?

[Şimdi almak için tıklayın!](#)

AYRICA NIKKI ST. CROWE

GAZAP VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

Acımasız İblis Kral

Günahkâr İblis Kral

İntikamcı İblis Kral

LANETLİ VAMPIRLER

Karanlık Bir Vampir Laneti

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE kendini bildi bileli yazıyor. Dördüncü sınıfta yazdığı ilk kitabı, hazinelerle dolu büyülü bir konak hakkındaydı. Sihir hakkında yazmayı hâlâ seviyor olsa da, hazineyi daha iyi bir şey için bir kenara bıraktı: kötüler, canavarlar ve anti-kahramanlar ve onları vahşileştiren kadınlar.

Bugünlerde Nikki yazmadığı ya da kötü adamlarla ilgili hayaller kurmadığı zamanlarda ya sahilde ya da evde kocası ve kızıyla birlikte bulunabiliyor.

NIKKI'YI WEB'DE ZİYARET EDİN:

www.nikkistcrowe.com

NIKKI'NIN BÜLTENINE KAYDOLUN:

[Haber Bülteni](#)

NIKKI'YI GOODREADS'TE TAKIP EDİN:

[Goodreads](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>